
கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய

கந்த புராணம் - பகுதி 7a

3. மகேந்திர காண்டம் /பாகம் 1a (1 - 639)

kantapurANam of kAcciyappa

civAccAriyAr

part 7a /canto 3 (verses 1 - 639)

In tamil script, Unicode format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Thomas Malten & colleagues of the Univ. of Koeln, Germany for providing with a transliterated/romanized version of this work and for permissions to release the Tamil script version as part of Project Madurai collections.

Our thanks also go to Shaivam.org for the help in the proof-reading of this work in

the Tamil Script format.

Preparation of HTML and PDF versions:
Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne,
Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2007.

Project Madurai is an open, voluntary,
worldwide initiative devoted to preparation
of electronic texts of tamil literary works
and to distribute them free on the Internet.
Details of Project Madurai are available at
the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this
file, provided this header page is kept
intact.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய கந்த
புராணம்

பாகம் 7a / 3. மகேந்திர காண்டம் / படலம் 1-
12 (1 - 639)

1. வீரவாகு கந்தமாதனஞ்செல் படலம்	1-53
2. கடல்பாய் படலம்	54- 72
3. வீரசிங்கன் வதைப் படலம்	73-89
4. இலங்கை வீழ் படலம்	90-117
5. அதிவீரன் வதைப் படலம்	118-154
6. மகேந்திரஞ் செல் படலம்	155-182
7. கயமுகன் வதைப் படலம்	183-237
8. நகர்புகு படலம்	238-336
9. சயந்தன் புலம்புறு படலம்	337 -417
10. சயந்தன் கனவுகாண் படலம்	418-445
11. வீரவாகு சயந்தனை தேற்று படலம்	446-480

12. அவைபுகு படலம் 481-639

உ

செந்திலாண்டவன் துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

3 மகேந்திர காண்டம்

1. வீரவாகு கந்தமாதனஞ்செல் படலம் (1-53)

- 1 விரிஞ்சன்மால் தேவ ராலும்
வெலற்கரும் விறலோ னாகிப்
பெருஞ்சுரர் பதமும் வேத
வொழுக்கமும் பிறவு மாற்றி
அருஞ்சிறை அவர்க்குச் செய்த
அவுணர்கோன் ஆவி
கொள்வான்
பரஞ்சுடர் உருவாய் வந்த 1
குமரனைப் பணிதல் செய்வம்.
- 2 இந்திர னாதி யான அமரரும்
எனை யோரும்
புந்தியில் உவகை பூப்
புடைதனில் ஒழுகிப் போற்றச்

செந்திமா நகரந் தன்னில்
சீயமெல் லணைமேல் வைகுங்
கந்தவேள் அருளின் நீரால் 2
இனையன கருத லுற்றான்.

3 நான்முக னாதி யான நாகரும்
முனிவ ரும்போல்
மேன்முறை அவுண ராகும்
வியன்தொகை யவரும்
எங்கோன்
கான்முளை நெறிய ரேனுங்
கடியரை முடிவு செய்தல்
நூன்முறை இயற்கை யாகும்
நுவலரும் அறனும் அதே.

3

4 இற்றிது துணிபா மேலும்
எண்ணெழிற் சூரன் றன்னை
அற்றமில் சிறப்பின் வைகும்
அவன்றமர் தம்மை எல்லாஞ்
செற்றிடல் முறைய தன்றால்
தேவர்தஞ் சிறைவிட் டுய்ய
மற்றவன் தனக்கோர் ஒற்றை
வல்லையில் விடுத்து மன்னோ. 4

5 தூண்டுநம் மொற்றன் மாற்றஞ்
சூரனாம் அவுணன் கேளா
ஈண்டிடு சிறையின் நீக்கி
அமரரை விடுப்பன் என்னின்
மாண்டிட லின்றி இன்னும்
வாழிய மறுத்து ளானேல்
ஆண்டுசென் றடுதும் ஈதே
அறமென அகத்துட்
கொண்டான்.

5

6 வடித்தசெங் கதிர்வேல்
அண்ணல் மாலயன் மகவா
னாதி
அடுத்தபண் ணவரை நோக்கி
அவுணர்தங் கிளையை
யெல்லாம்
முடித்திடப் பெயர்தும் நாளை
முன்னமோர் தூதன் றன்னை
விடுத்தனம் உணர்தல்
வேண்டும் வெய்யசூர்
கருத்தை என்றான்.

6

7 கடலுடைக் கடுவை

உண்டோன் காதலன் இனைய
செப்ப

மடலுடைப் பதுமப் போதில்
வைகினோன் மாயன் கேளா
அடலுடைப் பெரும்போர்
எந்தை ஆற்றுமுன் சூரன்
முன்னோர்

மிடலுடைத் தூதன் றன்னை
விடுத்தலே அறத்தா றென்றார். 7

8 என்றலுங் குமர மூர்த்தி
இப்பெருந் திறலோர் தம்முள்
வென்றிகொள் சூரன் றன்பால்
வீரமா மகேந்திர ரத்துச்
சென்றிட விடுத்தும் யாரைச்
செப்புதி ரென்ன லோடு
நன்றென அதனை நாடி
நான்முகன் நவிற லுற்றான்.

8

9 மெல்லென உலவைக் கோணும்
வீர மகேந்திர த்திற்
செல்லரி தெனக்கு மற்றே
செய்பணி நெறியால் அன்றி

ஒல்லையில் அங்கண் ஏகி
ஒன்னலர்க் கடந்து மீள
வல்லவன் இனைய வீர
வாகுவே ஆகு மென்றான்.

9

10 சதுர்முகன் இனைய வாற்றால்
சண்முகன் உளத்துக் கேற்பக்
கதுமென உரைத்த லோடுங்
கருணைசெய் தழுகி தென்னா
மதுமலர்த் தொடையல் வீர
வாகுவின் வதனம் நோக்கி
முதிர்ந்தரும் உவகை தன்னால்
இத்திறம் மொழிய லுற்றான்.

10

11 மயேந்திர மூதூ ரேகி வல்லைநீ
அமலன் நல்குஞ்
சயேந்திர ஞாலத் தேரோன்
தனையடுத் தொருநாற் றந்தக்
கயேந்திரன் மதலை வானோர்
காப்பைவிட் டறத்தா றுன்னி
நயேந்திர வளத்தி னோடும்
உறைகென நவிறி யன்றே.

11

12 அம்மொழி மறுத்து ளானேல்
அவுணநின் கிளையை

யெல்லாம்

இம்மென முடித்து நின்னை
எகவேற் கிரையா நல்கத்
தெம்முனை கொண்டு நாளைச்
செல்லுதும் யாமே யீது
மெய்ம்மைய தென்று கூறி
மீள்கென வீரன் சொல்வான்.

12

13 வெந்திறல் அவுணர் ஈண்டும்
வீரமா மகேந்தி ரத்திற்
சுந்தரத் திருவின் வைகுஞ்
சூரபன் மாவின் முன்போய்
எந்தைநீ அருளிற் நெல்லாம்
இசைத்தவ னுள்ளம் நாடி
வந்திடு கின்றேன் என்னா
வணங்கியே தொழுது
போனான்.

13

14 கூர்ந்திடு குலிசத் தண்ணல்
குமரவேள் ஒற்றன் தன்பின்
பேர்ந்தனன் சென்று வீர
பெருந்திறற் சூரன் மூதூர்
சார்ந்தனை சிறையில்
வானோர் சயந்தனோ டிருந்தா

ரங்கட்

சேர்ந்தனை தேற்றிப் பின்னுன்

செயலினை முடித்தி

யென்றான்.

14

15 அவ்வழி யமரர் கோமான்

அனையன அறைத லோடுஞ்

செவ்விது நின்றி யற்றே

செய்வனென் றவனை நீங்கி

எவ்வமில் துணைவ ராகும்

எண்மரும் இலக்கத் தோரும்

மெய்வருந் தொடர்பிற்

செல்லக் கண்ணுநீஇ விடலை

சொல்வான்.

15

16 நீயிர்கள் யாருங் கேண்மின்

நெடுந்திரைப் பரவை வாவித்

தீயதோர் மகேந்திரத்திற்

சென்றுசூர் முன்போய் நந்தம்

நாயகன் பணித்த மாற்றம்

நவிலுவன் மறுத்து ளானேல்

ஆயவன் மூதூர் முற்றும்

அட்டபின் மீள்வன் அம்மா.

16

17 என்றலும் வியந்து பின்னோர்

யாவரும் இறைஞ்ச லோடும்
பொன்றிகழ் ஆகத் தூடு
பொருந்துறப் புல்லிக் கொண்டு
வன்றிறற் பூதர் தம்முள்
மன்னவ ரோடும் அங்கண்
நின்றிட வருளி வல்லே
நெடுங்கடல் வேலை
போந்தான்.

17

18 அலங்கலந் திரைகொள் நேமி
அகன்கரை மருங்கின் மேரு
விலங்கலின் உயர்ந்த கந்த
மாதன வெற்புத் தன்னில்
பொலங்குவ டுச்சி மீது
பொள்ளென இவர்த லுற்றான்
கலன்கலன் கலனென்
றம்பொற் கழலமாஃ கழல்கள்
ஆர்ப்ப.

18

19 புஞ்சமார் தமாலச் சூழல்
பொதுளிய பொதும்பர் சுற்றி
மஞ்சநின் றறாத கந்த மாதனப்
பிறங்கல் உம்பர்
விஞ்சநுண் பொடிதோய்

மேனி மேலவன் இருவரும்

பான்மை

அஞ்சன வரைமேல் வெளாளி
யடுக்கல்சென் றனைய தன்றே. 19

20 கடுங்கலி மான்தேர்

வெய்யோன் கையுற நிவந்த

செம்பொன்

நெடுங்கிரி மிசைபோய் வீரன்

நிற்றலும் பொறையாற் றாது

நடுங்கிய துருமுற் றென்ன

நனிபகிர் வுற்ற தங்கள்

ஒடுங்கிய மாவும் புள்ளும்

ஒல்லென இரிந்த வன்றே. 20

21 உண்ணிறை புள்ளும் மாவும்

ஒலிட ஒலிமேல் கொண்டு

துண்ணென அருவி தூங்கத்

தோன்றிய குடுமிக் குன்றம்

அண்ணலைத் தரிக்கல்

ஆற்றேன் அளியனேன்

அந்தோ வென்னாக்

கண்ணிடை வாரி சிந்தக்

கலுமுதல் போலு மாதோ. 21

22 அடல்கெழு திண்டோள் வீரன்
அடிகளின் பொறையாற் றாது
விடர்கெழு குடுமி வெற்பு
வெருவலும் ஆண்டை
வைகும்
படவர வுமிழ்ந்த செய்ய
பருமணி சிதறும் பான்மை
உடல்கெழு குருதி துள்ளி
உகுக்குமா றொப்ப தன்றே. 22

23 அறைகழல் அண்ணல் நிற்ப
அவ்வரை அசைய அங்கண்
உறைதரு மாக்கள் அஞ்சி
ஒருவில வெருவி விண்மேல்
பறவைகள் போய துன்பம்
பட்டுழிப் பெரியர் தாமுஞ்
சிறியரும் நட்ஊர்க் காற்றுஞ்
செயல்முறை கா கின்ற. 23

24 மழையுடைக் கடமால் யானை
வல்லியம் மடங்கல் எண்கு
புழையுடைத் தடக்கை யாளி
பொருப்பசை வுற்ற காலை

முழையிடைத் தவறி வீழ்வ
முதியகா லெறியப் பட்ட
தழையுடைப் பொதும்பர்
பைங்காய் தலைத்தலை
உதிர்க்கு மாபோல்.

24

25 நன்றிகொள் பரிதிப் புத்தேள்
நகுசிர மாக என்னூழ்
துன்றிருஞ் சடில மாகச் சுரநதி
தோயத் திங்கள்
ஒன்றொரு பாங்கர் செல்ல
ஓங்கிரும் பிறங்கல் உச்சி
நின்றதோர் விசயத் தோளான்
நெற்றியங் கண்ணன்
போன்றான்.

25

26 வலமிகு மொய்ம்பின்
மேலோன் மலர்க்கழல்
உறைப்ப ஆற்றா
தலமரு குவட்டின் நின்றல்
அன்றுதீ முனிவர் உய்த்த
கொலைகெழு முயல கன்மெய்
குலைந்திடப் புறத்துப்

பொற்றான்

நிலவணி சடையோன் ஊன்றி 26

நின்றிடு நிலைமை நேரும்.

27 மாசிநுள் செறியும் தெண்ணீர்

மறிதிரை அளக்கர் வேலைப்

பாசடைப் பொதும்பர்

வெற்பிற் பண்ணவன் தூதன்

நிற்றல்

காசியில் அரற்றத் தள்ளிக்

களிறுடல் பதைப்பக் கம்மேல்

ஈசன்அன் றடிகள் ஊன்றி

இருத்திய இயற்கை போலும். 27

28 தாரகன் படைஞர் பல்லோர்

சமரிடை இரிந்து போனார்

பாரிடை யுறாமே அந்தப்

பருவரை முழைக்கண் உற்றார்

வீரமொய்ம் புடையோன்

அங்கண் மேவலும் அவற்கண்

டேங்கி

ஆருயி ருலந்தார் தீயோர்க்

காவதோர் அரணம் உண்டோ. 28

29 அனையதோர் சிமையக்
குன்றம் அசைதலும் அங்கண்
உற்ற
வனைகழல் விஞ்சை வேந்தர்
மங்கையர் ஊடல் மாற்றி
இனிதுமுன் கலந்தார் அஞ்சி
இன்புறா திடைக்கண் நீத்து
வினைவிளை வுன்னி நொந்து
விண்மிசை உயிர்த்துச் 29
சென்றார்.

30 வரைமிசை நின்ற அண்ணல்
வனைகழல் அவுணர் கோமான்
பொருவரு நகர்மேற் செல்லப்
புந்திமேற் கொள்ளா எந்தை
திருவுரு வதனை உன்னிச்
செங்கையால் தொழுது மாலும்
பிரமனும் வியந்து நோக்கப்
பேருருக் கொண்டு நின்றான். 30

31 பொன்பொலி அலங்கல்
தோளான் பொருப்பின்மேற்
பொருவி லாத
கொன்பெரு வடிவங் கொண்டு

குலாய்நிமிர் கொள்கை
செவ்வேள்
முன்பொரு ஞான்று மேரு
முடியில்வந் தமரர்க் கெல்லாந்
தன்பெரு வடிவங் காட்டி
நின்றதோர் தன்மை யாமால். 31

32 ஆண்டகை நெடுந்தோள் வீரன்
அண்டமேல் மவுலி தாக்க
நீண்டிடும் எல்லை அன்னான்
நின்றிடு குன்ற ஞாலங்
கீண்டது பிலத்திற் சேறல்
கேடில்சீர் முனிகை யூன்ற
மீண்டுபா தலத்திற் புக்க
விந்தமே போலு மாதோ. 32

33 விண்ணவர் உய்த்த தேர்மேல்
மேவலர் புரம்நீ றாக்கும்
பண்ணவன் ஒருதாள் ஊன்றப்
பாதலம் புகுந்த வாபோல்
கண்ணகல் வரையும் வீரன்
கழல்பட அழுந்திற் றம்மா
அண்ணலந் தாதை வன்மை
அருள்புரி மகற்கு றாதோ. 33

34 கன்றிய வரிவிற் செங்கைக்
காளைபொற் றாளும் அந்தண்
குன்றொடு பிலத்துட் செல்லக்
குறிப்பொடு விழிக்கு றாமே
சென்றிட முடியுஞ்
சேண்போய்த் திசைமுகத்
தயனும் மாலும்
அன்றடி முடிகா ணாத
அசலமும் போல நின்றான்.

34

35 ஆளரி அன்னோன் தாளும்
அடுக்கலும் அழுந்தும் பாரின்
நீளிநு முடிசேர் வானின்
நிரந்தமாப் பறவை போதல்
சூளுடை இமையோர் புள்ளும்
மாவுமாய்த் தோமில் வீரன்
தாளடு முடியும் நாடிச் சார்தருந்
தகைமைத் தாமால்.

35

36 அந்தமில் வலியோன் நிற்ப
ஆயிடைத் துஞ்சும் பாந்தள்
தந்தொகை வீழு றாது
தழீஇமருங் காகக் கீழ்போய்

முந்துயர் கமடஞ் சேர்ந்து
முழங்குதெண் டிரைக்கண்
வைகும்

மந்தர மென்னக் கந்த மாதனந்
தோன்றிற் றம்மா. 36

37 பதுமநேர் கண்ணன் வேதாப்
பலவகை முனிவர் தேவர்
கதிபடர் உவணர் சித்தர் கந்தரு
வத்தர் ஒண்கோள்
மதியுடுக் கதிர்கள் ஏனோர்
வான்பதம் முற்றும் ஓங்கும்
அதிர்கழல் வீரன் பல்வே
றாரமாய் ஒளர நின்றான்.

37

38 எண்டிசை முழும் நேமி
எழுதிறத் தனவும் மற்றைத்
தெண்டிரைக் கடலும் பாருஞ்
சேண்கிளர் ஆழி வெற்பும்
அண்டமும் உலகம் யாவும்
அகன்விழி பரப்பி நோக்கிக்
கண்டனன் அமலன் வைப்புங்
கைதொழு தையன் நின்றான். 38

39 ஆணமில் சிந்தை வீரன்
அச்சுதன் முதலோர் வைகுஞ்
சேணகர் நோக்கிச் சூமுந்
திசைநகர் நோக்கிப் பாரின்
மாணகர் நோக்கி வீர
மகேந்திரம் நோக்கிச் சூரன்
நீணகர் இதற்கி யாவும்
நிகரிலை போது மென்றான். 39

40 விண்ணுலாம் புரிசை வெஞ்சூர்
வியனகாடி அதனை நோக்கி
உண்ணிலா வெகுளி
கொண்டான் ஒருகரம் அங்கண்
ஓச்சி
நண்ணலார் யாருந் துஞ்ச
நாமறப் பிசைகோ வென்னா
எண்ணினான் சிறையில்
உற்றோர்க் கிரங்கிஅவ்
வெண்ணம் மீட்டான். 40

41 விஞ்சையர் இயக்கர் சித்தர்
வியன்சிறை உவணர் திங்கள்
செஞ்சுடர்ப் பரிதி நாள்கோள்

தெய்வத கணத்தர் யாரும்
வஞ்சினத் தடுதோள் வீரன்
மாலுரு நோக்க லாற்றா
தஞ்சினர் வெருவச் செங்கை
அமைத்தனன் அழுங்க
லென்றே

41

42 கோளியல் கருடர் தாம்வீழ்
மாதரை விழைந்து கூடி
வாளுறு நகத்தின் ஊறு
மதிக்கிலர் மயங்கித் துஞ்சி
வேளெனும் நெடியோன்
ஊன்றும் வெற்பொடும்
பிலத்திற் சென்று
கேளுடன் எழுந்து நாகர்
கிளைதனக் கணங்கு செய்தார்.

42

43 ஆதியங் குமரன் தூதன்
ஆற்றலால் ஊன்றி நிற்பப்
பூதலங் கீண்டு வெற்புப்
பொள்ளென ஆழ்ந்து
கீழ்போய்ப்
பாதலங் குறுக அங்கட்
பயிலராத் தொகையை நாகர்

காதலங் கேண்மை நாடிக் 43

கலந்தனர் விருந்து செய்தார்.

44 தேன்றிகழ் தெரியல் வாகைச்
சேவகன் கழல்கள் வெற்பின்
ஊன்றலும் அனைய பாங்கர்
ஒருசிலர் அரக்கர் நோற்றார்
ஆன்றுயர் பதத்தை வே•கி
ஆங்கவர் பிலத்துள் வீழ்ந்து
மான்றனர் இரங்க லுற்றார்
வன்கணார்க் குய்வு முண்டோ. 44

45 புண்டர நீற்று வள்ளல்
புரையுருத் தேவர் நோக்கி
மண்டலம் புகழும் வீர
மகேந்திரஞ் சேறற் கன்றால்
கொண்டவிய் வருவம்
நோக்கிற் குரைகழல் அவுணர்
தம்மை
அண்டமும் இடித்துச் சாடும்
நினைவுகொல் ஐயற் கென்றார். 45

46 வீரமா மகேந்தி ரத்தில்
அவுணரும் வீற்று வீற்றுச்

சாருறும் அவுணர் தாமுஞ்
சயங்கெழு புயத்து வள்ளல்
பேருரு நோக்கி இங்ஙன்
பிறந்தசொற் சழக்கே இன்னுந்
தேருவ துண்டு நந்தந்
திறல்வரைப் புணர்ப்பி
தென்றார்.

46

47 ஒலிகழல் வீர வாகு ஓங்கலை
யூன்றி இந்த
நிலைமையின் நின்ற லோடும்
நெடியமால் சுதனும்
விண்ணோர்
தலைவனும் பிறரும்
அன்னோன் தம்பியர் அளப்பி
லோருங்
கலிகெழு பூதர் யாருங்
கண்டுவிம் மிதத்தின் ஆர்த்தார். 47

48 தேவர்கள் முனிவாஃ ஏனைத்
திறத்தவர் யாருந் தத்தம்
ஓவரும் பதத்தின் நின்றே
ஓல்வதோர் உறுப்பின் மேவக்
காவரு கடிமென் பூத்தூய்க்

கைதொழு தைய வெஞ்சூ
மேவரு நகர்சென் நெங்கள்
வியன்துயர் அகற்று கென்றார். 48

49 ஆவதோஃக காலை எந்தை
ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க
முவிரு வதனம் வாழ்க
முழுதருள் 1விழிகள் வாழ்க
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க
தொல்படை பிறவும் வாழ்க
தேவர்கள் தேவன் சேயோன்
திருவடி வாழ்க என்றான்.

(1 விழிகள் - [பதினெட்டுக்]
கண்கள்)

49

50 ஆண்டகை தொழுத பாணி
அணிமுடிக் கொண்டிவ்
வாற்றால்
ஈண்டுசீர்க் குமர வேளை
ஏத்தலும் அன்பின் கண்ணீர்
வீண்டுதெண் கடலுள் ஏகி
வெளடீளமிக் குவரை மாற்றப்
பூண்டகண் டிகையை மானத்

தோன்றின பொடிப்பின்
பொம்மல்

50

51 மீதுகொள் பொடிப்பு மூடி
மெய்ப்புலன் சிந்தை யொன்ற
ஓதுவ தவற என்பும் உருகிய
செருக நாட்டங்
கோதில்பே ரருளின் மூழ்கிக்
குதூகலித் திடுத லோடு
மூதுல கனைத்தும் ஆவி
முழுவதும் மகிழ்ந்த வன்றே.

51

52 அவ்வகை நிகழ்ச் செவ்வேள்
ஆரருள் அதனைப் பெற்று
மொய்வரை மீது நின்றோன்
முழுதுல களந்து சேண்போம்
இவ்வுரு வோடு செல்லின்
இறந்திடும் உலகம் ஈது
செவ்விதன் றென்னா
வேண்டுந் திருவடி
வமைந்தான் அன்றே.

52

53 கிரிமிசை நின்ற அண்ணல்
கிளர்ந்துவான் எழுந்து

சென்னிக்
குருமணி மகுடம் அண்ட
கோளகை புடைப்ப வீரன்
உருகெழு சீற்றச் சிம்புள்
உருவுகொண் டேகிற் றென்ன
வரைபுரை மாட வீர
மகேந்திரம் முன்னிப்
போந்தான்.

53

ஆகத் திருவிருத்தம் - 53

2. கடல்பாய் படலம் (54 - 72)

54 அமுங்கிய கழற்கால் வீரன்
அவ்வழி அவனிக் கீழ்போய்
விழுங்கிரி நிலைமை நோக்கி
மீண்டுநீ எழுதி யென்னா
வழங்கினன் வழங்கும் எல்லை

வல்லையிற் கிளர்ந்து தோன்றி
முழங்கிருங் கடலின் மாடே
முந்துபோல் நின்ற தன்றே. 1

55 வீரனங் கெழலும் அன்னோன்
விண்படர் விசைப்பின் காலால்
பாருறு வரைகள் யாவும்
படர்ந்தன பாங்க ராகச்
சாரதத் தலைவர் ஏனைத்
தம்பியர் இலக்கத் தெண்மர்
ஆருமங் கவன்தன் பாலாய்
அணிந்துடன் சேற லென்ன. 2

56 விரைந்துவான் வழிக்கொள்
வீரன் விசைத்தெழு காலின்
அண்டந்
திரிந்தன உயிர்கள் முற்றுந்
தெருமரல் உற்ற தெண்ணீர்
சுரந்திடு கொண்டல் யாவுஞ்
சுழன்றன வடவை உண்ண
இருந்திடும் ஊழிக் காலும்
ஆற்றலா திரியல் போன. 3

57 பெருமிடல் பூண்ட தோன்றல்
பெயர்தலும் விசைப்பின்

ஊதை

பரவின வெம்மை மாற்றிப்
பரிதியைக் கனலைத் திங்கள்
வருணன தியற்கை யாக்கி
வடவையின் முகத்துத்
தோன்றித்

திரைகட லிருந்த ஊழித்
தீயையும் அவித்துச் சென்ற.

4

58 விரைசெறி நீபத் தாரோன்
விரைந்துசெல் விசைககால்
தள்ளத்

திரைகடல் சுழித்துள் வாங்கித்
திறன்மகேந் திரத்திற் சேறல்
அரசியல் புரிவெஞ் சூரன்
அனிகங்கள் அவன்மேற்
சென்று

பொருமுரண் இன்றித் தம்மூர் 5
புகுவன இரிவ போலாம்.

59 விடைத்தனி யாற்றல் சான்ற
விடலைகால் வெற்பி னோடும்
படித்தலங் கீண்டு முன்னம்
பாதலங் காட்டிற் றன்னான்

அடற்படு விசையின் காலும்
அளியதோ வலிய தன்றோ
கடற்புவி கீண்டு நாகர்
உலகினைக் காட்டிற் றன்றே. 6

60 பாசிழை அலங்கல் தோளான்
படர்தலும் விசையின் காலைக்
காய்சின உயிர்ப்புச் செந்தீக்
கலந்துடன் தழீஇக்கொண்
டேகி

மாசுறு சூரன் வைகும் வளநகர்
சுற்றி யன்னோன்
தூசிய தென்ன முன்னங்
கொளுவிய தூமஞ் சூழ. 7

61 பூஞ்சிலம் பரற்றுந் தாளான்
போதுமன் விரைவின் ஓதை
வேய்ஞ்சிலம் படுதோட் சூரன்
வீரமா மகேந்திர ரத்தின்
நாஞ்சிலம் புரிசை பொன்செய்
நளிர்வரை குளிர்பூங் கிள்ளை
தாஞ்சிலம் புற்ற சோலை
அலைத்தன தரையில் தள்ளி. 8

62 உறைபுகு நெடிய வேலான்

உயிர்ப்புறு கனன்முன்
னோடிசி
செறுநனூர் கொளுவ
அன்னான் சென்றிடு
விரைவின் கால்போய்
எறிபுனற் கடலைத் தாக்க
இடைந்துமற் றதுதான் ஏகி
முறைமுறை திரைக்கை நீட்டி
முண்டிடா தவித்துப் போமால். 9

63 அண்ணலங் காளை ஏக
உயிர்த்தகால் அவன்செல்
லோதை
கண்ணழல் துண்டம் ஓச்சங்
சுடுங்கனல் எதிரா தோடும்
உண்ணிறை புணர் யாவும்
ஒன்னலன் பதிமேற் சென்று
விண்ணிலம் ஒழிந்த பூதம்
அடுதலின் விளைத்த பூசல்.

10

64 வெளவரைக் குவவுத்
திண்டோள் வெலற்கருந்
திறலோன் எண்காற்
புள்விசை கொண்டு செல்லப்

புறந்தரப் புணரி அங்கண்
உள்வளைந் துலாய சின்னை
ஒண்கறாப் பனைமீன் நூறை
தௌடிவிளித் திருக்கை தந்தி
திமிங்கிலம் இரிந்து பாய்ந்த.

11

65 நாயகன் தூதன் ஏக நளிர்கடல்
எதிர்ந்தி டாது
சாய்வது மீன முற்றுந்
தரங்கவெண் கரங்கள் தாங்கித்
தீயசூர் மூதூர் உய்த்துச்
சென்றது பொன்று வேர்க்கு
மேயின விச்சை யுண்டி
மிகத்தமர் வழங்கு மாபோல்.

12

66 காழ்தரு தடக்கை மொய்ம்பன்
கடுமைசொல் செலவின் ஓதை
சூழ்தரு கின்ற காலைத்
துண்ணெனத் துளங்கி
விண்மீன்
வீழ்தர வேலை தன்னில்
வேலையும் மறிந்து செல்ல
வாழ்திரை எறிமீன் முற்றும்
அந்தரம் புகுவ மாறாய்.

13

67 காமரு நயக்குங் காளை
கதுமெனச் செல்லப் பாங்கில்
தூமலர்க் கரத்தி லிட்ட
சுடர்மணிக் கடக வாள்போய்
நேமியங் குவடு சூழ்ந்து
நிமிர்தரு திமிர மோட்டி
ஏமநல் லண்ட வில்லோ
டெதிர்ந்து போய் இகல்செய்
கின்ற. 14

68 விண்ணவர் யாருந் தேரும்
படையுமாய் விரவ மேலோன்
நண்ணலர் புரமே லோச்சு
நகையழல் போதல் ஒத்தான்
கண்ணழற் செலவும்
போன்றான் கார்முகம் பூட்டி
உய்த்த
மண்ணுல கிடந்த கூர்வாய்
வாளியும் என்னச் சென்றான். 15

69 தரைதனை அலைத்து நோற்குந்
தாபதர்க் கலக்கண் செய்து
சுரர்திருக் கவர்ந்து வாட்டுஞ்
சூரனை கிளையி னோடும்

விரைவுடன் முடிப்பான்
முன்னி வெகுண்டுசெவ்
வேளங் குய்த்த
ஒருதனிச் சுடர்வேல் போன்றும்
போயினன் உயர்திண்
டோளான்.

16

70 இமிழ்தரு தரங்கப் பாலின்
எறிகடன் மதித்து வானோர்க்
கமிர்தினை அளிப்பான்
வேண்டி அகிலமும் உண்டு
தொன்னாள்
உமிழ்தரு திருமா லுன்ன
உணர்ந்துமந் தரமாம் ஓங்கல்
நிமிர்தரு புணர் செல்லும்
நிலைமைபோல் வீரன்
போந்தான்.

17

71 சேண்டொடர் உலகும் பாருந்
தெருமர அனலம் வீசிக்
காண்டகு விடத்தை ஈசன்
களத்திடை அடக்கி வைப்ப
ஈண்டெமை விடுத்தி யென்னா
ஏத்தலும் அவனங் குய்ப்ப

மீண்டது கடல்போந் தென்ன
வீரருள் வீரன் சென்றான். 18

72 பொலங்கழல் வீர வாகு
புணரிமேல் இவ்வா நேகி
அலங்கலந் திண்டோள்
வெஞ்சூர் அணிநகர் வடாது
பாலின்
விலங்கலில் வீரன் யாளி
வியன்முகத் தவுணன்
போற்றும்
இலங்கையந் தொல்லை முதூர்
அணித்தெனும் எல்லை
சென்றான். 19

ஆகத் திருவிருத்தம் - 72

- - -

3. வீரசிங்கன் வதைப் படலம் (73 - 89)

73 அன்னதோர் வேலை முன்னம்
அகன்றலை யாளிப் பேரோன்

துன்னுபல் லனிகத் தோடுஞ்
சூரனைக் காண்பான் ஏக
மன்னதி வீரன் என்னும்
மதலையா யிரமாம் வெளடீளந்
தன்னொடும் இலங்கை
வைகித் தணப்பறப் போற்றி
யுற்றான்.

1

74 ஆனதோர் மிக்க வீரத்
தாண்டகை அவுணர் போற்ற
மாநகர்க் கோயில் நண்ண
வடதிசை வாயில் தன்னில்
மேனிமிர் அவுணர் தானை
வெளடீளமைஞ் ?றொ
டென்னான்
சேனையந் தலைவன் வீர
சிங்கனாந் திறலோன் உற்றான். 2

75 உற்றதோர் வீர சிங்கன்
ஒண்சிறைச் சிம்பு ளேபோல்
வெற்றியந் திண்டோள் ஏந்தல்
விரைந்துசென்
றிடலுங்காணூஉச்
சற்றுநங் காவல் எண்ணான்

தமியன்வந் திடுவான் போலும்
மற்றிவன் யாரை என்னாச்
சீறினன் வடவை யேபோல்.

3

76 உண்குவன் இவன்றன் ஆவி
ஒல்லையென் றுன்னிக் காலும்
எண்கிளர் மனமும் பின்னர்
எய்துமா நெழுந்து நேர்போய்
விண்கிளர் செலவிற் றானை
வெள்ளைமஞ் ?றுஞ் சுற்ற
மண்கிளர் கடல்போல் வீர
வாகுவின் முன்னஞ்
சென்றான்.

4

77 சென்றிடு வீர சிங்கன்
திறல்கெழு புயனைப் பாரா
இன்றள வெமது காப்புள்
ஏகினர் இல்லை யார்நீ
ஒன்றொரு தமியன் போந்தாய்
உயிர்க்குநண் பில்லாய்
நின்னைக்
கொன்றிடு முன்னீ வந்த
செயல்முறை கூறு கென்றான்.

5

78 பொன்னியல் திண்டோள்

வீரன் புகலுவான் இலங்கை
வாவி
மன்னியல் சூரன் வைகும்
மகேந்திரஞ் சென்று மீள்வான்
உன்னினன் போந்தன் ஈதென்
உறுசெயல் வலியை
யென்னின்
இன்னினி வேண்டிற்
றொன்றை இயற்றுதி காண்ப
னென்றான்.

6

79 திறன்மிகு சிங்கன் அன்னோன்
செப்பிய மொழியைக் கேளா
இறையுநம் மவுண ராணை
எண்ணலன் வலியன் போலும்
அறிகுதும் மீண்டு சேறல்
அழகிதன் நென்னா உன்னிக்
குறுகிய படைஞர் தம்மை
இவனுயிர் கோடி ரென்றான்.

7

80 என்றலும் அரிய தொன்றை
எயினாட்கள் வேட்டைக்
கானில்
சென்றனர் திரண்டு சுற்றிச்

செருவினை இழைப்ப

தேபோல்

பொன்றிகழ் விசய வாசுப்
புங்கவன் றன்னைச் சீற்றம்
வன்றிறல் அவுணர் யாரும்
வளைந்தமர் புரிய லுற்றார்.

8

81 வேலினை விடுப்பர் தண்டம்

வீசுவர் முசலந் தூர்ப்பர்

சாலம தெறிவர் ஆலந்

தன்னைஓச் சிடுவர் வார்விற்

கோல்வகை தொடுப்பர்

நாஞ்சிற் கொடும்படை தூர்ப்பர்

வெய்ய

சூலம துய்ப்பர் கொண்ட

தோமரஞ் சொரிவாஃ அம்மா.

9

82 கிளர்ந்தெழு பரிதி தன்னைக்

கேழ்கிளர் உருமுகக் கொண்மு

வளைந்தென அவுணர் வீரன்

மருங்குசூழ்ந் தாடல் செய்யத்

தளர்ந்திலன் எதிர்ந்து தன்கைத்

தாரைவாள் உறையின் நீக்கி

உளந்தனின் முனிந்தன்

னோரை ஒல்லைசூழ்ந் தடுத
லுற்றான்.

10

83 அரக்குருக் கொண்ட வெற்பின்
அடுகனற் கடவு ளெய்தி
உருக்கியே யதனை எல்லாம்
ஒல்லையின் உடைக்கு
மாபோல்

நெருக்கிய அவுணர் தானை
நீத்தம துடைய வீரன்
திருக்கிளர் வாளன் றேந்திச்
சென்றுசென் றடுதல் செய்தான். 11

84 பனிபடர் குழுமல் தன்னைப்
பாயிருட் செறிவை அங்கிக்
கனிபடர் பொற்பில் தோன்றுங்
காய்கதிர் முடிக்கு மாபோல்
நனிபடர் அவுணர் தானை
நைந்திடச் சுடர்வாள் ஒன்றால்
தனிபடர் வீர வாகு தந்தனன்
திரித லுற்றான்.

12

85 உறைந்தன குருதி வாரி
ஒல்லையில் உவரித் தெண்ணீர்
மறைந்தன அவுணர் தானை

மால்கரி பரிதேர் முற்றுங்
குறைந்தன கரந்தாள் மொய்ம்பு
கொடுமுடி துணிந்து வீழ்ந்த
நிறைந்தன அலகை ஈட்டம்
நிரந்தன பரந்த பூதம்.

13

86 வெளடீளநூ றவுணர் தானை
விளிந்திட இனைய பாலால்
வள்ளல்சென் றடுதல் செய்ய
மற்றுள அவுணர் யாரும்
உள்ளநொந் திரங்கித் தத்தம்
உயிரினை ஓம்பல் செய்து
பொள்ளென நிலனும் வானும்
புலந்தொறும் இரியல்
போனார்.

14

87 போதலும் வீர சிங்கன்
பொள்ளெனச் சினமேற்
கொண்டு
மாதிரங் கடந்து மேல்போய்
வளர்தரும் வாகை
மொய்ம்பன்
மீதொரு சூலந் தன்னை

விட்டனன் விட்ட காலை

15

ஏதியங் கதனால் அன்ன
திருதுணி படுத்தி ஆர்த்தான்.

88 ஆர்த்தலும் மடங்கற் பேரோன்

ஆண்டகை வீரன் மேன்மை

பார்த்தனன் தனது பாணி

பற்றிய படைகள் தம்மில்

கூர்த்ததோர் குலிசம் வீசக்

குறுகிவாள் அதனான் மாற்றிப்

பேர்த்தொரு படையெ

டாமுன்பெயர்ந்தவன்

முன்னஞ் சென்றான்.

16

89 சென்றுதன் மணிவாள் ஓச்சிச்

செங்கைகள் துமித்துத் தீயோன்

ஒன்றொரு முடியுங் கொய்தே

உவர்க்கட லிடையே வீட்டி

நன்றுதன் னுறையுட் செல்ல

நாந்தகஞ் செறித்து முன்னோர்

வென்றிகொண் டகன்றான்

என்ப வேலவன் விடுத்த

தூதன்.

17

4. இலங்கை வீழ் படலம் (90 - 117)

- 90 மலங்கொடு சுறவு தூங்கும்
மறிகடல் மீது மேரு
விலங்கல்சென் றிட்ட தென்ன
விண்ணிடந் தன்னின் நீங்கி
அலங்கலந் திண்டோள்
வள்ளல் அவுணர்தம் மிருக்கை
யாகும்
இலங்கையங் குவடு மூன்றில்
இடைப்படு சிகரம் பாய்ந்தான். 1
- 91 நெடுவரை தன்னை வேலான்
ஈறுசெய் திட்ட அண்ணல்
விடவரு தமிழோன் தொல்லை
இலங்கையின் மீது பாய
அடலதி வீரன் ஏனை
அவுணர்கள் கலங்கி யேங்கி
இடியுறு புயங்க மென்ன

யாருமெய் பனித்து வீழ்ந்தார். 2

92 வேறு

வைப்புறு மகேந்திர வடாது

புலமாகி

இப்புறம் இருந்திடும்

இலங்கைதனில் ஏந்தல்

குப்புறுத லுங்குலை

குலைந்தவுண ரோடும்

உப்புறு கடற்படிதல்

கண்டுவகை யுற்றான்.

3

93 தந்திமுக மாமதலை தன்னடி

வணங்கா

தந்தவிண் ணோர்கடல்

அலைத்திடலும் அன்னோன்

சிந்தைமுனி வெய்தவிடை

சேர்த்தகயி றோடு

மந்தர நெடுங்கிரி மறிந்தபடி

மானும்.

4

94 ஆடல்கெழு மொய்ம்பினன்

அடித்தலம் தூன்ற

மூடுதிரை வேலையிடை

மூழ்கிய இலங்கை
கூடுமக வண்ணல்குலி
சந்தொடர நேமி
ஊடுபுக லுற்றிடுமை நாகவரை 5
யொக்கும்.

95 மாமறைகள் தம்மைமுனம்
வஞ்சனை புரிந்தே
சோமுகன் மறைந்ததிரை
தூங்குகட லூடே
ஏமமுறு பேருரு எடுத்ததொரு
மாண்சேல்
போமதென வாழ்ந்தது
பொலங்கெழும் இலங்கை.

6

96 தொல்லைதனில் ஓர்விதி
துயின்றகடை நாளின்
எல்லைய திகந்துகடல்
ஏழுமெழ அங்கண்
ஒல்லைபில முற்றபுவி
உய்ப்பவொரு கேழல்
செல்லுவதின் ஆழ்ந்தது
திரைக்கடல் இலங்கை.

7

97 சிந்துவின் அகன்கரையொர்
திண்கிரி யழுந்த
அந்தமி லிலங்கையும்
அழுந்தியிடு தன்மை
முந்தொரு மடக்கொடி
விருப்பின்முனி மூழ்க
இந்திரனும் நேமியி
னிடைய்புகுதல் போலும். 8

98 உலங்கொள்பு வீரனடி
ஊன்றுதலும் முன்னோர்
விலங்கல்பணி தன்னுலக
மேவியது கேளா
அலங்கல்பெறு வாகையவன்
ஆற்றலது தாங்கி
இலங்கையது காண்பலென
ஏகியது போலும். 9

99 இலங்கையிது பானமையின்
இருங்கடலுள் மூழ்கக்
குலங்களடு வைகிய
கொடுத்தகுவர் யாருங்
கலங்கினர் அழுங்கினர்

கவன்றனர் துவன்றி
மலங்கினர் புலம்பினர்
மருண்டனர் வெருண்டார். 10

100 அற்றமுறு தானவர்கள்
ஆழஅனை யோரைச்
சுற்றிய அளப்பில
சுறாவுழுவை மீனம்
பற்றிய வளைந்தன பலப்பல
திரண்டே
செற்றிய திமிங்கில திமிங்கில
கிலங்கள். 11

101 கையதனை ஈர்ப்பசில
கால்கள்சில ஈர்ப்ப
வெய்யதலை ஈர்ப்பசில
மிக்கவுயர் தோள்கள்
மொய்யுடைய மார்பதனை
ஈர்ப்பசில மொய்த்தே
சையமுறழ் யாக்கையுள
தானவரை மீனம். 12

102 அத்தனொடி யாயையனை
அன்பின்முதிர் சேயைக்
கொத்தினொடு கொண்டுசிலர்

கூவியெழு கின்றார்
எய்த்தனர்கள் செய்வதென்
இரும்படையும் விட்டுத்
தத்தமுயிர் கொண்டுசிலர்
தாமும்எழ லுற்றார்.

13

103 உற்றசில தானவரை ஒய்யென
அளாவித்
திற்றிவிழை வான்நனி
திரண்டனர்க் ளெல்லாம்
பற்றுழி தனித்தனி பறித்தது
பொருட்டாற்
பொற்றைபுரை மீன்கள்பெரும்
போர்வினை புரிந்த.

14

104 தானவர்க ளோட்கிலவர்
தம்முணல் குறித்தே
வானிமிரு மோதையென
வந்துதமை எற்றப்
பூநுனைய வாள்சுரிகை
போரயில்கள் கொண்டே
மீனமொடு வெஞ்சினம்
விளைத்தமர் புரிந்தார்.

15

105 சீர்த்திகொள் இலங்கைகடல்
சென்றிடலும் அங்கண்
ஆர்த்திபெறு மங்கையர்கள்
அங்கையவை பற்றி
ஈர்த்தபிறர் இல்லுற
இசைந்துகரம் பற்றுந்
தூர்த்தரை நிகர்த்தன சுறாமகர 16
மீனம்.

106 மீனொருகை பற்றியிட
வேறொரு கரத்தைத்
தானவர் வலித்தொரு
தடக்கைகொ டிசிப்ப
மானனைய கண்ணியர்
வருந்திடுதல் ஓர்ஐந்
தானபுலன் ஈர்ப்பவுள்
அழுங்குவது போலும்.

17

107 திண்டிறல் வலம்படு
திருக்கைசுற மீனம்
மண்டிய திமிங்கிலம்
வருந்தகுவர் சூழல்
கண்டுமிசை யெற்றிடுத

லுங்கடிது வாளால்
துண்டமுற வேயவை
துணித்தெழுநர் சில்லோர்.

18

108 கட்டழல் விழிச்சுறவு
காரவுணர் தம்மை
அட்டுணல் குறித்துவர
அன்னவர்கள் நீவித்
தொட்டனர் பிடித்தகடு
தூரும்வகை பேழ்வாய்
இட்டனர் மிசைந்தனர்
எழுந்தனர்கள் சில்லோர்.

19

109 ஏற்றபுனல் ஊடுதெரி
வின்றியெம ரென்றே
வேற்றொரு மடந்தையர்
வியன்கையது பற்றிப்
போற்றியெழ அங்கவர்
புறத்தவர்க ளாக
மாற்றினர் இசைந்துசிலர்
வாழ்க்கைமனம் வைத்தார்.

20

110 இல்லிவ ரெனப்பிறரை
ஏந்தியெழ அன்னோர்
புல்லுதனி அன்பர்புடை

போகவொரு சில்லோர்
அல்லலுறு வார்தமை
யடைந்ததொரு கன்னி
மெல்லவயல் போந்துழி
மெலிந்துழலு வார்போல். 21

111 தீமைபுரி மால்களிறு திண்புரவி
யாவும்
ஏமரு சுறாத்தொகுதி
ஈர்த்துவிரைந் தேகித்
தோமறு பிணாமகரந்
துய்ப்பவது வுற்ற
காமர்கெழு பெண்மயல்
கடக்கவெள்த் தன்றே. 22

112 மாற்றறு சுறாச்சில மடப்பிடுகை
பற்றி
ஏற்றபெண் வழிச்செல
எதிர்ந்ததனை நோக்கி
வேற்றொர்பெடை ஆயதென
வேர்வுறுகை கையர்க்
காற்றுமுப காரவியல்
பாகியதை யன்றே. 23

113 சிந்துவதன் மீதிலெழு

சில்லவுண ராயோர்
கன்தன்முரு கேசன்விடு
காளைசெயல் காணா
நந்தமையும் நின்றிடின
நலிந்திடுவன் யாங்கள்
உய்ந்திடுதும் என்றுகடி
தோடியயல் போனார்.

24

114 பீடுசெறி தங்கணவ ரைப்பிரிகி

லாமே

கூடும்வழி ஆழ்ந்தசில
கோற்றொடிமின் னார்கள்
ஆடைபுன லூடுபுக
அல்குல்தம கையால்
மூடியெழு வார்முலை
முகத்தின்முகம் வைத்தே.

25

115 சேண்டொடர் இலங்கைகடல்

சென்றுழிய தன்பால்
ஆண்டசில மாதர்கள்
அரத்தவுடை கொண்டார்
மீண்டெழலும் நீர்பட
வெளர்ப்படுவ தல்குல்
காண்டகைய செம்மதி

களங்கமடைந் தென்ன.

26

116 காரவுணர் மாதர்சிலர்

காமர்கடல் வீழ்வார்

நீரமெழ வேயுடை

நெகிழ்ந்தொருவி யேக

மூரல்முக மல்லுருவு முற்றுறம

றைத்தே

தேரையென ஒண்புனல்

செறிந்துதிரி வற்றார்.

27

117 ஆசறு மரைத்துகில் அகன்றிட

எழுந்தே

தேசறு மடந்தைய

ரில்ஓர்சிலவர் சேண்போய்

மாசறு புயற்குழுவை

வலலைகரம் பற்றித்

தூசினியல் பானடுவு சுற்றியுல

வற்றாஃ.

28

ஆகத் திருவிருத்தம் - 117

5. அதிவீரன் வதைப் படலம் (118 - 154)

- 118 அன்னதொர் பான்மைக ளாக
இலங்கை
முன்னுறு வார்கடல் ஆழ்ந்தது
மூழ்க
இந்நகர் போற்றி இருந்திடு
கின்ற
மின்னுனை வேல்அதி வீரன்
உணர்ந்தான். 1
- 119 தனது புரங்கடல் காருதல்
காணா
நனிதுயர் எய்தினன் நாணும்
அடைந்தான்
சினவி யுயிர்த்தழல் சிந்த
நகைத்தான்
அனையவன் இன்னத
கத்திடை கொண்டான். 2
- 120 சுந்தர மேவரு சூரபன் மாவோ
அந்தமில் தம்பிய ரோவனை
யார்தம்

மைந்தர்க ளோமதி யேன்அவ
ரல்லால்

இந்த வியற்கையை யார்புரி 3
கிற்பார்.

121 ஆயவாஓ என்னினும் ஆங்கது
செய்தற்
கேயதொ ரேதுவும் இன்றுதம்
மூர்க்குத்
தீயது செய்கலர் சிந்தைய
தன்றால்
மாயையும் ஈது மதிக்கிலள்
போலும்.

4

122 மூவரும் இச்செயல் முன்னவர்
பின்னர்த்
தேவர்கள் யாரிது செய்திட
வல்லார்
ஏவரும் நஞ்சிறை எய்தினர்
வேள்விக்
காவலன் ஆருயிர் காத்து
மறைந்தான்.

5

123 மாதிர மேலவர் வானிடை

வைப்பின்
மேதகும் விண்ணவர்
விஞ்சையர் சித்தர்
ஆதியர் நம்மிறை ஆணையின்
நீங்கார்
ஈது புரிந்திட எண்ணுவர்
கொல்லோ. 6

124 தவ்வற ஈண்டமர் தானவர்
ஆற்ற
மெய்வலி மாயைகள் மேவின
ரேனுந்
தெவ்வடு சூர்முதல் தின்படை
யஞ்சி
இவ்வியல் தன்னை
இழைக்கலர் போலும். 7

125 ஆதலின் அன்னவர் ஆற்றலர்
என்னின்
ஈதொரு செய்கை இழைத்தவர்
யாரோ
தாதை அகன்றுவழி தானவ
ரோடுங்
காதலின் இந்நகர் காத்தது

நன்றால்.

8

126 காய மொடுங்கு கனற்சிர மூடு
போயது வல்லை புறஞ்செல
நோற்று
மாயை பெரும்படை
வன்மைகள் வேதன்
ஈயமுன் வாங்கிய என்செயல்
நன்றால்.

9

127 தந்தை யுறாது தணந்துழி
ஆங்கோர்
மைந்தன் இருந்துதன் மாநக
ரோடும்
அந்தி லகன்கடல் ஆழ்ந்தனன்
என்றால்
நந்தமர் என்னை
நகைப்பாடுகள் அன்றே.

10

128 மன்னவன் ஈது மதித்திடின்
மற்றென்
றன்னை அடும்பெறு தாதையும்
அற்றே
பின்னுளர் எள்ளுவர் பெற்றியி
தாமேல்

- என்னியல் நன்றென எண்ணி
இனைந்தான். 11
- 129 இனைந்ததி வீர னெனுந்திறல்
மைந்தன்
கனைந்திடு கின்ற கடற்கிடை
யாழ்வோன்
அனந்தர மூழ்வினை
ஆற்றலின் அன்னான்
மனந்தனில் ஈதொரு தன்மை
மதித்தான். 12
- 130 ஒல்லொலி சேரு வரிக்கடல்
மீதாய்ச்
செல்லுவன் யாரிது செய்தனர்
என்றே
வல்லையில் ஓர்குவன் மற்றவர்
தம்மைக்
கொல்லுவன் மெய்ப்படு சோரி
குடிப்பன். 13
- 131 என்றதி வீரன் இரும்படை
யாவும்
ஒன்றற வாரி உருத்த னிகத்துள்

நின்றுளர் தங்களை நேடுபு
கொண்டே
வன்றிரை வேலையின் மீமிசை 14
வந்தான்.

132 வேறு

விடலைதிரு முன்னமதி
வீரன்அனி கங்கள்
புடையில்வர நீரின்மிசை
பொள்ளென எழுந்தான்
அடுதொழில் இயற்றியிடும்
ஆதிதனை யெய்தக்
கொடியவிடம் வார்கடல்
குலாய்நிமிர்வ தேபோல். 15

133 விழுந்திடும் இலங்கைதனில்
மேவும் அதிவீரன்
எழுந்துதன தானையொ
டிருங்கட லுளங்கிக்
கொழுந்துமிசை சென்றனைய
கோலமொடு நின்ற
செழுந்திறல்கொள்
மொய்ம்புடைய செம்மல்நிலை

கண்டான்.

16

134 கண்டனன் வெகுண்டிதழ்
கறித்துநகை செய்யா
அண்டர்குழு வானிவனொர்
ஆண்டகைநம் மூதூர்
தெண்டிரையில் ஆழும்வகை
செய்தும்இவண் நின்றான்
எண்டிசை தொழுந்தகுவர்
ஆணையினி தென்றான்.

17

135 என்றுமொழி யாவிரைவில்
யாளிமுகன் மைந்தன்
கொன்றிவன தாருயிர்
குடிப்பனென உன்னிச்
சென்றிடலும் ஆழ்ந்தவர்
செயற்கையது காண்பான்
நின்றதொரு பேரறிஞன்
நீர்மையது கண்டான்.

18

136 ஆனபொழு தத்தினில்
அவன்புடையில் வந்த
தானவர்கள் சூழ்ந்தனர்
சமர்த்தொழி லியற்ற
மானவிற லோன்றனது

வாளுறை கழித்தே
ஊனொடுயிர் சிந்தியிட
ஒல்லையடல் செய்தான். 19

137 அற்றன சிரத்தொகுதி அற்றன
கரங்கள்

அற்றன புயத்தொகுதி அற்றன
பதங்கள்

அற்றன பெரும்புறமும்
அற்றவுடன் முற்றும்
அற்றனர்கள் யாருமுயிர்
அற்றதவர் பூசல். 20

138 பங்கிசெறி செந்தலைகள்
பாய்குருதி நீர்மேல்
எங்கணும் மிதப்பன
இருங்கடலி னூடே
செங்கொடி படர்ந்திடு
செழும்பவள வைப்பில்
அங்கமல மானவை
அலர்திடுதல் போலும். 21

139 அற்றமகல் வீரன்அவு
ணப்படை துணிப்பச்
செற்றிய பிணத்தொகை

திரைப்புணரி தூர்த்த
மற்றுமிசை போந்துமணி
யாலுமொஈ லங்கைப்
பொற்றைய தியற்றியது
போன்றுளது மாதோ. 22

140 தன்படை விளிந்துசல
திக்கடலுள் வீழ
முன்பன்அதி வீரன்முனி
யாவதனை நோக்கி
என்புடையி னோரையெறிந்
தாய்கடிதின் நின்னைத்
தின்பனது காண்டியென
வேசெருமு யன்றான். 23

141 சொல்லும்அதி வீரன்வரு
தோற்றமது காணா
வல்லைவரு கென்றுதிறல்
வள்ளலும் அழைப்ப
எல்லையத னிற்செருவின்
ஏற்றிவனை இன்னே
கொல்லுகென அங்கணொரு
குந்தம தெறிந்தான். 24

142 உய்த்ததொரு கூரயிலு

ரத்திலுறு முன்னர்
மத்தகய நேர்விடலை மற்றது
தெரிந்தே
கைத்தல மிருந்திடு
கனற்புரையும் வாளால்
அத்துணை இரண்டுதுணி
யாய்விழ எறிந்தான்.

25

143 கண்டமுற ஞாங்கரது
கண்டுதிறன் மைந்தன்
தண்டம்விரைந் தொன்றொரு
தடக்கைகொ டெடுத்தே
மண்டமர்செ யுன்னுயிரை
வாங்குமி• தென்னா
அண்டர்புகழ் காளைதன
தாகமுற விட்டான்.

26

144 வேறு

விட்ட காலையத் தண்டினை
வெலற்கருந் திறலோன்
அட்டி டான்தனி வாளினால்
ஏற்றனன் அகலம்
பட்டு மற்றது நுண்டு

ளாகஅப் பதகன
மட்டி லாததோர் விம்மிதம்
எய்தினன் மறுகி. 27

145 வேறொர் முத்தலைப்
படையது கொண்டதி வீரன்
மாறி லாவிறல் மொய்ம்பினன்
தன்மணி மார்பின்
ஊறு செய்திறம் ஓச்சலுங்
கண்டுநம் முரவோன்
சீறி யாங்கது பற்றினன்
செங்கையால் இறுத்தான். 28

146 இறுத்த காலையில்
இலங்கையில் யாளிமா
முகன்சேன்
செறுத்து மற்றிவன்
தனைஅடல் அரிதெனச் சிந்தை
குறித்து மற்றொரு நாந்தகம்
ஏந்தினன் குறுகி
வெறித்த கொண்டலுட்
கொட்புறு மின்னென
விதிர்த்தான்.

147 கறங்கி னிற்பெரு வட்டணை
புரிந்துதன் கரமேல்
நிறங்கொள் வாளினை
இடம்வலந் திரிததனன்
நெறியே
பிறங்கும் ஆர்கலித் தெண்டிரை
அலைதரப் பெரிது
மறங்கொள் நாந்தக மீனுகண்
டலமரும் வகைபோல். 30

148 ஏதி யிங்கிது நான்முகன்
தந்துள தெவர்க்கும்
பேத கஞ்செயல் அரியதால்
அன்னது பிடித்தேன்
சாதி திண்ணநீ வருகென
மிகைமொழி சாற்றிக்
கோதில் வீரன்முன் அணுகலும்
அனையவன் கூறும். 31

149 நன்று நன்றுநின் னாற்றலும்
ஆண்மையும் நம்மை
வென்றி யேயெனின் யாவரும்
மேலுனை வியப்பார்
நின்று நீசில மொழிவதென்

கடிது நேருதியால்
வென்றி வீரருந் தமைப்புக்ழ் 32
கிற்பரோ வென்றான்.

150 என்ன ஒன்னலன கிடைத்தனன்
வீரனும் எதிர்ந்தான்
அன்ன பான்மையர் வாளம
ராடினர் அகல்வான்
மின்னு மாமுகில் தோன்றியே
எதிரெதிர் விரிந்து
பின்ன ருள்புகுந் துடனுடன்
செறிந்தபெற் றிமைபோல். 33

1501 சென்னி நாடுவர் களத்தினை
நாடுவர் செவிதாள்
கன்ன நாடுவர் புயங்களை
நாடுவர் கரங்கள்
உன்னி நாடுவர் உரத்தினை
நாடுவர் உகளப்
பொன்னின் வார்கழல் நாடுவர்
வாளமர் பிரிவார். 34

152 இணங்கு நீரவர் இருவரும்
இனையன உறுப்பில்
அணங்கு செய்திடும் மரபினா

லாயிடை உய்ப்பார்
நுணங்கு விஞ்சையின்
வன்மையான் நொய்தின்மாற்
றிடுவார்
மணங்கொள் செந்நிற
வாங்கொடே வட்டணை
வருவார்.

35

153 போத மின்னதில் எம்பிரான்
தூதுவன் பொருவான்
ஏதி கொண்டுளான்
தன்னையான் வலிந்திடல்
இயல்போ
ஆத லாலிவன் படைமுறை
வெல்வதே அறனென்
றோதி சேருளங் கொண்டனன்
இடைதெரிந் துற்றான்.

36

154 இடை புகுந்ததி வீரன
தடிகளோ ரிரண்டும்
முடியும் ஆகமுந் தோள்களும்
ஆங்கொரு முறையே
சுடர்பி றங்கிய வாளினால்

ஆண்டகை துணித்துக்
கடிது வீட்டினன் நடுவன்வந்
தவனுயிர் கவர்ந்தான்.

37

ஆகத் திருவிருத்தம் - 154

6. மகேந்திரஞ் செல் படலம் (155 -182)

155 வீர வாசுநின் றவ்வதி வீரனை
வீட்டித்

தாரை வாளுறை செலுத்தியே

வெஞ்சமர் தணித்து

நேரில் வீரமா மகேந்திரம்

போவது நினைந்தே

ஏரு லாவரும் இலங்கையின்

எல்லைநீத் தெழுந்தான்.

1

156 எழுந்து வான்வழிச் சேறலும்

ஆர்கலி யிடையே

விழுந்து கீழறும்

இலங்கைமண் டெழுந்தது

விரைவிற்

கழிந்த தொல்பர நீங்கிய
காலையிற் கடலூ
டமுந்து கின்றபொன்
தோணிமீச் சென்றிடு
மதுபோல்.

2

157 வார்த்த யங்கிய கழலவன்
வான்வழிக் கொளலும்
ஈர்த்த தெண்கடல் நீத்தமேல்
எழுதரும் இலங்கை
சீர்த்த நான்முன் உறங்குழிச்
சிந்துவூ டமுந்திப்
போர்த்து ஞாலம்விட் டெழுதரு
மேருவிற் பிறமும்.

3

158 எள்ளு நீரரைப் பற்பகல்
ஆற்றலின் இலங்கை
கொள்ளை வெம்பவம்
மாசிருள் அடைந்தது குறைதீர்
வள்ளல் தாள்பட நீத்தது
பவந்துகள் மாற்றத்
தெள்ளு நீர்க்கடல்
படிந்தெழுந் தாலெனத்

திகழும்.

4

159 கந்த ரந்தவழ் தெண்புனர்
கருங்கடல் நடுவட்
சுந்த ரஞ்செறி பொன்சுடர்
இலங்கைதோன் றியது
முந்து காலையில் எம்பிரான்
அருள்வழி முராரி
உந்தி நின்றெழு பிரமன்மு
தண்டமொத் துளதால்.

5

160 இன்ன தாகிய இலங்கைமா
புரத்தைநீத் தெழுந்து
பின்னு மாயிரம் யோசனை
வாணிடைப் பெயர்ந்து
பொன்னு லாவுறு வாகையம்
புயத்தவன் புலவோர்
ஒன்ன லானுறை மகேந்திர
வரைப்பின்முன் னுற்றான்.

6

161 நெற்றி நாட்டத்து நந்திதன்
கணத்தவன் நேமிப்
பொற்றை யாமெனச்
சூழ்ந்துயர் மகேந்திரப் புரிசைச்

சுற்று ஞாயிலும் வாயில்க
டொறுந்தொறும் தோன்றுங்
கற்றை மாமணிச் சிகரியும்
நுனித்துமுன் கண்டான்.

7

162 சேர லாரமர் மகேந்திர நகர்வட
திசையில்

வாரி வாய்தனுட் கோபுரத்
தெற்றியின் மாடே
கோர னேயதி கோரனே
எனப்படுங் கொடிய
வீரர் தானையோ டிருந்தனர்
காவல்கொள் வினையால்.

8

163 கரிக ளாயிரம் வெளடீளமே

தேருமக் கணிதம்
பரிக ளாங்கதற் கிருதொகை
யத்தொகை பதாதி
உரிய வப்பெருந் தானையம்
பெருங்கடல் உலவா
விரவி மேவர இருந்தனர்
காத்திடும் வீரர்.

9

164 பகுதி கொண்டிடு தானையஞ்

சூழலாம் பரவைத்
தொகுதி கண்டனன் விம்மிதங்
கொண்டனன் துன்னார்
மிகுதி கொண்டுறை காவலுங்
கண்டனன் வியனூர்
புகுதி கொண்டிடும்
உணர்வினான் இனையன
புகல்வான்.

10

165 ஈண்டு செல்லினித்
தானைசூழ்ந் தமர்செயும்
யானும்
மூண்டு நேரினும்
முடிப்பவோர் பகலெலா
முடியும்
மாண்ட தென்னினும்
உலவுமோ மாநக ரிடத்து
மீண்டும் வந்திடுங் கரிபரி
பதாதிதேர் வெளடீளம்.

11

166 வந்த வந்ததோர் தானவப்
படையொடே மலைவுற்
றெந்தை கந்தவேள்
அருளினால் யானொரு

வேனுஞ்

சிந்தி நிற்பனேல் இந்நகர்த்

தானைகள் சிதைய

அந்த மில்பகல் சென்றிடும்

அளியரோ அவுணர்.

12

167 எல்லை யில்பகல் செல்லினுஞ்

செல்லுக இனைய

மல்லன் மாநகர் அவுணர்மாப்

பெருங்கடல் வறப்ப

ஒல்லு நீர்மையால் யான்அடல்

செய்வனேல் உருத்துத்

தொல்லை மைந்தரைத்

துணைவரை உய்க்குவன்

சூரன்.

13

168 உய்த்த மைந்தர்கள்

சூழ்ச்சியின் துணைவர்கள்

ஒழிந்தோர்

அத்தி றத்துளோர் யாரையும்

வெலற்கரி தயில்வேற்

கைத்த லத்தவன் வலிகொடே

பற்பகல் காறும்

இத்த லைச்சமர் ஆற்றியே

முடிக்குவன் எனினும்.

14

169 ஏவ ரும்வெலற் காய்சூர்
பின்னர்வந் தெதிர்க்கும்
ஓவில் வெஞ்சமர் பற்பகல்
ஆற்றியான் உறினும்
வீவ தில்லையால் அங்கவன்
மேலைநாள் தவத்தால்
தேவ தேவன்முன் அருளிய
வரங்களின் சீரால்.

15

170 அன்ன வன்றனை மாலயன்
றனக்கும்வெல் லரிதால்
இன்னு மாங்கவன்
ஆணைக்கும் வெருவியே
இருந்தார்
பின்னை யாரவன்
தன்னைவென் றிடுவர்கள்
பெருநாள்
துன்னி யான்சமர் ஆற்றினுந்
தொலைகிலன் சிறிதும்.

16

171 தொலைந்து போகிலன் சூரமர்
இயற்றிடில் துன்னிக்

கலந்த யான்விறல் இன்றிமீண்
டேகுதல் கடனோ
மலைந்து நிற்கவே வேண்டுமா
லாயினும் வறிது
மலைந்த லைப்படுஞ் சுரர்சிறை 17
அகன்றிட வற்றோ.

172 மற்றிந் நீர்மையிற் பற்பக
லவனொடு மலைந்து
வெற்றி கொண்டிலன்
இன்னுமென் றமரினை வீட்டி
ஒற்றின் நீர்மையை
உணர்த்துதல் ஒல்லுமோ
உலவா
தெற்றை வைகலும் அமர்செய
வேண்டுமால் எனக்கே. 18

173 போத நாயகன் பரம்பொருள்
நாயகன் பொருவில்
வேத நாயகன் சிவனருள்
நாயகன் விண்ணோர்க்
காதி நாயகன் அறுமுக
நாயகன் அமலச்
சோதி நாயகன் அன்றியார்

சூரனைத் தொலைப்பார்.

19

174 இம்பர் சூரொடு பொருதுநின்
றிடுவனே என்னின்
நம்பி ரான்அறு மாமுகன்
பின்னரே நண்ணி
வெம்பு சூரனை வேலனால்
தடிந்துவெஞ் சிறையில்
உம்பர் யாரையும் மீட்டிட
வேண்டுமேல் ஒருநாள்.

20

175 ஆத லால்அம ராற்றுதல்
முறையதோ அ•தான்
நீது நம்பெரு மான்றன
தருளுமன் றினைய
தூதர் செய்கட னாங்கொலோ
அமர்பெறாத் தொடர்பாற்
போத லேகடன் என்றனன்
பொருவில்சீர் அறிஞன்.

21

176 வேறு

இப்பால் வாய்தலின் எல்லை
நீங்கிய
துப்பார் தானைகள் துற்று

நின்றவால்
அப்பால் எய்தரி தாம
நுங்குபோய்
வைப்பார் கீழ்த்திசை வாயில்
நண்ணுவேண். 22

177 என்னா உன்னி இயன்ற
வுத்தரப்
பொன்னார் வேலி புகாது
பாங்கர்போய்க்
கொன்னார் கின்ற குணக்கு
வாய்தலின்
முனனா ஏகினன் மொய்ம்பின்
வீரனே. 23

178 மேதிக் கண்ணவன் வீர
பானுவென்
றாதிக் கத்தவு ணர்க்கு நாயகர்
ஏதிக் கையர் இரண்டு வீரரும்
ஆதிக் கன்னதன் வாயில்
போற்றினார். 24

179 திருவுந் தும்வட திக்கு
வாய்தலின்

விரவுந் தானையின்
வெளடீளம் மெய்த்தொகை
பரவுஞ் சூரர் பயிற்று பல்பவத்
துருவஞ் சூழந்தென ஒத்து 25
நின்றவே.

180 வண்டார் செற்றிய வாகை
மொய்ம்பினான்
கண்டான் அன்ன கடிக்கொள்
காவலும்
தண்டா துற்றிடு தானை
நீத்தமும்
அண்டா அற்புத நீரன்
ஆயினான். 26

181 ஆண்டங் குற்றவ ளப்பில்
சேனையைக்
காண்டும் மிவ்வுழி காவல்
போற்றியே
சேண்டுன் றும்புலி செற்றும்
ஆதலால்
ஈண்டுஞ் செல்லரி தென்று
முன்னினான். 27

182 நின்றிப் பாற்படல் நீர்மை
அன்றரோ
தென்றிக் கின்வழி சென்று
நாடுவன்
என்றுட் கொண்டவண் நீங்கி
ஏகினான்
குன்றின் தொன்மிடல்
கொண்ட தோளினான்.

28

ஆகத் திருவிருத்தம் - 182

7. கயமுகன் வதைப் படலம் (183 - 237)

183 ஏகா நிற்புழி ஏந்தல் கீழ்த்திசை
மாகா வற்கொள் மதங்க
மாமுகன்
மீகான் ஒப்ப வியன்க
லத்தினுக்
காகா யத்தின் அமர்ந்து
போற்றுவான்.

1

184 நூற்றுப் பத்து நுவன்ற
தோன்முகன்
மூற்றைக் கையினன்
மொய்ம்பி ராயிரன்
சீற்றத் துப்புறு தீய சிந்தையான்
கூற்றத் துக்கொரு கூற்ற
மேயனான். 2

185 பொன்னார் ஏம புரத்து
வைகலும்
மன்னாய் வாழ்பவன் மாறு
கொண்டுதன்
முன்னா வெய்தி முனிந்து
போர்செய
ஒன்னார் இன்றி உளங்கு 3
றைந்துளான்.

186 கருமே கங்கள் கறித்து
வாரியுண்
டுருமே றோடு முரற்ற
ஓச்சுவான்
பெருமே தக்க பவஞ்செய்
பெற்றியான்
செருமேல் கொண்டிடு சிந்தை

பெற்றுளான்.

4

187 மஞ்சார் வேழம் வனத்தில்
வல்லுளி
எஞ்சா வெவ்வா யாளி
வல்லியம்
அஞ்சா ராயிர மங்கை
கொண்டுணாச்
செஞ்சோ ரிப்புனல் சிந்தும்
வாயினான்.

5

188 காசைப் போது கடுத்த
மெய்யர்தென்
னாசைக் காலரொ ராயிரத்
தர்தம்
பாசத் தோடு பயின்று
சேர்ந்தென
வீசித் தூங்கும் வியன்று
திக்கையான்.

6

189 வாணாள் அ•கினன் மாயும்
எல்லையான்
ஏணால் அத்திசை ஏகும்
வீரனைக்
காணா நின்று கனன்று

சாலவுஞ்
சேணான் இன்னன செப்பி
ஏசுவான்.

7

190 மிக்கார் காவல் விலங்கி
நீயிவட்
புக்காய் மாயை புகன்
றுளாய்கொலோ
அக்கால் தானுமெம் மாணை
நீங்கியே
எக்கா லத்தினும் ஏக
வல்லதோ.

8

191 வறியா ராகி மயங்கும்
வானவச்
சிறியார் வைகிய சீரில்
ஊரெனக்
குறியா வந்தனை கோதில்
இந்நகர்
அறியா யோநம தாணை
ஆற்றலே.

9

192 முண்டே குற்றனென் மொய்சி
னத்தினேன்

மாண்டே போயினை வல்லை
நீயினி
மீண்டே போந்திறம் இல்லை
மேலுனக்
கீண்டே மாயவி ழைத்த
எல்லையே.

10

193 சூரான் கின்றதொர் தொல்லை
மாநகர்
சேரா நின்றனை சீறு கேசரி
பேரா எல்லையொர் பீடின்
மான்பிணை
ஆராய் தற்குவ ருங்கொல்
ஆற்றலால்.

11

194 தொடுநே மிக்கடல் துண்ணெ
னக்கடந்
திடைசேர் கின்ற இலங்கை
நீங்கியே
கடிதே இந்நகர் காண
உன்னியே
அடைவாய் தேவர்க ணத்து
ளாரைநீ.

12

195 திருத்தங் கண்ணகல் தேவர்
தம்முளும்
விருத்தன் போலும் மிகத்து
ணிந்துநீ
ஒருத்தன் போந்தனை
ஒன்றொர் வாளடே
வரத்தென் இவ்விடை மாயை
கற்றுளாய்.

13

196 ஆலா லத்தை அயின்ற
நம்பனோ
மாலா னோவன சத்தில்
அண்ணலோ
பாலார் தந்தி படைத்த
கள்வனோ
மேலார் இங்குனை விட்ட
தன்மையார்.

14

197 சுற்றா நின்றனை சூழ இந்நகர்
ஒற்றாய் வந்தனை போலும்
உன்றனை
மற்றார் உய்த்தனர் வந்த
தென்கொலோ
விற்றாய் நின்னுயிர் எங்கண்

உய்திநீ.

15

198 சிறையிற் பட்டுழல் தேவர்

செய்கையை

அறிகுற் றிந்திரன் ஆளை

யாகியே

நெறியிற் போக நினைந்து

ளாய்கொலாங்

குறுகுற் றாயிது வுங்கு

றிப்பதோ.

16

199 விண்டோ யுங்கனல் மேவும்

எல்லையின்

மண்டோய் பூளை மருத்தன்

உய்த்தெனப்

பண்டே நொய்யை படுந்தி

றத்திவட்

கொண்டே வந்தது சொல்லும்

வல்வினை.

17

200 முன்னந் நம்பணி முற்று

மாற்றியே

கின்னங் கொண்டு கரந்த

கீழ்த்திசை

மன்னன் பாலுறு வாருள்

அன்றுநீ

இன்னும் மஞ்சலை என்னை 18

யெண்ணலாய்.

201 கொல்லா நிற்பதொர் கூற்ற

மேயெனச்

செல்லா நின்றிடு திண்ணி

யேன்முனம்

நில்லாய் எங்கடா நீங்கு

வாயெனா

ஒல்லான் ஒதி உரப்பி

யேகினான். 19

202 வன்றாள் கொண்ட மதக்க

யாசுரன்

சென்றான் இன்னன செப்பி

இம்மொழி

நன்றால் என்று நகைத்து

நோக்கியே

நின்றான் வாகை நெடும்பு

யத்தினான். 20

203 ஓவா திவ்வகை யோதி

முன்வருந்

தீவா யோன்எதிர் சென்று
வல்லையிற்
சாவா யென்னிடை சார்ந்து
ளாய்கொலாம்
வாவா என்றனன் வாகை
மொய்ம்பினான்.

21

204 வானோர் அஞ்ச வருங்க
யாகரன்
தானோர் குன்று தனைப்ப
றித்திடா
ஊனோ டுன்னுயிர் ருண்ணு
மீதெனா
வானோன் மைந்தன்முன்
னார்த்து வீசினான்.

22

205 வீண்டோய் மேனி வியன்க
யாகரன்
கொண்டோர் கையில் விடுத்த
குன்றது
வண்டோ வலம்புரி மாலை
மொய்ம்பினான்
திண்தோண் மீமிசை செவ்வ
ணுற்றதே.

23

206 வேழத் தோன்முகன் விட்ட

பூதரம்

பாழித் தோள்மிசை பட்ட

காலையில்

வாழிப் பூதியின் வட்டு

விண்டெனப்

பூழித் தாகி உடைந்து

போயதே.

24

207 பொடியும் காலெதிர் புக்க

தீயவன்

மிடல்கொண் டுற்றிடு வீரன்

ஆற்றல்கண்

டுடலுந் திண்சின முற்றொ

ராயிரம்

படருங் குன்று பறித்தன்

மேயினான்.

25

208 பறியா நின்ற பகட்டு மாமுகன்

நெறிவீழ் கின்ற நெடுங்கை

சுற்றினான்

இறைசேர் மேரு இருந்த

கோடெலாங்

கறைசேர் காலவர் கட்டெ

முந்தபோல்.

26

209 பத்தாம் நூறு படுத்த

வேலையுள்

மத்தா குற்றன வாசு

கித்தொகை

மொய்த்தான் வன்றலை முன்பு

சூழ்ந்தெனக்

கைத்தா மால்வரைக் காட்சி

மிக்கவே.

27

210 துண்ணென் றேகயா சூரன்

நூறுபத்

தெண்ணுந் தொல்கிரி யாவும்

எம்பிரான்

கண்ணின் றோன்விடு காமர்

காளைமேல்

விண்ணங் கான்றென ஆர்த்து

வீசினான்.

28

211 பாடார் பல்கிரி பற்றி வீசலும்

ஈடார் வெம்புலி யாளி கேசரி

கோடார் தந்திகள் கோடி

கோடிகள்

வீடா ஆர்ப்பொடு விம்மி
வீழ்பவே.

29

212 கேடாய் மன்னர் கிடப்ப

ஆங்கவர்

வீடா ஆக்கமி சைந்து

ளாரெனப்

பாடா வண்டு பராரை

மால்வரை

ஊடார் தேன்கள் உகுப்ப

உண்டவே.

30

213 வேறா சும்பல வெற்பி

டந்தொறும்

ஊறா நின்றில வுற்ற

வான்புனல்

மாறா மல்கவிழ் வுற்று

வல்லைபேர்

ஆறா கிக்கட லென்ன

ஆர்த்ததே.

31

214 வரைவீழ் பூம்புனல் மாந

திக்கணை

இரையா மாக்க ளியாவும்

வீழ்தலாற்

திஆசேர் வாரிகள் சென்று
சேணெழீஇ
விரைவால் வெய்யவன்
வெப்பம் நீக்குமே.

32

215 பேசுஞ் சீரிவை பெற்ற
வெற்பெலாம்
ஈசன் தூதுவன் முன்ன
ரெய்தின
பாசஞ் சுற்றிய பம்ப ரத்தொகை
வீசங் காலை சுழன்று
வீழ்வபோல்.

33

216 வேறு
சுடர்ப்பெ ருங்கதிர் ஆதவன்
துண்ணெனக் கரப்ப
அடுக்கல் ஆயிரம் இன்னவா
றொருதலை யாகக்
கடற்பு குங்கண முகிலென
வருதலுங் கண்டான்
தடக்கை வேலுடை
அண்ணல்தாள் முன்னினன்
தமியோன்.

34

217 நிற்கு மெல்லையின்
வெங்கொலைத்
தொழின்முறை நிரம்பக்
கிற்கும் வெய்யவன்
விடுத்திடும் ஆயிரங் கிரியும்
பற்கன் மால்வரை காப்பவன்
தன்மிசை பழிதீர்
அற்கன் மேல்வரும் எழிலிகள் 35
என அடைந் தனவே.

218 வேறு
மறுவரை யாத திங்கள்
வார்சடைக் கடவுள் நல்க
அறுவரை அனையாப்
பெற்றோன் அருளினால் ஐயன்
நிற்ப
உறுவரை பத்து நூறும்
ஒருங்குமா யுற்று மற்றோர்
சிறுவரை தன்னில் யாவுஞ்
சிதறியே உடைந்த வன்றே. 36

219 தெள்தரு வீரன் தன்மேற்
செறிந்திடும் அடுக்கல் யாவும்
விளிவொடு மாய்ந்த வன்றி

விளைத்தில வேறங் கொன்றும்
வளநனி சுருங்கி வானம்
வறந்தநாள் வெளர்ற்றுக்
கொண்மூக்

கிளர்வன பயனின் றாகிக்

கேடுபட் டுடையு மாபோல். 37

220 மட்பகை வினைஞ ரானோர்

வனைதரு கலங்கள் முற்றுந்

திட்பமொ டமர்ந்த கற்றுண்

சேர்ந்துழிச் சிதறு மாபோல்

கொட்புறு புழைக்கை

வெய்யோன் குறித்தெறி

பிறங்கல் யாவும்

ஒட்பம தடைந்த வீரன் 38

மிசைபட உடைந்த அன்றே.

221 விறல்கெழு புயத்தி னான்மேல்

விடுத்திடு கிரிகள் யாவும்

வறிதுபட் டிடலுங் காணா

மால்கரி முகத்தன் நின்றான்

அறநெறி யொருவி

மொய்ம்பால் ஆற்றிய

வெறுக்கை யாவும்

பிறர்கொள வுகுத்தி யாதும்
ஊதியம் பெறுகி லார்போல்.

39

222 கண்டுவிம் மிதத்த னாகிக்
கயாசுரன் முனிந்தோர் தண்டந்
திண்டிறன் மொய்ம்பன்
தன்மேற் செலுத்தலும்
அதனைக் காணா
ஒண்டழல் புரையும் ஒளர்வாள்
உறைகழித் தொல்லை வீழ்த்
துண்டம தாக்கி யன்னோன்
எதிருறத் துன்ன லுற்றாள்.

40

223 மத்தவெங் கயமாந் தீயோன்
வாகையந் தடந்தோள்
அண்ணல்
மெய்த்தனி ஆற்றல் காணா
விழுத்தகு பனைக்கை
யோச்சிப்
பத்துநா றான சாலப் பழுமரம்
பறியா ஏந்தி
உய்த்திட ஒருதன் வாளால்
ஒய்யெனச் சிந்தி ஆர்த்தான்.

41

224 காயெரி கலுமும் வெங்கட்
கயாசுரன் விடுவான் பின்னுஞ்
சேயுயர் வரைபல் வேறு
தெரிந்தனன் பறிக்கும் எல்லை
நாயகன் தூதன் காணா
நாந்தகங் கொடுபோய்
அன்னான்
ஆயிர மாகி யுள்ள
புழைக்கையும் அறுத்தான் 42
அன்றே.

225 அறுத்தலுங் கவன்று தீயோன்
ஆயிரத் திரட்டி கையுஞ்
செறித்திவன் தன்னைப் பற்றித்
திற்றியாக் கொள்வ னென்றே
குறித்தனன் வளைப்ப வாளாற்
கொம்மென ஆற்றல் வீரன்
தறித்தனன் ஒருசார் வந்த
ஆயிரந் தடக்கை முற்றும். 43

226 செற்றமால் கரியின் பேரோன்
திண்கையா யிரமும் வீட்ட
மற்றையா யிரங்கை யாலும்
வாகையஞ் செம்மல் மார்பின்

எற்றினான் என்றும் எல்லை
எல்லையில் வெகுளி யெய்தி
அற்றுவீழ்ந் திடவே வாளால்
அவையெலாம் அடுதல்
செய்தான்.

44

227 கொலைகெழு தறுகண்
நால்வாய்க் குஞ்சர முகத்து
வெய்யோன்
நிலைகெழு பாணி முற்றும்
நீங்கியீ ரைந்து நாற்றுத்
தலைகெழு நிலைமைத் தாகித்
தண்சினை பலவுமல்கி
அலைகெழு வீழ்போய் உற்ற
ஆலமே போல நின்றான்.

45

228 பாணிகள் இழந்து நின்ற
பகட்டுடை வதனத் தீயோன்
நாணினன் இவனை அட்டு
நம்முயிர் துறத்தும் என்னா
மாணறு மனத்திற் கொண்டு
மற்றொழின் முன்னித்
தோளால்

தாணுவின் கயிலை காப்போன்
தடம்புயந் தாக்கி ஆர்த்தான். 46

229 ஐயன தொற்றன் காணா
ஆற்றலின் றாகி முற்றுங்
கையினை இழந்து நின்றான்
கடுங்கதிர் வாளின் வெம்போர்
செய்யலன் இனியான் என்னாச்
சிந்தைசெய் துறைவா ளோச்சி
ஒய்யென அவன்றன் மார்பின்
உதைத்தனன் ஒருதன் தாளால். 47

230 உதைத்திடு கின்ற காலை
ஒல்லென அரற்றி வீழ்ந்து
மதத்தினை யறுக போல
மால்கரி முகத்து வெய்யோன்
பதைத்தனன் ஆவி சிந்திப்
பட்டனன் பகிர்ந்த மார்பிற்
குதித்திடு சோரி நீத்தங்
குரைகடற் போய தன்றே. 48

231 அவ்வியல் கண்டு பல்லோர்
அவுணர்கள் நமரே ஈண்டு
தெவ்வியல் முறையின் நின்று
செருவினை இழைப்பார்

போலும்

இவ்விவர் ஆடற் கேது
என்கொலோ அறிதும் என்றே
கவ்வையின் நெறிக டோறுங்
காண்பது கருதிப் போந்தார்.

49

232 சென்றிடல் வீரன் காணாத்
தீயரென் செய்கை நோக்கிற்
கன்றிவெஞ் சினமேற்
கொண்டு கடுஞ்சமர்
இழைப்பர் யானும்
நின்றமர் புரிதல் வேண்டும்
நிலைமையீ தென்றால் அம்மா
இன்றொடு முடியுங்
கொல்லோ இயற்றினும்
இவர்போரென்றான்.

50

233 ஆரணந் தனக்குங் காணா
ஆதியங் கடவுள் சொற்ற
பேரருண் மறந்தே இன்னே
பீடிலார் தம்மோ டேற்றுப்
போரினை யிழைத்து நின்றல்
புல்லிது புலமைத் தன்றால்
சூருறை மூதூர் தன்னில்

துன்னுவன் கடிதின் என்றான். 51

234 எப்பெரு வாயில் சார
வேகினும் அங்கண் எல்லாங்
கைப்படை அவுணர்
வெளடீளங் காவல்கொண்
டுற்ற ஆற்றால்
தப்பினன் சேறல் ஒல்லா
தமியன்இப் படிவத் தோடு
மெய்ப்பதி இதற்குச் செல்வன்
வேற்றுரு வெய்தி யென்றான். 52

235 கூற்றினை உறழும் வைவேற்
குமரவேள் அருளால்
ஈண்டோர்
வேற்றுரு வதனைக் கொண்டு
வெய்யராம் அவுண வீரர்
போற்றுமிக் குணபால் வாய்தல்
பொள்ளெனக் கடந்து பின்னர்
மாற்றலன் ஊரிற் செல்வன்
என்றான் வாகை மொய்ப்பன். 53

236 நொய்யதோர் அணுவின்
ஆற்ற நுணுகியும் மேன்மை

தன்னில்

பொய்யில்சீர் பெருமைத்

தாயும் பூரண மாகி வைகுஞ்

செய்யதோர் குமரன்

பொற்றாள் சிந்தைசெய்

தன்பிற் போற்றி

ஓய்யென அருளின் நீரால்

54

ஓரணு வருவங் கொண்டான்.

237 நுணுகுதன் னுணர்வே போல

நோக்கருந் திறத்தால் தானோர்

அணுவுருக் கொண்டு வீரன்

அடுகளம் அதனை நீங்கி

இணையறு குமரற் போற்றி

எழுந்துவிண் படர்ந்து மூதூர்க்

குணதிசை வாய்தல் நின்ற

போபுர மிசைக்கண் உற்றான். 55

ஆகத் திருவிருத்தம் - 237

8. நகர்புகு படலம் (238 - 336)

238 அண்டம் யாவையும்
எழுவகை யுயிர்த்தொகை
யனைத்தும்
பிண்ட மாம்பொருள்
முழுவதும் நல்கியெம்
பெருமான்
பண்டு பாரித்த திறமென
மகேந்திரப் பதியின்
மண்டு தொல்வளம்
நோக்கியே இன்னன
மதிப்பான்.

1

239 எந்தை முன்னரே சூரபன்
மாவினுக் கீந்த
முந்தும் அண்டங்கள்
அலமரும் உவரிகள் முழுதும்
வந்து மொய்த்தன போலுமால்
வரைபுரை காட்சிக்
கந்து பற்றியே ஆர்த்திடும்
எல்லைதீர் கரிகள்.

1

240 இயலும் ஐம்பெரு
நிறத்தின் அண்டங்களின்
இருந்த

புயலி னம்பல ஓர்வழித்
தொக்கன பொருவ
மயிலி ருஞ்சரம் முயலொடு
யூகமற் றொழிலைப்
பயில்ப ரித்தொகை அளப்பில
வயின்றொறும பரவும். 3

241 அண்டம் ஆயிரத் தெட்டினுள
மேதகும் அடல்மாத்
தண்ட மால்கரி யாயின
தடம்பெருந் தேர்கள்
எண்ட ரும்பொரு ளியாவுமீண்
டிருந்தன இவற்றைக்
கண்டு தேர்ந்தனர் அல்லரோ
அகிலமுங் கண்டோர். 4

242 இணையில் இவ்விடைத்
தானையின் வெள்களமோர்
இலக்க
நணுகும் என்றனன் அந்தணன்
நாற்பெரும் படையுங்
கணித மில்லன இருந்தன
வெள்களிகண் ணிலன்போல்
உணர்வி லன்கொலாங்

கனகனுங் கேட்டசொல்
லுரைத்தான்.

5

243 உரையின் மிக்கசூர்
பெற்றஅண் டந்தொறும்
உளவாம்
வரையின் மிக்கதேர்
கடல்களின் மிக்கை மாக்கள்
திரையின் மிக்கவாம்
பரித்தொகை ஆயிடைச்
செறிந்த
பரவை நுண்மணல் தன்னினும்
மிக்கன பதாதி.

6

244 மணகொள் ஆயிரத்
தெட்டெனும் அண்டத்தின்
வளமும்
எண்கொள் எண்பதி னாயிரம்
யோசனை யெல்லைக்
கண்கொள் பான்மைலு
ஈண்டிய தற்புதங் கறைதோய்
புண்கொள் வேலுடைச்
சூர்தவத் தடங்கிய போலாம்.

7

245 உரைசெய் ஆயிரத்
தெட்டெனும் அண்டத்தின்
உளவாங்
கரையில் சீரெலாந்
தொகுத்தனன் ஈண்டவை
கண்டாந்
தருமம் மெய்யளி கண்டிலம்
அவற்றையுந் தந்து
சுரர்கள் தம்முடன் சிறையிலிட் 8
டான்கொலோ சூரன்.

246 அரண்ட ருங்கழற் சூரன்வாழ்
மகேந்திரம் அதனில்
திரண்ட பல்லியத் துழனியேழ்
கடலினுந் தெழிப்ப
முரண்டி றத்தவை இயம்புவார்
அளவையார் மொழிவார்
இரண்டு பத்துநு றியோசனை
யுண்டவர் இடங்கள். 9

247 கரிகள் சேவகம் ஒருபதி
னாயிரம் கடுந்தேர்
விரியும் நீளிடை ஒருபதி
னாயிரம் விசயப்

பரியின் எல்லையோர் இருபதி
னாயிரம் பையத்
துருவின் இன்னமும்
உண்டுகொல் யோசனைத்
தொகையே.

10

248 இவுளி வாயினும் மால்கரிக்
கரத்தினும் இழிந்து
திவளும் நீர்மைசால்
விலாழியுந் தானமுஞ் செறிந்து
குவளை யுண்கணார் நீத்தசாந்
தணிமலர் கொண்டே
உவள கந்தரும் அகழிசென்
றகன்கடல் உறுமால்.

11

249 வளமை மேதகும் இப்பெரு
மகேந்திரம் வகுத்தன்
முளரி அண்ணலிங்
கொருவனான் முடிந்திட
வற்றோ
ஒளயுறு வாட்படை
அவுணர்கோ னுடையவண்
டத்தின்
அளவி னான்முகர் யாரும்வந்

திழைத்தன ராமால்.

12

250 புரந்த ரன்றன் துலகமும்
ஒழிந்த புத்தேளிர்
இருந்த வானமும் எண்டிசை
நகரமும் யாவும்
வருந்தி இந்நகர் சமைத்திட
முன்னரே வண்கை
திருந்த வேகொலாம்
படைத்தனர் திசைமுகத்
தலைவர்.

13

251 பொன்பு லப்படு துறக்கம்வான்
மாதிரம் புவிக்கீழ்
துன்பில் போகமார்
உலகென்பர் தொடுகடற்
பெருமை
முன்பு காண்கலர் கோட்டகம்
புகழ்தரு முறைபோல்
இன்பம் யாவையும் உளநகர்
ஈதுபோ லியாதோ.

14

252 கறைப டைத்ததாட் கரிபரி
அவுணர்தேர்க் கணங்கள்
அறைப டைத்திவண் ஈண்டிய

அண்டங்க ளனைத்தும்
முறைக டற்றொகை
முழுவதுஞ் சூர்கொணர்ந்
தொருங்கே
சிறைப டுத்திய போலும்வே
றொன்றிலை செப்ப.

15

253 ஐய பூழியும் ஆரகில் ஆவியும்
ஆற்ற
நொய்ய வாகிய அணுக்களும்
நுழைவா தென்னிற்
செய்ய இந்நகர் ஆவணம்
எங்கணுஞ் செறிந்த
வெய்ய தேர்கரி அவுணர்தம்
பெருமையார் விரிப்பார்.

16

254 அள்ளல் வேலைசூழ் மகேந்திர
புரிக்கிணை யாகத்
தெளர்ளி தாவொரு நகருமின்
றுளதெனச் செப்ப
எள்ள லின்றிய அண்டமோ
ராயிரத் தெட்டின்
உள்ள சீரெலாம் ஈதுபோல்

ஒருபுரத் துளதோ.

17

255 கழிந்த சீர்த்திகொள் இந்நகர்
தன்னிடைக் களுல
வழிந்து தொல்லுரு
மாழையின் மணிநிழ லாகி
இழிந்து ளான்பெறு
திருவெனப் பயன்பெறா
தெவர்க்கும்
ஒழிந்து வேலைகள் தம்புகழ்
கொள்வதில் வுவரி.

18

256 ஏற்கும் நேமிசூழ் மகேந்திர
வெறுக்கை இவ்வுலகோர்
ஆர்க்கும் ஓர்பயன் பெற்றில
துயிர்ப்பலி அருந்துங்
கார்க்கு ழாம்புரை அலகைசூழ்
காளிமந் திரத்திற்
சீர்க்கொள் கற்பகம் பிறர்க்குத
வாதமர் செயல்போல்.

19

257 மறக்கா டுந்தொழில் இரவியம்
பகையழல் மடுப்பத்
துறக்க மாண்டது பட்டிமை

யாகுமத் தொல்லூர்
சிறக்கும் இந்நகர் நோக்கியே
தன்னலந் தேய்ந்து
பொறுக்க ரும்பெரு நாண்சுடக்
கரிந்தது போலாம். 20

258 துங்க மிக்கசூர் படைத்திடும்
அண்டமாத் தொகையுட்
செங்க திர்த்தொகை ஆங்கவன்
பணியினாற் சென்று
பொங்கு தண்சுடர் நடாத்திநின்
றென்னவிப் புரியில்
எங்கு முற்றன செழுமணிச்
சிகரம் எண்ணிலவே. 21

259 மாணி லைப்படும் எழுவகை
உலகின் வைப்பென்ன
வேணி லைப்பெருஞ் சிகரிகள்
செறிந்தன யாண்டுங்
கோணி லைக்கதிர் உடுப்பிறர்
பதங்களிற் குழுமி
நீணி லைத்தலம் பலவுள்ள
மாடங்கள் நிரந்த. 22

260 நூறி யோசனை சேண்படு
நீட்சியும் நுவலும்
ஆறி யோசனைப் பரவையும்
பெற்றஆ வணங்கள்
ஏறு தேர்பரி களிறுதா
னவர்படை ஈண்டிச்
சேற லாயிடை அருமையால் 23
விசும்பினுஞ் செல்லும்.

261 அடல்மி குத்திடு தானவர்
அகலிரு விசும்பிற்
கடிதி னிற்செல மத்திகை
காட்டுமா றொப்ப
நெடுமு கிற்கணந் தழுவுசூ
ளிகைமிசை நிறுவுங்
கொடிகள் எற்றிடப் போவன
இரவிகொய் யுளைமா. 24

262 மேலு லாவிய படிகமா
ளிகைசில மின்னார்
மாலை தாழ்குழற் கிடுமகி
லாவியான் மறைவ
சீல நீங்கிய அவுணர்தஞ்
சீர்த்திகள் அனைத்தும்

மேல வேயவர் பவத்தினுள்
ஒடுங்குமா நென்ன.

25

263 அணிகு லாயகோ மேதகம்

மரகதம் ஆரம்

துணியும் நீலம்வச் சிரம்வயி

டூரியந் துப்பு

நணிய பங்கயம் புருடரா

கம்மெனும் நவமா

மணிக ளாற்செய்து மிளிர்வன

வரம்பில்பொன் மாடம்.

26

264 இயல்ப டைத்தவெண்

படிகத்தின் இயன்றமா

ளிகைமேற்

புயல்ப டைத்திடு களிமயில்

வதிந்திடப் புடையே

கயல்ப டைத்தகண் ணியர்புரி

அகிற்புகை கலப்ப

முயல்ப டைத்திடு மதியினைச்

சூழ்தரு முகில்பால்.

27

265 வளனி யன்றிடு செம்மணிப்

பளிங்குமா ளிகைமேல்

ஒளர்று பொற்றலத் தரிவையர்

வடிமிசைந் துறுதல்
வெறிய சேயன பங்கயப்
பொகுட்டின்மீ மிசையே
அளியி னங்கள்தேன்
மாந்தியே வைகுமா றனைய. 28

266 துய்ய வாலரி புனற்கிறை
மண்ணியே தொகுப்பச்
செய்ய தீயவன் ஊன்களோ
டவைபதஞ் செய்ய
மையன் மாதரோ டவுணர்கள்
அரம்பையர் வழங்க
நெய்யளா வுண்டி உண்குவர்
மறுசிகை நீக்கி. 29

267 துப்பு றுத்த குஞ்சியங்
காளையர் தொகையுஞ்
செப்பு றுத்துசீ றடிமினார்
பண்ணையுஞ் செறிந்து
மெய்ப்பு றத்தியல் காட்சியுங்
கலவியும் வெறுப்பும்
எப்பு றத்தினும் நிகழ்வன
மதனுல கிதுவே. 30

268 பூணும் ஆரமுங் கலாபமும்

இழைகளும பொன்செய்
நாணும் ஒற்றராற் பரத்தையர்
பாற்பட நல்கிப்
பேணி மற்றவர் விலக்கின
நயந்தன பிறவும்
மாணு மைந்தர்கள் தேறுவான்
ஆறுபார்த் தயர்வார்.

31

269 துன்று தானவர் தெரியலின்
மாதர்பூந தொடையின்
மன்றல் மாளிகைச்
சோலையின் இலஞ்சியின்
மலரிற்
குன்ற மால்கரித் தண்டத்தில்
யாழ்முரல் குழுவிற்
சென்று சென்றன
துணர்வுபோல் அளிகளுந்
திரியும்.

32

270 மாறி லாதசூர் ஆணையால்
வந்திடும் வசந்தன்
ஊறு தெண்கடல் அளவியே
தண்டலை யுலவி
வீறு மாளிகை நூழையின்

இடந்தொறும் மெல்லத்
தேறல் வாய்மடுத் தோரென
அசைந்துசென் றிடுமால். 33

271 மாட மீதமர் மடந்தையர்
தம்முரு வனப்புக்
கூட வேபுனைந் தணிநிழற்
காண்பது குறித்துப்
பாடு சேர்கரம் நீட்டியே
பகலவற் பற்றி
ஆடி நீர்மையின் நோக்கியே
அந்தரத் தெறிவார்.

34

272 வன்ன மாடமேல் ஆடவர்
பரத்தமை மகளிர்
உன்னி யூடியே பங்கியீர்த்
தடிகளால் உதைப்பப்
பொன்னின் நாணறத் தமதுகை
எழிலியுட் போக்கி
மின்னு வாங்கியே ஆர்த்தனர்
குஞ்சியை வீக்கி. 35

273 முழங்கு வானதி தோய்ந்தசின்
மாளிகை முகட்டின்

அழுங்கல் என்பதை
உணர்கிலா மாதரார்
அகல்வான்
வழங்கு கோளுடன்
உருமினைப் பற்றியம்
மனையுங்
கழங்கு மாயெறிந் தாடுவர்
அலமரக் கண்கள்.

36

274 ஈண்டை மாளிகை மங்கையர்
தஞ்சிறார் இரங்க
ஆண்டு மற்றவர் ஆடுவான்
பற்றியா தவன்தேர்
பூண்ட மான்தொகை
கொடுத்தலும் ஆங்வன்
போந்து
வேண்டி நின்றிட வாங்கியே
உதவுவார் மெல்ல.

37

275 நீடு மாளிகை மிசைவரு
மாதர்கை நீட்டி
ஈடு சாலுரும் ஏறுடன்
மின்பிடித் திசைத்தே

ஆடு கிங்கிணி மாலையாம்
மைந்தருக் கணியா
ஓடு கொண்டலைச் சிறுதுகி 38
லாப்புனைந் துகப்பார்.

276 பொங்கு மாமணி மேற்றலத்
திரவிபோந் திடலும்
இங்கி தோர்கனி யெனச்சிறார்
அவன்றனை யெட்டி
அங்கை பற்றியே கறித்தழல்
உறைப்பவிட் டழுங்கக்
கங்கை வாரிநீர் ஊட்டுவார்
கண்டநற் றாயர். 39

277 கண்டு வந்தனை வரும்புகழ்
தஞ்சிறார் கலுழ
விண்டு வந்தனை செய்தெனத்
தாழந்தமேல் நிலத்தில்
வண்டு வந்தனைப் படுகதிர்க்
கைம்மலர் வலிந்து
கொண்டு வந்தனை மார்இரங்
காவகை கொடுப்பார். 40

278 அஞ்சி லோதியர் மாளிகை
மிசைச்சிலர் அகல்வான்

விஞ்சு தேவரை விளித்தலும்
மெய்யுறன் மறுப்ப
வஞ்சர் வஞ்சரென் றரற்றியவ்
வானவர் இசைய
நஞ்சி நாருடன் ஆடுதும்
என்பர்நண் ணினார்க்கு.

41

279 பொருளில் மாளிகைப்
படிற்றியர் புணர்வரென் றுன்னி
வரவு மஞ்சவர் வராமையும்
அஞ்சவர் மடவார்
கரவின் மேவுதல் அவுணர்கள்
காண்பர்கொ லென்றும்
வெருவு கின்றனர்
என்செய்வார் விண்ணெறிப்
படர்வார்.

42

280 மேனி லந்தனின் மங்கையர்
சிறார்விடா திரங்க
ஊன மில்கதிர் தேர்வர
அவரையாண் டுய்த்து
வான கந்தனிற் சில்லிடை
யேகிநம் மகவைப்
பானு வந்துநீ தருகென

281 கலதி யாகிய அவுணர்தம்
மாதர்கால் வருடிச்
சிலதி யாரென வணங்கினோர்
ஏவல்செய் கிற்பார்
சலதி யார்தரும் உலகமேல்
தெரிசூறில் தவமே
அலதி யாவுள வேண்டியாங்
குதவநின் றனவே.

44

282 ஐந்த வாகிய தருக்களும்
மணியுநல் லாவும்
நந்தும் அம்புய நிதியமும்
பிறவும்இந் நகரின்
மைந்தர் மாதர்கள் இருந்துழி
யிருந்துழி வந்து
சிந்தை தன்னிடை
வேண்டியாங் குதவியே
திரியும்.

45

283 மீது போகிய மாளிகைக்
காப்பினுள் மேவும்
மாதர் வானெறிச் செல்லுவோர்

சிலர்தமை வலித்தே
காத லாற்பிடித் தொருசிலர்
முறைமுறை கலந்து
போதி ராலென விடுப்பர்பின் 46
அசமுகி போல்வார்.

284 வேறு

மேதாவி கொண்டகதிர்
வெய்யவனை வெஞ்சூர்
சேய்தான் வலிந்துசிறை
செய்திடலின் முன்ன
மேதாமி னங்கொலென
எண்ணிஅவன் என்றூழ்
வாதாய னங்கடொறும்
வந்துபுக லின்றே. 47

285 தேசுற்ற மாடமுறை சீப்பவரு

காலோன்
வாசப்பு னற்கலவை
வார்புணரி கொண்கன்
வீசப்பு லர்த்தியிட
விண்படரும் வெய்யோன்
ஆசுற்ற தானவர் அமர்ந்திவண்
இருந்தார். 48

286 பால்கொண்ட தெண்கடல்
மிசைப்பதுமை தன்னை
மால்கொண்டு கண்டுயிலும்
வண்ணமிது வென்ன
மேல்கொண்ட நுண்பளித
மேனிலம் தன்கட்
சூல்கொண்ட காரெழிலி
மின்னினொடு துஞ்சும்.

49

287 வேறு
குழலின் ஓதையும்
எழால்களில் ஓதையுங்
குறிக்கும்
வழுவில் கோட்டொடு காகள
ஓதையும் மற்றை
முழவின் ஓதையும் பாடுநர்
ஓதையும் முடிவில்
விழவின் ஓதையுந் தெண்டிரை
ஓதையின் மிகுமால்.

50

288 மதனி முக்குறு மைந்தரும்
மாதரும் வனமா
மதனி முக்கிய வீதியில்
வீசும்வண் கலவை

பதனி முக்குறச் சேதக
மாகுமீன் பலவும்
பதனி முக்கிய வாந்தினம்
புனைந்தெறி பணிகள்.

51

289 அளப்பில் வேட்கையங்
கொருவர்கண் வைத்துமற்
றதனை
வெளர்ப்ப டுக்கிலர்
மெலிதலுங் குறிகளே விளம்ப
ஒளர்ப்ப தென்னுளம் பகரென
ஆற்றலா துடைந்து
கிளிப்பெ டைக்கிருந்
தொருசில மடந்தையர்
கிளப்பார்.

52

290 குருளை மான்பிணித்
திளஞ்சிறார் ஊர்ந்திடுங்
கொடித்தேர்
உருளை ஒண்பொனை
மணித்தலங் கவர்ந்துகொண்
டுறுவ
வெருளின் மாக்களை

வெறுப்பதென் முனிவரும்
விழைவார்

பொருளின் ஆசையை 53
நீங்கினர் யாவரே புவியில்.

291 விழைவு மாற்றிய தவத்தின
ரேனுமீவ் வெறுக்கை
மொழியி னோரினும்
அவுணரா கத்தவம் முயல்வார்
ஒழியும் ஏனையர் செய்கையை
யுரைப்பதென் னுலகிற்
கழிபெ ரும்பகல் நோற்றவ 54
ரேயிது காண்பார்.

292 குழவி வான்மதிக் கிம்புரி
மருப்புடைக் கொண்மூ
விழுமெ னச்சொரி தானநீ
ராறுபோ லேகி
மழலை மென்சிறார் ஆவணத்
தாடும்வண் சுண்ணப்
புழுதி ஈண்டலின் வறப்பவான்
கங்கையும் புலர. 55

293 கங்கை யூண்பய னாகவுந்
தூயதெண் கடல்நீர்

அங்கண் மாநகர்ப் பரிசனம்
ஆடவும் அணைந்து
துங்க மேனிலை மாளிகை
ஆவணஞ் சோலை
எங்கும் வாவியும்
பொய்கையும் பிறவுமாய்
ஈண்டும்.

56

294 வில்லி யற்றுவோர் வாட்படை
இயற்றுவோர் வேறாம்
எல்லை யில்படை உள்ளவும்
இயற்றுவோர் இகலான்
மல்லி யற்றுவேராடி மாயம
தியற்றுவோர் மனுவின்
சொல்லி யற்றுவோர் கண்ணுறு
புலந்தொறுந் தொகுமால்.

57

295 நாடி மேலெழத் தசையிலா
துலறியே நரையாய்க்
கோடு பற்றிமூத் தசைந்திடு
வோரையுங் கூற்றால்
வீடு வோரையும் பிணியுழப்
போரையும் மிடியால்
வாடு வோரையுங் கண்டிலம்

இதுதவ வலியே.

58

296 கன்னல் மாண்பயன் வாலளை
செய்கடுந் தேறல்
துன்னு தீயபால் அளக்கர்தம்
பேருருச் சுருக்கி
மன்னன் ஆணையால் இந்நகர்
மனைதொறும் மருவிப்
பன்னெ டுங்குள னாகியே
தனித்தனி பயில்வ.

59

297 அட்ட தேறலும் அடாதமை
தேறலும் அருந்திப்
பட்டு வார்துகில் கீறியே
தம்மொடு மறைந்து
விட்ட நாணினோர் ஒருசில
மடந்தையர் வியன்கை
கொட்டி யாவரும் விழைவுறக்
குரவையாட் டயர்வார்.

60

298 திலக வாணுதல் மாதரா
டவர்சிறு வரையின்
அலகி லாமுறை புனைதலின்
அணிந்தணிந் தகற்றும்

இலகு பூண்டுகின் மாலைகந்
தம்பிற ஈண்டி
உலகில் விண்ணக ரெனச்சிறந் 61
தாவண முறுமே.

299 கொய்த லர்ந்தபூ நித்தில
மணியுடன் கொழித்துப்
பொய்த லாடுவார் முற்றிலால்
எற்றுபொற் பூழி
எய்த லானதிந் நகரள
வோகடல் இகந்து
நெய்த லங்கரைக் கானலை
அடைந்துமேல் நிமிரும். 62

300 சுந்த ரங்கெழு செய்யவெண்
மலர்களால் தொடுத்த
கந்து கங்களைச் சிறுவர்கள்
கரங்களின் ஏந்தி
அந்த ரம்புக எறிதலும்
ஆங்ஙன மேகி
வந்து வீழுமால் இருகதிர்
வழுக்கிவீழ் வனபோல். 63

301 கழக மீதுமுன் போந்திட
முதுகணக் காயர்

குழுகு மென்சிறார் தனித்தனி
வந்தனர் குறுகிப்
பழுகு கற்பினூல் பயின்றனர்
மாலையிற் பட்ட
அழுகு சேர்மதிப் பின்னெழு
கணங்கள்மொய்த் தனையார்.

64

302 கள்ளின் ஆற்றலாற் களிப்பவர்
தேறலைக் கரத்திற்
கிள்ளை ஆணினுக் கூட்டியே
காமநோய் கிளர்த்தி
உள்ள மோடிய சேவலும்
இரங்க ஓதிமத்துப்
புள்ளின் மென்பெடை மீமிசை
கலந்திடப் புணர்ப்பார்.

65

303 உரத்தின் முன்னரே
வெளவிவந் தீட்டிய வும்பர்
சிரத்தின் மாமுடித் திருமணி
பறித்தொரு சிலவர்
அரத்த மேயதம் பங்கியிற்
பஞ்சிகள் அழுத்தும்
பரத்தை மாரடிப் பாதுகை

கணிபெறப் பதிப்பார்.

66

304 தேவி மார்பலர் வருந்தவும்

அனையர்பாற் சேரார்

ஆவி போவது நினைகில

ராகியே அயலார்

பாவை மார்தமை வெ•கியே

பட்டிமை நெறியான்

மேவு வார்சிலர் காண்பதே

இதுவுமென் விழியே.

67

305 நெருக்கு பூண்முலை

இயக்கர்தம் மங்கையர்

நெஞ்சம்

உருக்கு மேருடை அமரர்தம்

மங்கையர் உளத்தின்

இரக்கம் நீங்கிய அவுணர்தம்

மங்கையர் ஏனை

அரக்கர் மங்கையர்

கணிகைமங் கையர்களாய்

அமர்வார்.

68

306 கந்த மானபல் களபமுஞ்

சுண்ணமுங் கமழும்

பந்து மாலையுஞ் சிவிறிநீ

ரொடுபரத் தையர்கள்
மைந்த ரோடெறிந் தாடல்யா
ருளத்தையும் மயக்கும்
இந்த வீதிகொல் லுருவுகொண்
டநங்கன்வீற் றிருத்தல். 69

307 பொன்னின் அன்னமும்
பதுமரா கம்புரை புறவுஞ்
செந்ந லங்கிளர் அஞ்ஞையுஞ்
சாரிகைத் திறனும்
பன்னி றங்கெழு புள்ளினம்
இனையன பலவும்
இன்ன தொன்னகர் மங்கையர்
கரந்தொறும் இருப்ப. 70

308 பண்டு வேட்டவர் பின்முறைப்
பாவையர் பரிவிற்
கண்டு பின்வரை மங்கையர்
கானம தியற்றிக்
கொண்ட இல்வழிப்
பரத்தையர் கணிகையர்
குழாத்துள்
வண்டு பூவுறு தன்மைசென்
றாடவர் மணப்பார். 71

309 தக்க மெல்லடிப் பரிபுரம்
முழுவுறத் தனமா
மிக்க தாளங்கள் ஒத்தமென்
புள்ளிசை விரவ
இக்கு வேளவை காணிய
பூந்துகில் எழினி
பக்க நீக்கியே மைந்தரோ
டாடுவார் பலரே.

72

310 பாட்ட மைந்திடு காளையர்
அணிநலம் பாரா
வேட்டு மங்கையர் ஒருசிலர்
தமதுமெய் விளர்ப்பக்
கூட்ட முன்னியே பன்னிறக்
கலவையுங் குழைத்துத்
தீட்டு வாரவர் உருவினை
வியன்கிழி திருத்தி.

73

311 சுற்று விட்டலர் தாருடை
வயவர்தொல் லுருவிற்
பற்று விட்டுடன் உளத்தையும்
விட்டுமென் பார்ப்பைப்
பெற்று விட்டிலாப்
பெடைமயில் தழீஇத்துயர்

பேசி

ஒற்று விட்டனர் ஒருசிலர்
ஆறுபார்த் துழல்வார்.

74

312 அகன்ற கொண்கரை
நனவின்கக் காலமும் அகத்தில்
புகன்று மட்டித்த வெம்முலைச்
சாந்தொடும் புலர்வார்
பகன்றை போல்முரல்
சிலம்படிப் பாவையர்
பல்லோர்

முகன்த னில்கரு மணிகளிற்
சொரிதர முத்தம்.

75

313 மங்கை மார்சிலர் ஆடவர்
தம்மொடு மாடத்
துங்க மேனிலத் திடைப்படு
சேக்கையில் துன்னி
வெங்கண் மெல்லிதழ்
வேறுபட் டணிமுகம்
வியர்ப்பக்

கங்குல் ஒண்பகல் உணர்கிலர்
விழைவொடு கலப்பார்.

76

314 மறிகொள் சோரிநீர் பலியுட

நோக்கிநாண் மலர்தூய்
இறைகொள் இல்லிடைத்
தெய்வதம் வழிபடல் இயற்றிப்
பறைகள் தங்கஅக் கடவுளை
ஆற்றுறப் படுத்தி
வெறிய யர்ந்துநின் றாடுவர்
அளப்பிலர் மின்னார்.

77

315 அலங்கல் வேல்விழி மாதரும்
மைந்தரும் அமர்ந்த
பொலங்கொள் மாடமேல்
ஆடுறு பெருங்கொடி பொலிவ
மலங்கு சூழ்தரு தெண்டிரைப்
புணரியில் வைகுங்
கலங்கள் மேவிய கூம்பெனக்
காட்டிய அன்றே.

78

316 புரசை வெங்கரி புரவிதேர்
பொருபடைத் தலைவர்
பரிசு னங்களா தோரணர்
வாதுவர் பரவ
முரசு மேமுதல் இயமெலாம்
முன்னரே முழங்க
அரசு வேழமா எண்ணில

கோயில்வந்த தடைவ.

79

317 கள்ளு ரைத்திடு மாலையம்
பங்கியர் கமஞ்சூல்
வள்ளு ரைப்புயன் மேனியர்
ஒருசிலர் வார்வில்
ஒளஞ்ஞ ரைப்படை பிறவினிற்
கவரிதூங் குறுத்துத்
தள்ளு தற்கரும் வயமுர
சறையமுன் சார்வார்.

80

318 அறுகு வெம்புலி வலியுடை
மடங்கல்மான் ஆமாச்
சிறுகு கண்ணுடைக் கரிமரை
இரலையித் திறத்திற்
குறுகு மாக்களைப் படுத்தவற்
றான்வகைக் குவால்கள்
மறுகு ளார்பெறப்
பண்டிகொண் டளப்பிலோர்
வருவார்.

81

319 மஞ்சு லாவரு சிகரியஞ்
சூளிகை வரைப்பும்
விஞ்சு மேனில அடுக்கமுஞ்

சோலையும் வெற்புஞ்
சஞ்ச ரீகமார் ஓடையும்
வாவியுந் தடமும்
எஞ்சல் இல்லதோர் மாடங்கள் 82
எங்கணு முளவே.

320 எற்றி முன்செலும் முரசினர்
கம்மியர் எல்லில்
பற்று தீபிகைச் சுடரினர்
மாலைதாழ் படையர்
ஒற்றை முக்குடை இருபுடைக்
கவரியர் உலப்பில்
கொற்ற வீரர்ஈண் டளப்பிலோர்
வந்தனர் குலவி. 83

321 மண்ப டைத்திடு தவமெனும்
மகேந்திர மலிசேர்
எண்ப டைத்தகண்
ணிரண்டினர் காணுதல்
எளிதோ
விண்ப டைத்தவற் காயினும்
அமையுமோ மிகவுங்
கண்ப டைத்தவர்க் கன்றியே
கண்டிட லாமோ.

322 வரம்பில் கட்புலங் கொண்டவ
 ரேனுமற் நிவ்வூர்
 விரும்பி இத்திரு நோக்கினும்
 அளத்தல்மே வருமோ
 வரும்பு யற்குழு வைகலும்
 பருகினு இதனாற்
 பெரும்பு னற்கட லானது
 முடிவுபெற் றிடுமோ.

85

323 கழியும் இந்நகர் ஆக்கமோ
 கரையிலா இவற்றுள்
 விழிகள் எண்ணில பெற்றுளார்
 தாங்கண்ட வெறுக்கை
 மொழிவர் என்னினும்
 நாவதொன் றான்முடிந்
 திடுமோ
 அழிவில் ஆயிர கோடிநாப்
 பெறுவரேல் அறைவார்.

86

324 வாழ்வின் மேதகு மகேந்திரப்
 பெருமித வளத்தைத்
 தாழ்வி லானெறி கண்டனர்
 தாலுஎண் ணிலவால்

சூழ்வின் நாடியே பகரினும்
மெய்யெலாந் துதையக்
கேள்வி மூலங்கள் இல்லவர்
எங்ஙனங் கேட்பார்.

87

325 ஆயி ரம்பதி னாயிரங்
கோடிநா அளவில்
ஆயி ரம்விழி ஆயிரம்
ஆயிரஞ் செவிகள்
ஆயி ரம்புந்தி கொண்டுளார்க்
கல்லதீவ் வகன்சீர்
ஆயி ரம்யுகங் கண்டுதேர்ந்
துரைப்பினும் அடங்கா.

88

326 பொய்த்தல் இன்றியே
இந்நகர்த் திருவைஐம் புலத்துந்
துய்த்தல் முன்னியே
விழைந்துகொல் நோற்றிடுந்
தொடாட்பால்
பத்து நூறுடன் ஆயிரங்
கோடியாப் பகரும்
இத்தொ கைச்சிரங்
கொண்டனர் ஈண்டுளார்

327 முன்ன வர்க்குமுன் னாகிய
 அறுமுக முதல்வன்*
 தன்ன ருட்டிறத் தொல்லையில்
 பேருருச் சமைந்தே
 இந்ந கர்த்திரு யாவையுங்
 காண்குவன் இன்னே
 ஒன்ன லர்க்கெனைக் காட்டுதல்
 தகாதென ஒழிந்தேன்.

(* வீரவாகு தேவர் சண்முகக்
 கடவுளின் திருவருட்டிறத்தால்
 எதுவும்
 நடத்துபவரே அன்றித்
 தனக்கென்று ஒரு சுதந்தரமும்
 இல்லாதவர் என்-
 பார், “முன்னவர்க்கு
 முன்னாகிய அறுமுக
 முதல்வன்” என்றார்.)

328 இனைத்த வாகிய பெருவளம்
 எல்லையின் நிவற்றை

மனத்தில் நாடினும் பற்பகல்
செல்லுமால் மனக்கு
நுனித்து நன்றுநன் றாய்ந்திவை
முழுவதும் நோக்க
நினைத்து ளேன்எனின்
இங்கிது பொழுதினில் நிரம்பா.

91

329 அம்பு யாசனன் தெளர்கிலா
அருமறை முதலைக்
கும்ப மாமுனிக் குதவியே
மெய்யருள் கொடுத்த
வெம்பி ரான்பணி புரிகிலா
திந்நகர் இருஞ்சீர்
நம்பி நாடியே தெரிந்துபா
ணிப்பது நலனோ.

92

330 என்று முன்னியே அறுமுகன்
தூதுவன் இமயக்
குன்றம் அன்னகீழ்த்
திசைமுதற் கோபுரக் குடுமி
நின்று மாநகர் வளஞ்சில
நோக்கியே நெடுஞ்சீர்
துன்று சூருறை திருநகர்
அடைவது துணிந்தான்.

93

331 வனைந்த மாளிகை
ஒளயினில் இடைப்படு
மறுகில்
கனைந்து செற்றியே பரிசனம்
பரவுதல் காணா
நினைந்த சூழ்ச்சியான்
கீழ்த்திசைச் சிகரியை நீங்கி
நனந்த லைப்பட நகரத்து
விண்ணிடை நடந்தான். 94

332 வான மாநெறி நீங்கியே
மறைகளின் துணிபாம்
ஞான நாயக அறுமுகன்
அருள்கொடு நடந்து
தூநி லாவுமிழ் எயிறுடைச்
சூர்முதற் சுதனாம்
பானு கோபன துறையுளை
எய்தினன் பார்த்தான். 95

333 பாய்ந்து செஞ்சுடர்ப்
பரிதியைப் பற்றினோன்
உறையுள்
ஏந்தல் காணுறீஇ விம்மிதப்
பட்டவண் இகந்து

காந்து கண்ணுடை அங்கிமா
முகன்நகர் கடந்து
சேந்த மெய்யுடை ஆடகன்
உறையுளுந் தீர்ந்தான்.

96

334 உச்சி யையிரண் டிருபது கரதல்

முடைய

வச்சி ரப்பெரு

மொய்ம்பினோன் மாளிகை

வரைப்பும்

அச்செ னத்தணந் தேகிமு

வாயிரர் ஆகும்

எச்சம் எய்திய மைந்தர்தம்

இருக்கையும் இகந்தான்.

97

335 உரிய மந்திரத் துணைவரில்

தலைமைபெற் றுறையுந்

தரும கோபன்றன் கடிமனைச்

சிகரமேல் தங்கிச்

சுரரும் வாசவன் மதலையும்

அவுணர்கள் சுற்றப்

பரிவு கொண்டமர் சிறைக்களம்

நாடியே பார்த்தான்.

98

336 கறைய டித்தொகை பிரிதலும்

கயமுனி* கவர்ந்து
மறையி டத்தினில் வேட்டுவர்
உய்ப்பவை குவபோல்
பொறையு டைத்துயர் இந்திரன்
போந்தபின் புல்லார்
சிறையி லுற்றவர் செய்கையிற்
சிறிதுரை செய்வாம்.
(* கயமுனி - யானைக்
கன்று.)

99

ஆகத் திருவிருத்தம் - 336

9. சயந்தன் புலம்புறு படலம் (337 - 417)

337 பரஞ்சுடர் நெடுங்கணை
படுத்த பாயலில்
வருஞ்சசி அனையதோர்
வாணு தற்சசி
தருஞ்சிறு குமரனாஞ் சயந்தன்
அவ்விடை

அருஞ்சிறை இருந்தனன்
அமரர் தம்மொடும்.

1

338 வாலிதாம் அமரர்கூழ்
வைப்பில் இந்திரன்
கோலமா கியதனிக் குமரன்
வைகுதல்
மேலைநாள் அமுதெழும்
வேலை தன்னிடை
நீலமா முகிலுறை நீர்மை
போலுமே.

2

339 மழைபுரை அவுணர்கூழ்
வைப்பில் வாலொளி
தழுவிய அமரருட் சயந்தன்
மேயினான்
கழதரு பணிபல கவரச்
சோர்தரும்
முழுமதி அதனிடையுயலுந்
றென்னவே.

3

340 வென்றிவில் லியற்றிய
விஞ்சை நீர்மையால்
கன்றிய கரமெனக் காவற்
சாலையில்

பொன்றிகழ் வல்லிகள் பூண்டு
பற்பகல்

தன்றுணைத் தாள்களில் தழும்பு
சேர்ந்துளான். 4

341 இயற்படு மானமும் இகலும்
நாணமும்
அயற்பட வெம்பழி அனலஞ்
சுற்றிட

உயிர்ப்பெனும் ஓதைநின்
றுயிர லைத்திடத்
துயர்ப்பெரும் பரவையு
டமுந்திச் சோருவான். 5

342 அண்டருஞ் சிறையினால்
வீடும் அல்லதேல்
எண்டரு முகம்பல இடருண்
மூழ்கலின்
மண்டுதொல் பழியற வலிது
துஞ்சுமால்
உண்டநல் லமுதினால்
அவையொ ழிந்துளான். 6

343 தணிப்பரும் வெஞ்சினத்

தகுவர் மன்னவன்
பணிப்படு சிறைக்களம் பட்டுத்
தம்முடல்
துணிப்புறு வோரெனத்
துயர்கொண் டோர்கணங்
கணிப்பரு முகங்களாக் கழித்து 7
வைகுவான்.

344 தேவியல் மரகதந் தெளர்த்துத்
தீட்டிய
ஓவிய உருவமா சுண்ட
தன்மையான்
ஆவியம் புனலறா தமருங்
காவியம்
பூவியல் ின்றொடை புலர்ந்த
தேயனான்.

8

345 வியலுகம் நூறுடன் மிக்க
வெட்டினுள்
இயலுறு சிறுவரை எனினுந்
துஞ்சுமேல்
மயல்சிறி தகலுமால் மரபின்
வைகலுந்

துயில்கிலன் ஆதலால் அறாத 9
துன்பினான்.

346 நெஞ்சழி துன்பிடை நீட
வைகலில்
துஞ்சலன் வலிதுயிர் துறப்பு
மாற்றலன்
எஞ்சமோ ரிறைவரை
இமையுங் கூட்டலன்
விஞ்சிய தவந்துயர் விளைக்கு
மாங்கொலோ. 10

347 இலங்கிய மரகதத் தியன்று
பொன்குலாய்
நலங்கிளர் தன்வனப் பிழந்து
நாடொறுஞ்
சலங்கெழும்
அவுணர்கள்தமைக்கண்
டஞ்சியே
கலங்கினன் உய்வகை யாதுங்
காண்கிலான். 11

348 சுந்தர மரகதத் தனது
தொல்லுரு

வெந்துயர் உழத்தலின் வெய்து
யிர்ப்பென

வந்தெழு புகைபட மறைந்து
கட்புனல்

சிந்திட உடனுடன் திகழத் 12
தோன்றுமால்.

349 முழுதுறு தன்றுயர் முன்னி
முன்னியே

இமுதையர் அவுணரும் இரங்க
ஏங்குறா

அமுதிடுங் காப்பினோர்
அச்சஞ் செய்தலும்

பழுதுகொல் என்றுவாய்
பொத்தும் பாணியால்.

13

350 இந்திரன் சசியொடும் இருந்த
சூழல்போய்த்

தந்தனர் பற்றினர் தமரெ
னச்சிலர்

முந்துறு காவலோர் மொழிந்த
பொய்யுரை

அந்தம தடையுமுன் அயர்ந்து

351 ஐந்தரு நீழலை நினைக்கும்
 ஆய்மலர்
 தந்தமென் பள்ளியை உன்னும்
 தானெனப்
 புந்திகொள் மங்கையர்
 புணர்ப்பை யுட்கொளும்
 இந்திரப் பெருவளம் எண்ணிச்
 சோருமே.

352 தன்னிணை இல்லதோர்
 தருவின் நீழலுள்
 நன்னலந் துய்த்தியாம் நாளும்
 இன்புறும்
 பொன்னகர் பூழியாய்ப்
 போங்கொ லோவெனா
 உன்னிடுந் தொன்மைபோல்
 உறுவ தென்றெனும்.

353 ஈண்டையில் அவுணர்கோன்
 ஏவத் தானைகள்
 சேண்டொடர் துறக்கமேற்
 செல்ல நாடியே
 காண்டகு தம்முருக் கரந்து

போயினார்
யாண்டைய ரோவெமை ஈன்று
ளாரெனும். 17

354 ஏயின துறக்கநா டிழிந்து
தொல்லைநாள்
தாயொடு பயந்துள தந்தை
பாரகம்
போயினன் எனச்சிலர் புகலக்
கேட்டனன்
ஆயிடைப் புகுந்தன அறிகி
லேனெனும். 18

355 அண்டர்கள் ஒருசிலர் அயர்வு
கூறவுட்
கொண்டனர் ஏகினர் குறுகி
எந்தையைக்
கண்டன ரேகொலோ
கலந்துளார் கொலோ
விண்டன ரேகொலோ
விளைவெ னோவெனும். 19

356 சீரகம் மிக்கசூர் செயிர்த்துச்
செய்திடும்
ஆகுல முழுவதும் அறைய

அம்மையோர்

பாகம துடையநம் பரமன்

மால்வரைக்

கேகின னேகொலோ எந்தை

யென்றிடும்.

20

357 பொருந்தலர் கண்ணுறாப்

பொருட்டுத் தம்முருக்

கரந்தன ரோவழீஇக் குரவர்

கள்வர்பால்

பொருந்தின ரேகொலோ

புவனம் எங்குமாய்த்

திரிந்தன ரேகொலோ தெளய்கி

லேனெனும்.

21

358 மாண்கிளர் சூரபன் மாவின்

ஏவலால்

ஏண்கிளர் அவுணர்கள்

யாயைத் தந்தையை

நாண்கொடு பிணித்திவண்

நல்கப் போயினார்

காண்கில ரேகொலோ கரந்த

வாறெனும்.

22

359 அன்புடை யம்மனை அத்தன்

ஈங்கிவர்

வன்புடை அவுணர்கள் வரவு

காண்பரேல்

துன்புடை மனத்தராய்த்

துளங்கி ஏங்கியே

என்படு வார்கொலோ அறிகி

லேனெனும்.

23

360 பொன்னகர் கரிந்ததும் புதல்வ

னாகுமென்

றன்னையிம் முதுநகர்த் தந்து

தானவர்

துன்னருளு சிறையிடு துயருங்

கேட்டபின்

என்னினைந் திரங்குமோ ஈன்ற 24

தாயெனும்.

361 பன்னெடு மாயைகள் பயின்ற

தானவர்

அன்னையொ டத்தனை

ஆய்ந்து பற்றியென்

முன்னுறக் காண்டகு

முறையின் உய்ப்பினும்

என்னுயிர் பின்னரும்

இருக்குங் கொல்லெனும். 25

362 ஆற்றருஞ் செல்லலுள்
அழுந்தும் பான்மையான்
மேற்றிகழ் பரஞ்சுடர் விமலற்
போற்றியே
நோற்றனர் முத்தியின்
நுழைகுற் றார்கொலோ
பேற்றினர் இருந்தசொற் பிறந்த 26
தில்லெனும்.

363 தீங்கதிர்ப் பகையொடு செருமு
யன்றநாள்
தாங்கியெற் கொண்டுழித்
தந்தம் இற்றிட
ஆங்கனம் வீழ்ந்ததால் அதற்கு
மேற்பட
யாங்குசென் றதுகொலோ
யானை என்றிடும். 27

364 பிறப்புறு வைகலைத்
தொட்டுப் பின்னரே
இறப்புறு நாள்வரை யாவர்க்
காயினும்
உறப்படு துய்ப்ப்பெலாம்

ஊழின் ஊற்றமால்

வெறுப்பதென் அவுணரை

வினையி னேனெனும்.

28

365 தாவறு தொன்னகர் விளியத்

தந்தைதாய்

ஆவியொ டிரிந்திட அளிய

னோர்மகன்

வீவருஞ் சிறைப்பட மேலை

நாட்புரி

தீவினை யாவதோ தெள்கி

லேனெனும்.

29

366 துப்புறழ சடையினான் சூரற்

கீறிலா

அப்பெரு வரத்தினை அளித்த

லாலவன்

மெய்ப்பட விளிகிலன் வீடுஞ்

செய்கிலன்

எப்பொழு திச்சிறை தீரும்

என்றிடும்.

30

367 மட்டறு வெறுக்கையும் நகரும்

வாழ்க்கையும்

விட்டனர் கடந்தனர் மேலை
யோரென
உட்டெளந் தகன்றிலன்
உவர்பி ணித்திடப்
பட்டன னேகொலோ பாவி
யேனெனும்.

31

368 மாற்றலன் இவ்வுயிர் வசையு
றாவகை
போற்றலன் குரவர்பாற் புகுந்த
புன்கணைத்
தேற்றலன் தமிழனுந் தெளந்கி
லன்சறை
ஆற்றலன் ஆற்ற லனைய
கோவெனும்.

32

369 துறந்ததோ பேரறந் தொலையுந்
தீப்பவஞ்
சிறந்ததோ மாதவப் பயனுந்
தேய்ந்ததோ
குறைந்ததோ நன்னெறி கூடிந்
றோகலி
இறந்ததோ மறைசிவன்
இல்லை யோவெனும்.

33

370 கூடலர் வருத்தலிற் குரவர்
தங்களைத்
தேடினர் விரைவுடன் சென்ற
தேவர்போல்
ஓடினர் புகாவகை ஒழிந்து
ளோரையும்
வீடருஞ் சிறையிடை வீட்டி
னெனெனும். 34

371 அந்தியின் மறைமொழி
அயர்த்து வைகினன்
சந்தியில் வினைகளுந் தழலும்
ஓம்பலன்
எந்தையை வழிபடும் இயல்பு
நீங்கினன்
முந்தையின் உணர்ச்சியும்
முடிந்து ளெனெனும். 38

372 மெய்யுயிர் அகன்றிட விளிகி
லேள்ளனின்
எய்யுறும் அலக்கண்நீத் தினிது
மேவலன்
வையுறு நெடும்புரி வடிவம்
வெந்தெனப்

பொய்யுடல் சுமந்தனன்
புலம்புற் றேனெனும்.

36

373 சொல்லுவ தென்பிற தொல்லை
வைகலின்
மெல்லென ஆற்றிய
வினையின் பான்மையால்
அல்லுறழ் மிடற்றின்எம் மடிக
ளேயெமக்
கெல்லையில் இத்துயர் இயற்றி
னானெனும்.

37

374 ஆவியும் உலகமும் அனைத்து
மாகியும்
ஓவியுங் கருணையின்
உருக்கொண் டாடல்செய்
தேவர்கள் தேவனாஞ்
சிவன்மற் றல்லதை
ஏவரென் குறையுணர்ந் திரங்கு
வாரெனும்.

38

375 பெறலருந் திருவெலாம்
பிழைத்துச் சூருயிர்
அறுவதும் அவுணர்கள்
அவிந்து மாய்வதுஞ்

சிறையிது கழிவதுந் தீர்கி
லாவசை

இறுவதும் ஒருபகல் எய்து
மோவெனும்.

39

376 நூறொடர் கேள்வியோர்
நுணங்கு சிந்தைசேர்
கூறுடை மதிமுடிக் குழகன்
தன்னருட்

பேறுடை யேனெனிற் பெருந்து
யர்க்கடல்

ஏறுவன் வினையினேற்
கில்லை கொல்லெனும்.

40

377 இத்திறம் அளப்பில எண்ணி
யெண்ணியே

மெய்த்துயர் உழந்துவெய்
துயிர்த்து விம்மியே

அத்தலை சுற்றிய அமரர்
யாவருந்

தத்தமில் இரங்குறச் சயந்தன்
வைகினான்.

41

378 கண்டகன் உதாவகன் கராளன்

மாபலன்

சண்டகன் இசங்கனே சங்க

னாதியா

எண்டகும் அவுணர்கள்

எண்ணி லோர்குழீஇக்

கொண்டனர் சிறைக்களங்

குறுகி ஓம்பினார்.

42

379 ஆயதோர் காப்பினோர் அறுமு

கத்தனி

நாயகன் தூதுவன் நணுகு

மப்பகல்

ஏயுறு சயந்தனை இமைப்பி

லாரொடு

காயெரி யாமெனக் கனன்று

சுற்றினார்.

43

380 வேறு

மன்னா நங்கோன் தன்பணி

நில்லா மகவேந்தும்

மின்னா டானும் யாண்டுறு

கின்றார் விரைவாகிச்

சொன்னால் உய்வீர் அல்லதும்

மாவி தொலைவிப்பேம்
முன்னா ளேபோல் எண்ணலிர் 44
உண்மை மொழிகென்றார்.

381 என்னுங் காலைக் கேட்ட
சயந்தன் எம்மாயும்
மன்னும் வானின் றோடின
கண்டாம் மற்றன்னோர்
பின்னங் குற்ற தன்மையும்
ஓராம் பிணிநோயுள்
துன்னுந் தீயேம் யாவ
துரைத்துஞ் சூழ்ந்தென்றான்.

45

382 விண்டோய் மன்னன்
முன்னொரு நாள்மெல்
லியல்தன்னைக்
கொண்டே போனான்
இன்னுழி யென்று
குறிக்கொள்ளேங்
கண்டோம் அல்லங் கேட்டிலம்
உள்ளங் கழிவெய்தப்
புண்டோய் கின்றோம்
என்சொல்வ தென்றார்

383 சொற்றார் இவ்வா றன்னது
 போழ்தில் துணிவெய்தி
 உற்றார் போலும் இங்கிவர்
 எல்லாம் உளமொன்றி
 எற்றால் உண்மை ஓதுவர்
 இன்னோ ரெனவெண்ணாச்
 செற்றா ராகுங் காவலர்
 துன்பஞ் செய்கின்றார்.

47

384 வென்னஞ் சென்னக் காயெரி
 யென்ன மிகுதீஞ்சொல்
 முன்னஞ் சொற்றே வைவர்
 தெழிப்பர் முரணோடுங்
 கன்னஞ் செல்லத் தோமரம்
 உய்ப்பர் கடைகிற்பார்
 சின்னஞ் செய்வார் போலுடன்
 முற்றுஞ் சேதிப்பார்.

48

385 கண்டந் துண்டஞ் செய்திடும்
 அங்கம் கடிதொன்றிப்
 பிண்டந் தன்னிற் கூட
 வெகுண்டே பேராற்றல்

கொண்டங் கையால்
வாஸ்கொடு மார்பங்
குடைகிற்பார்
தண்டந் தன்னான் மோதுவர் 49
அன்னோர் தலைகீற.

386 இத்தன் மைத்தாக் காவலர்
யாரும் எண்ணில்லா
மெய்த்துன் பத்தைச் செய்திட
மைந்தன் விண்ணோர்தங்
கொத்துந் தானும் ஆற்றல
னாகிக் குலைவெய்தி
நித்தன் றன்னை உன்னி அரற்ற
நிற்கின்றான். 50

387 சீற்றத் துப்போர் பல்படை
கொண்டே செறுபோழ்து
மாற்றத் துன்பம் பட்டத
லான்மெய் யழிவாகி
ஈற்றுத் தன்மை சேர்ந்திலன்
விண்ணோர் இறைமைந்தன்
கூற்றிற் பட்டுச் செல்லல்
உழக்குங் கொடியோர்போல். 51

388 நெஞ்சினில் வாலறி

வெய்தினர் ஐம்புல
 நெறிநின்றும்
 எஞ்சிய மேல்வினை பெற்றில
 தேயென இறும்வண்ணம்
 தஞ்செயல் வெய்யோர்
 செய்யவும் மைந்தன்
 தமரோடும்
 துஞ்சிலன் ஊறும் பெற்றிலன்
 உற்றான் துயரொன்றே.

52

389 மாதே சூழ்வார் தம்மொடு
 மைந்தன் சிறைபுக்கான்
 காதே போனான் இந்திரன்
 ஏனோர் கவலுற்றார்
 பாடே விண்ணோர் தம்பதம்
 முக்கட் பரன்நல்கும்
 வீடே அல்லால் துன்பறும்
 ஆக்கம் வேறுண்டோ.

53

390 அந்தா வாளந் தோமரம் எகம்
 அடுதண்டம்
 முந்தா வுற்ற பல்படை யாவும்
 முரிவெய்தச்

செந்தார் மார்பிற் காவலர்
கையுந் திறலெஞ்ச
நொந்தார் இன்னா செய்வது 54
நீத்தார் நுவல்கின்றார்.

391 வீவார் பின்னாள் அல்லது
வேறார் வினையத்தால்
சாவார் எஞ்சார் பேரமிர்
துண்டார் தவமிக்கார்
நோவார் நாமிங் காற்றிய
பாலான் நோய்நொந்தும்
ஆவா யாதுஞ் சொற்றிலர்
என்றற் புதமுற்றார். 55

392 இன்னோர் யாரும் மைந்தனை
வானோர் இனமோடு
மெய்ந்நோ வாகும் பாங்கின்
அலைத்த வினையாலே
கைந்நோ வெய்தி வன்மையும்
நீங்கிக் கவலுற்றார்
முன்னோர் தம்பாற் செய்த
துடன்கூழ் முறையேபோல். 56

393 வேறு

அத்தகைய காவல் அவுணர்
அவர்க்கணித்தாய்
மொய்த் தொருசார் ஈண்டி
முறைநீங் கலர்காப்ப
எய்த்த அமரருடன்
இந்திரன்சேய் பண்ணவருள்
உத்தமனாங் கண்ணுதலை 57
உன்னிப் புலம்புறுவான்.

394 வந்திப்பவர் பவங்கள்
மாற்றுவோய் எத்தேவர்
சிந்தைக்கும் எட்டாச் சிவனே
செழுஞ்சுடரே
இந்தப் பிறவி இடருழப்பச்
செய்தனையோ
வந்தித்த நிற்புணர்ப்பை யாரே
கடந்தாரே. 58

395 கைந்நாகத் துக்குங்
கயவாய்க்கும் நாரைக்கும்
பைந்நாகத் துக்கும் படருஞ்
சிலந்திக்கும்
பின்னாகிய வுயிர்க்கும்
பேரருள்முன் செய்தனையால்

என்னா யகனே எமக்கேன் 59
அருளாயே.

396 கங்கை முடித்தாய்
கறைமிடற்றாய் கண்ணுதலாய்
திங்கள் புனைந்தாய் சிவனே
சிவனேயென்
றிங்கு நினதடியேம எல்லேங்
களும்அரற்றல்
நங்க ஞாயிர்க்குயிராம் நாயகநீ
கேட்டிலையோ. 60

397 பாசங்கொண் டாவி பலவும்
பிணிப்போனும்
நேசங்கொண் டாங்கதனை
நீக்கியருள் செய்வோனும்
ஈசன் சிவனென் றியம்புமறை
நீயிழைத்த
ஆசொன்றும் இத்தீமை
ஆர்தவிர்க்க வல்லாரே. 61

398 நாரா யணனும்அந்த
நான்முகனும் நாடரிய
பேராதி யான பெருமான்
உயிர்க்கெல்லாம்

ஆராயின் நீயன்றி யாரே
துணையாவார்
வாராய் தமிழேன் உயிரளிக்க
வாராயே.

62

399 சீற்றம் விளைத்துமுனந் தேவர்
தொகைஅலைப்பான்
கூற்ற மெனவே குறுகுற்ற
அந்தகனும்
ஆற்றல் இழப்பஅகல் மார்பில்
முத்தலைவேல்
கூற்றியவன் நீயன்றோ
எமக்கேன் இரங்கலையே.

63

400 ஏங்கி அமரர் இரிந்தோட
வேதுரந்த
ஓங்கு குரண்டத் துருக்கொண்ட
தானவனைத்
தீங்கு பெறத்தடிந்து சின்னமா
ஓர்சிறையை
வாங்கி அணிந்தஅருள்
இங்கென்பால் வைத்திலையே. 64

401 ஞாலத் தினையளித்த
நான்முகனும் நின்றவற்றைப்

பாலித் தவனும் பிறரும்
பணிந்திரங்க
ஓலக் கடலுள் உலகந்
தொலைப்ப வந்த
ஆலத்தை உண்டஅருள்
என்பால் அயர்த்தனையோ.

65

402 மோடி தரவந்த முக்க
ணுடைக்காளி
ஓடி உலகுயிர்கள் உண்ணும்
படியெழலும்
நாடி யவள்வெருவி நாணிச்
செருக்ககல
ஆடி யருள்செய்த அருளிங்
கணுகாதோ.

66

403 பொற்றைக் கயிலைப்
புகல்புக்க தேவர்தமைச்
செற்றத் துடனடவே சென்ற
சலந்தரனை
ஓற்றைத் திகிரிப் படையால்
உடல்பிளந்தே
அற்றைப் பகல்அவரை
அஞ்சலென்றாய் நீயன்றோ.

67

404 நந்துற்ற கங்கை நதிசெறியும்
காசிதனில்
தந்திக் கொடியோன் தவத்தோர்
தமைத்துரந்து
வந்துற் றிடச்சினவி வன்தோ
லினையுரித்த
அந்தக் கருணைக் களியரேம்
பற்றிலமோ.

68

405 ஈரஞ்சு சென்னி இருபான்
புயங்கொண்டோர்
ஓரஞ் சரக்கர் உலகலைப்ப
அன்னவரை
வீரஞ்செய் தட்ட விமல
எமைஅவுணர்
கோரஞ்செய் கின்ற
கொடுந்தொழிலுட்
கொள்ளாயோ.

69

406 பண்டை மகவான் பரிசுணராத்
தக்கனைப்போல்
அண்டர்பிரான் நின்னை
அரியாதோர் வேள்விசெயத்

துண்டமது செய்து சுரரையவன்
தோள்முரித்தாய்
தண்ட மதனையின்று
தானவர்பாற் காட்டாயோ. 70

407 சிந்தப் புரங்கொடிய தீயவுணர்
மூவகைத்தாம்
அந்தப் புரங்கள்
அடல்செய்தாய் எம்பெருமான்
சந்தப் புரங்கொண்ட
தானவரோ டொன்றாகும்
இந்தப் புரமும் எரிக்குதவ
ஒண்ணாதோ. 71

408 அன்பான் அவருக்
கருளுதியாற் பத்திநெறி
என்பால் இலையால் இறையும்
எவனளித்தி
நன்பால் மதிமிலைச்சு
நாயகனே நல்லருள்கூர்
உன்பால் மிகநொந்தே
ஓதியதென் பேதைமையே. 72

409 ஆனாலுந் தீயேன் அமுங்க
அருள்கொடுநீ

தானாக நண்ணித்
தலையளிசெய் தாண்டாயேல்
ஆனாத இத்துயரம் ஆறுமே
ஆறியக்கால்
மேனாள் எனயான்
துறக்கவளன் வேண்டிலனே.

73

410 வென்றி அரக்கரால் மேதகைய
தானவரால்
அன்றி முனிவரால் அண்டரால்
ஏனையரால்
ஒன்று செய்வொன்றாய்
உறுதுயரத் தாழ்ந்ததன்றி
என்று மகிழ்வாய் இடரற்
றிருந்தனமே.

74

411 கீற்று மதியுங் கிளர்வெம்
பொறியரவும்
ஆற்றி னொடுமிலைந்த
ஆதியே நின்னருளால்
ஏற்ற மிகும்இலக்கண் ஏகின்
இழிந்தவளம்
போற்று கிலன்னோற்றல்
புரிவேன் புரிவேனே.

75

412 தண்டேன் துளிக்குந்
தருநிழற்கீழ் வாழ்க்கைவெ•கிக்
கொண்டேன் பெருந்துயரம்
வான்பதமுங் கோதென்றே
கண்டேன் பிறர்தம்
பதத்தொலைவுங்
கண்டனனால்
தொண்டேன் சிவனேநின்
தொல்பதமே வேண்டுவனே. 76

413 அல்லற் பிறவி அலமலம்விண்
ணாடுறைந்து
தொல்லைத் திருநுகருந்
துன்பும் அலமலமால்
தில்லைத் திருநடஞ்செய்
தேவே இனித்தமியேற்
கொல்லைத் துயர்தீர்த்
துனதுபதந் தந்தருளே. 77

414 ஒன்றாய் இருதிறமாய்
ஓரைந்தாய் ஐயைந்தாய்
அன்றா தியின்மீட்டும் ஐந்தாய்
அளப்பிலவாய்
நின்றாய் சிவனேயிந்

நீர்மையெலாந் தீங்ககற்றி
நன்றா விகட்கு நலம்புரிதற்
கேயன்றோ.

78

415 பொன்பொலியுங் கொன்றைப்
புரிசடையாய் இவ்வழிசேர்
துன்ப மகற்றித் துறக்கத்துள்
தாழாது
பின்பு நனிநோற்றுப்
பெறற்கரிதாம் நின்னடிக்கீழ்
இன்பம் ஒருதலையா எய்தவரு
ளாய்எனக்கே.

79

416 வேறு
என்று பற்பல இரங்கியே
விடஞ்செறிந் தென்னச்
சென்று சென்றிடர் மூடுறா
உணர்வெலாஞ் சிதைப்ப
ஒன்றும் ஒர்கிலன் மயங்கினன்
உயிர்கரந் துலையப்
பொன்றி னார்களின்
மறிந்தனன் இந்திரன்
புதல்வன்.

80

417 ஆங்க வன்றனைப் போலவே

அமரரும் அழுங்கி
ஏங்கி ஆருயிர் பதைத்திட
வீழ்ந்துணர் வீழ்ந்தார்
தூங்கு வீழுறு பழுமரஞ்
சாய்தலுந் தொடர்ந்து
பாங்கர் கூற்றிய வல்லிகள்
தியங்கிவீழ் பரிசின்.

81

ஆகத் திருவிருத்தம் - 417

10. சயந்தன் கனவுகாண் படலம் (418 - 445)

418 விண்ணு ளார்களுஞ் சயந்தனும்
வியன்மகேந் திரத்தின்
உண்ணி லாம்பெருந் துயருடன் மாழ்கிய
துணர்ந்தான்
எண்ணி லாவுயிர் தோறுமுற் நின்னருள்
புரியும்
அண்ண லார்கும ரேசனாம் அறுமுகத்
தமலன்.

419 வெஞ்சி றைத்தலை மூழ்கியே
அவுணரால் மெலிந்து
நெஞ்சு ழிந்திடும் அவர்தமை அருள்வது
நினைந்தான்
தஞ்சு மின்றியே தனித்தயர் சிறுவரைத்
தழுவி
அஞ்சு லென்றுபோற் றிடவரும்
ஈன்றயாய் அனையான்.

2

420 இனிய சீறடிக் குமரனிற் செந்திவந்
திமையோர்
வினைகொள் கம்பலை அகற்றுவான்
இருந்திடும் விமலன்
தனது ணர்ச்சியின் றாகியே அவசமாஞ்
சயந்தன்
கனவின் முன்னுற வந்தனன் அருள்புரி
கருத்தால்.

3

421 வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலமிடம்
வரதம்
ஏறு பங்கயம் மணிமழுத் தண்டுவில்
இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமகங்

422 தந்தை யில்லதோர் பரமனைத் தாதையா
வுடைய
கந்தன் ஏகியே யுனையதன்
னுருவினைக் காட்ட
இந்தி ரன்மகன் உளப்படும் யாக்கையுள்
இருந்த
முந்து கண்களாற் கண்டனன்
தொழுதனன் மொழிவான்.

423 தொண்ட னேன்படும் இடுக்கணை
நாடியே தொலைப்பான்
கொண்ட பேரருள் நீர்மையிற்
போந்தனை குறிக்கின்
விண்டும் அல்லைஅப் பிரமனும்
அல்லைமே லாகும்
அண்டர் நாதனும் அல்லைநீ ஏவர்மற்
றருளே.

424 என்ற காலையில் அறுமுகப் பண்ணவன்
யாம்அக்
கொன்றை வேணியின் மிலைச்சிய

பரஞ்சடர் குமரன்
உன்றன் அல்லலும் இரக்கமும்
மையலும் உணர்ந்து
சென்ற னம்மெனக் கூறியே பின்னருஞ்
செப்பும். 7

425 நுந்தை தன்குறை நுங்குறை யாவையும்
நுவன்று
வந்து நந்தமை வேண்டலும் வரம்பில்சே
னையொடும்
இந்த ஞாலத்தின் எய்தியே கிரவுஞ்சம்
என்னும்
அந்த வெற்பையுந் தாரகன் தன்னையும்
அட்டாம். 8

426 அனைய வன்றனை அட்டபின்
செந்திவந் தமர்ந்தாம்
வனச மீமிசை இருந்திடு பிரமனும்
மாலும்
உனது தாதையும் அமரரும் நம்வயின்
உறைந்தார்
இனையல் வாழிகேள் நுங்கையும்
மேருவின் இருந்தாள். 9

427 வீர வாசுவாந் தூதனை யாமிவண்
வித்தேஞ்
சூரன் மைந்தன்அங் கொருவனைப்
பலரொடுந் தொலையா
நேரி லாதஇக் கடிநகர் அழித்து நீறாக்கிப்
பாரின் மாலையில் மீண்டிடப் புரிதுமிப்
பகலின்.

1

428 செல்லும் இப்பகல் கழிந்தபின்
நாளையே செந்தி
மல்ல லம்பதி நீங்கிஇந் தங்கையல்
வைகிச்
சொல்லும் ஐந்திரு வைகலின்
அவுணர்தந் தொகையும்
அல்லல் ஆற்றிய சூரனும் முடிந்திட
அடுதும்.

1

429 அட்ட பின்னரே நின்னைவா னவருடன்
அவுணன்
இட்ட வெஞ்சிறை நீக்கிநுந் திருவெலாம்
ஈதும்
விட்டி டிங்குன தாகுலம் என்றனன்

வினைதீர்ந்

துட்டே ளிந்தவர் போதத்தின்

உணர்வுமாய் உறைவோன்.

1

430 ஐயன் ஈங்கிவை உரைத்தவை

கேட்டலும் அகத்துள்

மையல் மாசிருள் அகன்றன புகுந்தன

மகிழ்ச்சி

மெய்யு ரோமங்கள் சிலிர்த்தன உகுத்தன

விரிநீர்

சைய மேயென நிமிர்ந்தன சயந்தன

தடந்தோள்.

1

431 பற்றி னால்வரும் அமிர்தினை எளிதுறப்

படைத்துத்

துற்று னோரெனத் தண்ணெனத்

தனதுமெய் சுருதி

கற்ற கற்றன பாடினான் ஆடினான்

களித்தான்

மற்ற வன்பெறும் உவகையின்

பெருமையார் வகுப்பார்.

1

432 வேறு

நிகழ்ந்திடு மறவியை நீங்கி இவ்வகை
மகிழ்ந்திடும் இந்திரன் மதலை
எம்பிரான்

திகழ்ந்திடு பதமலர் சென்றி றைஞ்சியே
புகழ்ந்தனன் இனையன புகல்வ
தாயினான். 1

433 நொய்யசீர் அடியரேம் நோவு மாற்றியே
ஐயநீ வலிதுவந் தளித்தி யானுரை
செய்வதும் உண்டுகொல் சிறிது
நின்கணே
கையடை புகுந்தனங் காத்தி
யாலென்றான். 1

434 சயந்தன்மற் நிவ்வகை சாற்ற யாரினும்
உயர்ந்திடு பரஞ்சடர் ஒருவன் கேட்குறா
அயர்ந்தநுங் குறையற அளித்துந்
திண்ணமென்
றியைந்திட மேலுமொன் றிசைத்தல்
மேயினான். 1

435 இந்நகர் குறுகயாம் ஏய தூதுவன்
நின்னையுஞ் சுரரையும நேர்ந்து
கண்ணுறீஇ

நன்னயங் கூறியே நடப்ப உய்க்குதும்
அன்னதுங் காண்கென அருளிப்
போயினான்.

1

436 படைப்புறா தயர்ந்திடு பங்க யன்கனா
அடுத்துனக் கருள்செய ஆறொ
டைவரை
விடுத்துமென் றேகிய விமலன்
போலவே
இடர்ப்படு சயந்தன்முன் இவைசொற்
றேகினான்.

1

437 ஏகிய காலையின் இறந்து முன்னரே
போகிய புலமெலாம் பொறியில்
தோன்றலும்
ஆகிய கனவினை அகன்று பைப்பய
நாகர்கோன் திருமகன் நனவின்
நண்ணினான்.

2

438 வேறு

தந்தி நஞ்சந் தலைக்கொளச் சாய்ந்தவர்
மந்தி ரத்தவர் வாய்மைவந் துற்றுழிச்
சிந்தை மையலைத் தீர்ந்தெழு
மாறுபோல் *

இந்தி ரன்தன் மதலை எழுந்தனன்.

(*

மந்திரத்தவர்ஸஸஸதீர்ந்தெழுமாறுபோல்

- மந்திரம்

அறிந்தவர்களது சத்தியம் பொருந்திய

உடனே விஷ

மயக்கம் நீங்கி எழுந்தன்மை போல

வந்துற்றுழி - கேட்டவுடனே

எனினுமாம்.)

2

439 நனவு தன்னிடை நண்ணிய சீர்மகன்

கனவின் எல்லையிற் கண்டன

யாவையும்

நினைவு தோன்றினன் நெஞ்சங்

குளிர்ந்துநம்

வினையெ லாமிவண் வீடிய

வோவென்றான்.

2

440 கவலை தூங்கிக் கடுந்துயர் நீரதாய்

அவல மாகிய ஆழியில் ஆழ்ந்துளான்

சிவகு மாரன் திருவருள் உன்னியே

உவகை யென்னும் ஒலிகடல்

மூழ்கினான்.

2

441 அனைய காலை அயர்ந்திடு வானுளோர்
கனவு தோறுங் கடிதுசென் நிந்திரன்
தனய னுக்குமுன் சாற்றிய வாறுசொற்
றினைய ரென ஏகினன் எம்பிரான். 2

442 அம்மென் கொன்றை அணிமுடிக்
கொண்டவன்
செம்ம லேகலுந் தேவர்க னாவொரீஇ
விம்மி தத்தின் விழித்தெழுந் தேயிரீஇ
தம்மி லோர்ந்து தவமகிழ் வெய்தினார். 2

443 சில்லை வெம்மொழித் தீயவர்
கேட்பரேல்
அல்லல் செய்வரென் றஞ்சிக்
கனாத்திறம்
மல்லன் மைந்தன் மருங்குறு வார்சிலர்
மெல்ல அங்கவன் கேட்க விளம்பினார். 2

444 வேறு
அண்டர்கள் மொழிதரும் அற்பு
தத்தையுட்
கொண்டனன் அங்கவை குமரன்
றான்முனங்
கண்டது போன்றிடக் களித்துப்

பாரெலாம்

உண்டவ னாமென உடலம் விம்மினான். 2

445 அறுமுக முடையதோர் ஆதி நாயகன்
இறைதரும் உலகெலாம் நீங்கல்
இன்றியே
உறைவதுங் கருணைசெய் திறனும்
உன்னியே
மறைமுறை அவனடி வழத்தி
வைகினான். 2

ஆகத் திருவிருத்தம் - 445

**11. வீரவாகு சயந்தனை தேற்று படலம் (446
- 480)**

446 இத்திறம் அமரரொ டிந்தி
ரன்மகன்
அத்தலை இருத்தலும்
அனையர் யாவரும்

மொய்த்திடு சிறையக
முன்கண் டானரோ
வித்தக அறிவனாம் வீர
வாகுவே.

1

447 வேறு

மாகண்டம் ஒன்பான் புகழுந்
திறல்வாகு அங்கண்
ஆகண்டலன் மைந்தனை
விண்ணவ ராயி னாரைக்
காய்கண்ட கராமவு
ணத்தொகை காத்தல் கண்டான்
பேய்கண்ட செல்வந்
தனைக்காத் திடும்பெற்றி
யேபோல்.

2

448 கண்ணோட லின்றித்

துயர்வேலியிற் காவல்
கொண்ட
எண்ணோர் எனைக்கண்
டிலராயுணர் வின்றி மாழ்க
விண்ணோர்கள் காணத்
தமியேன் செலவேண்டு
மென்றான்

மண்ணோர் அடியால்
அளக்குந்தனி மாயன்
ஒப்பான்.

3

448 ஓங்கார மூலப் பொருளாய்
உயிர்தோறு மென்றும்
நீங்கா தமருங் குமரேசனை
நெஞ்சில் உன்னி
யாங்காகுவ தோரவன் மந்திரம்
அன்பி னோதித்
தீங்கா மவுணர் செறிகாப்பகஞ்
சென்று புக்கான்.

4

450 தாமந்தரும் மொய்ம்புடை
வீரன் சயந்தன் விண்ணோர்
ஏமந்தரு வன்சிறைச் சூழலுள்
ஏக லோடுந்
தூமந்திகழ் மெய்யுடைக்
காவலர் துப்பு நீங்கி
மாமந் திரமாம் வலைப்பட்டு
மயங்கல் உற்றார்.

5

451 எண்டா னவரிற்
புடைகாப்பவர் யாரும் மையல்
கொண்டார் குயிற்றப்

படுமோவியக் கொள்கை
மேவத்
தண்டார் அயில்வேற்
படைநாயகன் தானை
வேந்தைக்
கண்டார் சயந்த னொடுதேவர்
கருத லுற்றார். 6

452 ஏமாந் தவுணர் சிறுகாலையின்
இன்னல் செய்ய
நாமாண் டனர்போல்
அவசத்தின் அணுகு மெல்லை
மாமாண் படைய
அருள்செய்தநம் வள்ளல்
தூதன்
ஆமாம் இவனென்
றகங்கொண்டனர் ஆர்வ
முற்றார்.

7

453 அன்னா அமருங் களஞ்சென்
றயிலேந்து நம்பி
நன்னா யகமாந் திருநாமம்
நவின்று போற்றிப்

பொன்னா டிறைகூர்
திருநீங்கிய புங்க வன்றன்
முன்னா அணுகி
இருந்தான்அடல் மொய்ம்பின் 8
மேலோன்.

454 செறிகின்ற ஞானத் தனிநாயகச்
செம்மல் நாமம்
எறிகின்ற வேலை
அமுதிற்செவி ஏக லோடும்
மறிகின்ற துன்பிற் சயந்தன்
மகிழ்வெய்தி முன்னர்
அறிகின்றி லன்போல்
தொழுதின்ன அறைத
லுற்றான். 9

455 தாவம் பிணித்த
தெனுங்குஞ்சித் தருவ ரானோர்
பாவந் தலைச்சூழ்
வதுபோலெமைப் பாடு காப்ப
மாவெம் படரில்
இருந்தேங்கண் மருங்கின் ஐய
நீவந்த தென்னை இனிதிங்கு
நிகழ்த்து கென்றான். 10

456 வேறு

முறையுணர் கேள்வி வீரன்
மொழிகுவான் முதல்வன் தந்த
அறுமுக ஐயன் தன்பின்
அடுத்துளேன் அவன்தூ
தானேன்
விறல்கெழு நந்தி பாலேன்
வீரவர கென்போடி நுங்கள்
சிறைவிடும் பொருட் சூர்முன்
செப்புவான் வந்தேன்
என்றான்.

11

457 என்னலும் அமர ரோடும்
இந்திரன் குமரன் கேளாச்
சென்னியின் அமிர்துள் னூறல்
செய்தவத் தயின்ற மேலோர்
அன்னதற் பின்னர் நேமி
அமிர்தமும் பெற்றுண் டாங்கு
முன்னுறு மகிழ்ச்சி மேலும்
முடிவிலா மகிழ்ச்சி வைத்தான். 12

458 அந்தர முதல்வன் மைந்தன்
அறைகுவான் ஐய துன்பூர்
புந்தியேங் குறைவி னாதற்

பொருட்டினாற் போந்தாய்
அற்றால்

இந்தவன் சிறையும் நீங்கிற்
றிடரெலாம் அகன்றி யாங்கள்
உய்ந்தனம் பவங்கள் தீரும்
ஊதியம் படைத்து மென்றான்.

13

459 பூண்டகு தடந்தோள் வீரன்
புகலுவான் சூர்மேல் ஒற்றா
ஈண்டனை விடுத்த வேற்கை
எம்பிரான் வலிதே நும்மை
ஆண்டிடு கின்றான் முன்னர்
ஆக்கமும் பெறுதின் பின்னும்
வேண்டிய தெய்து கின்றீர்
என்றனன் மேலுஞ்
சொல்வான்.

14

460 உலமெலாங் கடந்த தொளீர்
உன்னுதிர் உன்னி யாங்கு
நலமெலாம் வழிபட் டோர்க்கு
நல்கிய குமரன் தன்னால்
தலமெலாம் படைத்த
தொல்லைச் சதுர்முகன்
முதலாம் வானோர்

குலமெலாம் உய்ந்த தென்றால்
உமக்கொரு குறையுண்
டாமோ.

15

461 தேவர்கள் தேவன் வேண்டச்
சிறைவிடுத் தயனைக் காத்த
மூவிரு முகத்து வள்ளல்
முழுதருள் செய்தா னும்பால்
பாவமும் பழியுந் தீங்கும்
பையுளும் பிறவு மெல்லாம்
போவது பொருளோ தோற்றப்
புணரியும் பிழைத்தீர் அன்றே. 16

462 சீர்செய்த கமலத் தோனைச்
சிறைசெய்து விசம்பி னோடும்
பார்செய்த வுயிர்கள் செய்த
பரஞ்சுடர் நும்மை யெல்லாஞ்
சூர்செய்த சிறையிந் நீக்கத்
தொடர்ந்திவண் உற்றான்
என்றால்
நீர்செய்த தவத்தை யாரே
செய்தனர் நெடிது காலம். 17

463 சங்கையில் பவங்கள் ஆற்றுந்
தானவர் செறிந்த மூதூர்

இங்கிதின் அறிஞர் செல்லார்
எம்பிரான் அருளி னால்யான்
அங்கணம் படர்வோர் என்ன
அகமெலிந் துற்றேன் ஈண்டே
உங்களை யெதிர்த லாலே
உலப்பிலா உவகை பூத்தேன்.

18

464 என்றலும் மகிழ்ச்சி எய்தி
இந்திரன் மதலை யாங்கள்
வன்றளைப் படுமுன் போனார்
மற்றெமைப் பயந்தோர்
அன்னோர்
அன்றுதொட் டின்று காறும்
ஆற்றிய செயலும் அற்றால்
ஒன்றிய பயனும் யாவும்
உரைமதி பெரியோ
யென்றான்.

19

465 வீரனங் கதனைக் கேளா
விண்ணவர் கோமான்
தொன்னாள்
ஆரணங் குடனே காழி
யடைந்ததே எழுவா யாகச்
சீரலை வாயில் அந்நாட்

சென்றிடு காறு முள்ள
காரிய நிகழ்ச்சி யெல்லாங்
கடிதினிற் கழறி னானே.

20

466 மேதகு தடந்தோள் வீரன்
விண்ணவர் கோமான் செய்கை
ஓதலுஞ் சயந்தன் கேளா
உரைசெய்வான் அன்னை
தன்னைத்
தாதையை யடிகள் தன்னைச்
சண்முகத் தனிவேற் செங்கை
ஆதியை யெதிர்ந்தால்
ஓத்தேன் ஐயநின் மொழிகேட்
டென்றான்.

21

467 இறைதரும் அமரர் தம்மோ
டிந்திரன் புதல்வன் றன்னை
அறிவரில் அறிவன் கண்ணுற்
றறுமுகம் படைத்த அண்ணல்
மறையிடை வதிந்த நுங்கள்
வன்சிறை மாற்றும் வைகல்
சிறிதிவண் இருத்தி ரென்று
பின்னருஞ் செப்பு கின்றான்.

22

468 தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த்
தற்பர வொளியா யாரும்
உன்னரும் பரமாய் நின்ற
ஒருவனே முகங்க ளாறும்
பன்னிரு புயமுங் கொண்டு
பாலகன் போன்று கந்தன்
என்னு மோர்பெயரும் எய்தி
யாவருங் காண வந்தான். 23

469 பங்கய முகங்கள் ஆறும்
பன்னிரு புயமும் கொண்ட
எங்கடம் பெருமான் போந்த
ஏதுமற் றென்னை என்னில்
செங்கண்மா லுந்தி பூத்தோன்
சிறுமையும் மகவான் துன்பும்
உங்கடஞ் சிறையும் நீக்கி
உலகெலாம் அளிப்பக்
கண்டாய். 24

470 சிறுவிதி வேள்வி நண்ணித்
தீயவி நூர்ந்த பாவம்
முறைதனில் வீரன் செற்று
முற்றவு முடிந்த தில்லை
குறைசில இருந்த ஆற்றாற்

கூடிய துமக்கித் துன்பம்
அறுமுகப் பெருமான் அன்றி
யாரிது நீக்கற் பாலார். 25

471 தாட்கொண்ட கமல மன்ன
சண்முகத் தெந்தை வேலாற்
காட்கொண்ட கிரியி னோடு
தாரகற் கடந்த பூசல்
தோட்கொண்ட மதுகை சான்ற
சூர்முதல் களைய முன்னம்
நாட்கொண்ட தன்மையன்றோ
நறைகொண்ட அலங்கல்
தோளாய். 25

472 காலுறக் குனித்துப் பூட்டிக்
கார்முகத் துய்ப்ப ஓர்செங்
கோலினுக் குண்டி யாற்றார்
குணிப்பிலா அவுணர் யாரும்
மாலினுக் கரிதாம் அண்ணல்
மாமகன் கரத்திற் கொண்ட
வேலினுக் கிலக்க தில்லை
விடுப்பது மிகைய தன்றே. 27

473 வாரிதி ஏழும் எண்ணில்

வரைகளும் பிறவுங் கொண்ட
பாருடன் உலகீ ரேழும்
படைத்தபல் லண்டம் யாவும்
ஓரிறை முன்னம் அட்டே
உண்டிடும் ஒருவன் செவ்வேல்
சூரனை அவுண ரோடுந்
தொலைப்பதோர் விளையாட் 28
டம்மா.

474 சுறமறி அளக்கர் வைகுஞ்
சூரபன் மாவின் மார்பில்
எறிசுடர் எகம் வீசி இருபிள
வாக்கின் அல்லால்
சிறையுளீர் மீள்கி லாமை
தேற்றியும் பொருநர் செய்யும்
அறநெறி தூக்கி ஒற்றா
அடியனை விடுத்தான் ஐயன். 29

475 ஆளுடை முதல்வன் மாற்றம்
அவுணருக் கிறைவன்
முன்போய்க்
கேளிதென் றுரைப்பன் அற்றே
கிளத்தினுங் கடனாக்
கொள்ளான்

மீளுவன் புகுந்த தெல்லாம்
விளம்புவன் வினவி
எங்கோன்

நாளாவந் திவரை யெல்லாம்
நாமற முடிப்பன் காண்டி.

30

476 நீண்டவன் தனக்கும் எட்டா
நெடியதோர் குமரன்
செவ்வேல்

ஆண்டிருந் தேயும் உய்த்தே
அவுணர்யா வரையுங்
கொல்லும்

பாண்டிலந் தேர்மேற் கொண்டு
படைபுறங் காத்துச் சூழ
ஈண்டுவந் தடுதல் அன்னாற்
கிதுவுமோ ராடல் அன்றே.

31

477 ஈரிரண் டிருமுன் றாகும்
இரும்பக லிடையே எங்கோன்
ஆரிருஞ் சமர மூட்டி
அவுணர்தம் மனிகந் தன்னைச்
சூரொடு முடித்து நும்மைத்
துயாச்சிறைத் தொடர்ச்சி
நீக்கிப்

பேரிருஞ் சிறப்பு நல்கும்
பிறவொன்று நினையல்
மன்னோ.

32

478 என்றிவை பலவும் வீரன்
இமையவர் குழத்தி னோடுங்
குன்றெறி பகைஞன் மைந்த
னுணர்தரக் கூற லோடு
நன்றென உவகை பூத்து
நாமவேல் நம்பி யாற்ற
வென்றிபெற் றிடுக வென்று
வீற்றுவீற் றாசி சொற்றார்.

33

479 எண்டகும் ஆகி கூறி இந்திரன்
றனது மைந்தன்
அண்டரொ டங்கை கூப்பி
அளியரேந் தன்மை யெல்லாங்
கண்டனை தாதை கேட்பக்
கழறுதி இவண்நீ யுள்ளங்
கொண்டது முடிக்கப் போதி
குரைகழற் குமர வென்றான்.

34

480 வயந்திகழ் விடலை அங்கண்
மற்றவர் தம்மை நீங்கிக்

கயந்தகு காவ லோர்தங்
கருத்தின்மால் அகற்றி யேக
இயந்திர மன்னோர் தேறி
இமையவர் குழாத்தி னோடு
சயந்தனைச் சுற்றி முன்போல்
தடைமுறை ஓம்ப லுற்றார்.

35

ஆகத் திருவிருத்தம் - 480

12. அவைபுகு படலம் (481 - 639)

481 மடந்தையொ டிரிந்திடும் வாச
வன்முகன்
அடைந்திடு சிறைக்களம்
அகன்று வானெறி
நடந்தனன் அவுணர்கோன்
நண்ணு கோன்நகர்
இடந்தரு கிடங்கரை இகந்து
போயினான்.

1

482 அகழியை நீங்கினான் அயுதந்

தனின்னும்
மிகுதிகொள் நாற்படை
வெளடீளந் தானைகள்
தகுதியின் முறைமுறை சாரச்
சுற்றிய
முகில்தவழ் நெடுமதில் முன்ன 2
ரேகினான்.

483 கான்கொடி கங்கைநீர் கரப்ப
மாந்தியே
மீன்கதிர் உடுபதி விழுங்கி
விட்டிடும்
வான்கெழு கடிமதில்
வரைப்பின் முன்னரே
தான்கிளர் கோபுரங் கண்டு
சாற்றுவான். 3

484 குரைகடல் உண்டவன்
கொண்ட தண்டினால்
வருபுழை மீமிசை வாய்ப்பத்
தாரகன்
பெருவரை நிமிர்ந்திடு பெற்றி
போலுமால்
திருநிலை பலவுடைச் சிகரி

நின்றதே.

4

485 தூணம துறழ்புயச் சூரன்

என்பவன்

சேணூறும் அண்டமேற் செல்லச்

செய்ததோர்

ஏணிகொ லோவிது என்ன

நின்றதால்

நீணிலை பலவுடன் நிமிர்ந்த

கோபுரம்.

5

486 துங்கமொ டிறைபுரி சூரன்

கோயிலி

பொங்குசெம் மணிசெறி

பொன்செய் கோபுரம்

எங்கணு முடியுநாள் இரளி

வாய்ப்படும்

அங்கிவிண் காறெழும் வடிவம்

அன்னதே.

6

487 அண்டமங் கெவற்றினும்

அமர்ந்து நிற்புறும்

விண்டொடர் வரைகளும்

மேரு வானவும்

பண்டிதன் மிசையுறப் பதித்த
தொக்குமாற்
கொண்டியல் சிகரியுட் கூட 7
சாலைகள்.

488 மெய்ச்சுடர் கெழுமிய
வியன்பொற் கோபுரம்
உச்சியில் தொடுத்திட முழங்கு
கேதனம்
அச்சுத னாஞ்சிவன் அளவை
தீர்முகத்
துச்சிதொ றிருந்தரா ஒலித்தல்
போலுமால்.

8

489 திசைபடு சிகரியிற் செறிந்த
வான்கொடி
மிசைபடும் அண்டமேல்
விடாமல் எற்றுவ
பசைபடும் அதளுடைப்
பணைய கத்தினில்
இசைபடப் பலகடிப் பெரிதல்
போலுமால்.

9

490 விண்ணவர் தாமுறை வியன்ப

தத்தொடுந்
திண்ணிலை இடந்தொறுஞ்
சிவண வைகினர்
அண்ணலங் கோபுரம் அதனிற்
கைவலோன்
பண்ணுறும் ஓவியப் பாவை
என்னவே.

10

491 என்பன பலபல இயம்பி
ஈறிலாப்
பொன்புனை தோணியம்
புரிசைச் சூழலின்
முன்புறு கோபுர வனப்பு
முற்றவும்
நன்பெரு மகிழ்ச்சியான் நம்பி
நோக்கினான்.

11

492 என்பன பலபல இயம்பி
ஈறிலாப்
புதவுறு கோபுரப் பொருவில்
வாய்தலுள்
மதவலி உக்கிரன் மயூர
னாதியோர்
அதிர்தரு நாற்படை அயுதஞ்

சுற்றிடக்

கதமொடு காப்பது காளை

நோக்கினான்.

12

493 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

நோக்கிய திறலவன் நொச்சி

தாவியே

ஆக்கமொ டமர்தரும்

அவுணன் கோயிலுள்

ஊக்கமொ டும்பரான் ஓடி

முன்னுறு

மேக்குயர் குளிகை மிசையிற்

போயினான்.

13

494 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

வேறு

சூளிகை மீமிசை துன்னுபு

சூரன்

மாளிகை யுள்ளவ ளந்தனை

யெல்லாம்

மீளரி தாவிழி யோடுள மேவ

ஆளரி நேர்தரும் ஆண்டகை

495 என்பன பலபல இயம்பி
 ஈறிலாப்
 கண்டதொ ரண்ணல் கடுந்திறல்
 வெஞ்சூர்
 திண்டிறல் வாளரி
 சென்னிகொள் பீடத்
 தெண்டகும் ஆணை இயற்றிய
 செம்பொன்
 மண்டபம் வைகுறும் வண்மை
 தெரிந்தான்.

15

496 என்பன பலபல இயம்பி
 ஈறிலாப்
 அருந்தவ வேள்வி
 அயர்ந்தரன் ஈயும்
 பெருந்திரு மிக்கன பெற்றுல
 கெல்லாந்
 திருந்தடி வந்தனை செய்திட
 வெஞ்சூர்
 இருந்திடு கின்ற இயற்கை
 இசைப்பாம்.

16

497 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

ஐயிரு நூறெனும் யோசனை

யான்றே

மொய்யொளி மாழையின்

முற்றவு மாகித்

துய்யபன் மாமணி துஞ்சிவில்

வீசி

மையறு காட்சிகொள்

17

மண்டபம் ஒன்றின்.

498 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

மேனகை யோடு திலோத்தமை

மெய்யின்

ஊனமில் காமர் உருப்பசி யாதி

வானவர் மங்கையர் வட்டம்

அசைத்தே

மேனிமிர் சீகரம் வீசினர் நிற்ப.

18

499 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

சித்திர மாமதி செங்கதிர்

பாங்காய்

முத்தணி வேய்ந்து முகட்டிள
நீலம்

உய்த்து மணித்தொகை

உள்ளம் அழுத்துஞ்

சத்திர மாயின் தாங்கினர் நிற்ப.

19

500 என்பன பலபல இயம்பி

ஈறிலாப்

வெள்ளடை பாகு

வெள்ளற்றுறு சுண்ணங்

கொள்ளும் அடைப்பைமென்

கோடிகம் வட்டில்

வள்ளுடை வாளிவை தாங்கி

மருங்காய்த்

தள்ளரு மொய்ம்புள தானவர்

நிற்ப.

20

501 வெம்மைகொள் பானுவை

வெஞ்சிறை யிட்ட

செம்மலும் ஏனைய சீர்கெழு

மைந்தர்

மும்மைகொள் ஆயிர மூவரு

மாகத்

தம்முறை யாற்புடை சார்ந்தனர் 21

வைக.

502 பாவ முயன்று பழித்திறன்

ஆற்றுங்

காவிதி யோட்கரு மங்கள்

முடிப்போர்

ஆவதொர் சாரண ராய்ப்படை

மள்ளர்

ஏவரும் ஞாங்கரின் எங்கணும்

நிற்ப.

22

503 நாடக நூல்முறை நன்று

நினைந்தே

ஆட அரம்பைய ராயுள

ரெல்லாஞ்

சேடியர் கின்னரர் சித்தர்

இயக்கர்

பாடுற வீணைகள் பண்ணினர்

பாட.

23

504 ஏகனை ஈசனை எந்தையை

யெண்ணா

ராகிய தொல்லவு ணக்குழு
வென்ன
வேகும் உளத்தின் கஞ்சுகர்
வெங்கண்

மாகதர் சூரல் பிடித்து வழுத்த. 24

505 உள்ளிடும் ஆயிர யோசனை
யெல்லை
கொள்ளிட மான குலப்பெரு
மன்றந்
தள்ளிட வற்ற சனங்கள்
மிகுந்தே
எள்ளிட வெள்ளிடம்
இன்றென ஈண்ட.

25

506 வச்சிர மெய்வயி றீரியம்
ஒண்பல்
உச்சியில வாலுளை
யேயொளிர் முத்தம்
அச்சுறு கண்மணி யாம்அரி
மாவின்
மெய்ச்சிர மேந்தும் வியன்தவி
சின்கண்.

26

507 மீயுயர் நீல வியன்கிரி உம்பர்

ஞாயிறு காலையின் நண்ணிய
வாபோல்
பாயிருள் கீறிய பண்மணி
கொண்ட
சேய்பொன் மாமுடி
சென்னியின் மின்ன.

27

508 கறுத்தவ ராத்துணை கண்டிரு
வெய்யோர்
உறுப்பிட கவ்வி யொசிந்து
கலைப்போய்
முறுக்கிய வாலொடு முன்கலந்
தென்ன
மறுத்தவிர் குண்டலம்
வார்குழை தூங்க.

28

509 வீறிய மாமணி வெற்பின்
மிசைக்கண்
ஏறிய ஒண்பகல் இந்துவி
யற்கை
மாறிய வந்தென மால்வள
மாகும்
நீறு செறிந்திடு நெற்றி இலங்க.

29

510 விண்டுமிழ் கின்ற வியன்புழை
தோறுந்
தண்டுளி வந்தமர் தன்மைய
தென்னப்
புண்டரி கம்பொறை போற்றி
யுயிர்க்கும்
வண்டர ளத்தொடை மார்பின்
வயங்க.

30

511 பங்கமில் சந்தொடும் பாளிதம்
நானங்
குங்குமம் ஏனைய கந்திகள்
கூட்டி
அங்கம தன்கண் அணிந்தன
அண்டம்
எங்கும் உலாவி இருங்கடி
தூங்க.

31

512 வான்றிழ் நீனிற மாமுகி
லின்பான்
தோன்றிய மின்புடை சுற்றிய
தென்ன
ஏன்றுள அண்டம்
எனைத்தையும் ஆற்றும்

ஆன்றுயர் தோளிடை
அங்கதம் மல்க.

32

513 மெய்த்துணை யாமிரு
வெம்பணி ஞாலம்
பைத்தலை கொள்வ
பரம்பொறை யாற்றா
தெய்த்தன பூண்கொடி யாப்புறு
மாபோற்
கைத்தல முன்கட கஞ்செறி
வெய்த.

33

514 நீலம தாய நெடுங்கிரி
மேல்பால்
வாலிய கங்கை வளைந்திடு
மாபோல்
கோல மிடற்றிடை
கோவைகொள் முத்தின்
சால்வுறு கண்ட சரங்கள்
இமைப்ப.

34

515 வீர மடந்தையர் மேதக
நாளுஞ்
சீரிய தோளிணை செல்கதி

யென்ன

ஏரியல் பன்மணி இட்டணி

செய்த

ஆர வடுக்கல்பொன் ஆகம்

இலங்க.

35

516 அந்தியின் வண்ணமும்

அத்தொளி யூருஞ்

சுந்தர மாலிடை சுற்றிய

வாபோல்

முந்து பராரைகொள்

மொய்ம்மணி யாடை

உந்தியின் ஒண்பணி யோடு

வயங்க.

36

517 இருபணி பார்முகம் இட்டிட

வீட்டி

உருமொடு மின்னும் உலப்பில

சுற்றிக்

கருமிட நூடு கலந்தென

நுண்ணூல்

குரைகழல் வாஈகழல்

கொண்டு குலாவ.

37

518 மென்மணி மாழையின் வேதன்

இயற்றிப்

பன்மணி மீது படுத்திய

பல்பூண்

தொன்மணி மெய்புனை

சூரபன் மாவோர்

பொன்மணி மாமுகில் போல

இருந்தான்.

38

519 இருந்திடு கின்ற இயற்கை

விழிக்கோர்

விருந்தமு தாக வியப்பொடு

நோக்கிச்

சுரந்திடு மன்பொடு சூளிகை

வைகும்

பெருந்திறல் மாமுகில்

இங்கிவை பேசும்.

39

520 மூவரின் முந்திய முக்கணன்

அம்பொற்

சேவடி பேணிய தேவர்கள்

தம்முள்

தூவுடை வேலுள சூரபன்

மாப்போல்

ஏவர் படைத்தனர் இத்திரு
வெல்லாம்.

40

521 ஓய்ந்து தவம்புரி வோருள்
உவன்போல்

மாய்ந்தவர் இல்லை

மறத்தொடு நோற்றே

ஆய்ந்திடின் முக்கண்எம்

மையனும் இன்னோற்

கீந்தது போற்பிறர்க் கீந்ததும்

இன்றால்.

41

522 பாடுறு வேள்வி பயின்றழல்
புக்கும்

பீடுறும் இவ்வளம் ஆயின

பெற்று

நீடுறு மாறு நினைந்திலன்

வெய்யோன்

வீடுறு கின்ற விதித்திறன்

அன்றோ.

42

523 வேறு

மெய்ச்சோதி தங்கு

சிறுகொள்ளி தன்னை

விரகின்மை கொண்ட குருகார்
கச்சோத மென்று கருதிக்
குடம்பை தனினுய்த்து மாண்ட
கதைபோல்
அச்சோ வெனப்பல்
இமையோரை ஈண்டு
சிறைவைத்த பாவம் அதனால்
இச்சூர பன்மன் முடிவெய்து
நாளை இதனுக்கொர் ஐய 43
மிலையே.

524 மிகையான வீரம் வளமாற்றல்
சால மேவுற்று னோரும்
இறையும்
பகையார்க ணேனும் உளராகி
வாழ்தல் பழுதன்றி நன்றி
படுமோ
மகவானை மங்கை யுடனே
துரந்தும் அவர்மைந்த னோடு
சுரரை
அகலாமல் ஈண்டு சிறைசெய்த
பாவம் அதனால் இழப்பன்
அரசே.

525 மன்னுந் திறத்தின் அமைச்சூர
 பன்மன் மாமக்கள் சுற்றம்
 நகரம்
 முன்னும் படிக்கும் அரிதான
 செல்வ முடனானை ஈறு
 படுமேல்
 முன்னென் பவாடிக்கு
 முன்னாகும் ஆறு முகன்நல்கு
 முத்தி யலதேல்
 என்னுண்டு நாளும்
 வினைசெய் துழன்ற இவன்
 ஆருயிர்க்கு நிலையே.

526 என்றித் திறங்கள் அருளோடு
 பன்னி எழில்கொண்ட வேர
 மிசையே
 துன்றுற்ற வீரன் வளனோ
 டிருந்த சூரன்முன் ஏகல்
 துணியாக்
 குன்றத்தி னின்று மிவரெல்லை
 போன்று குமரேசன் எந்தை
 அடிகள்

ஒன்றக் கருத்தினி டைகொண்
டெழுந்து நடைகொண்
டவைக்கண் உறுவான்.

46

527 வேறு

நலஞ்செய் குளிகை நீங்கிவிண்
ணெறிக்கொடு நடந்து
கலஞ்செய் திண்டிறல்
வாகுவாம் பெயருடைக்
கடவுள்
வலஞ்செய் வாட்படை
அவுணர்கோன் மன்னிவீற்
றிருக்கும்
பொலஞ்செய் கின்றஅத்
தாணிமண் டபத்திடைப்
போனான்.

47

528 எல்லை இல்லதோர்

பெருந்திரு நிகழ்வீற் றிருந்த
மல்ல லங்கழல் இறைவனைக்
குறுகிமாற் றலரால்
வெல்ல ருந்திறல் வீரவா
குப்பெயர் விடலை
தொல்லை நல்லுருக் காட்டின

529 ஒற்றை மேருவில்
உடையதோர் பரம்பொருள்
உதவுங்
கொற்ற வேலுடைப் புங்கவன்
தூதெனக் கூறி
இற்றை இப்பகல்
அவுணர்கோன் கீழியான்
எளிதாய்
நிற்றல் எம்பிரான்
பெருமையின் இழிபென
நினைந்தான்.

49

530 மாயை தந்திடு திருமகன்
மன்னிவீற் றிருக்கும்
மீயு யர்ந்திடும் அரியணைக்
கொருபுடை விரைவில்
போயி ருப்பது மேலன்று
புன்மையோர் கடனே
ஆய தன்றியும் பாவமென்
றுன்னினான் அகத்துள்.

50

531 இஆயை துன்னியே அறுமுகப்
பண்ணவன் இருதாள்

நினையும் எல்லையில்
ஆங்கவன் அருளினால்
நிசியில்
தினக ரத்தொகை ஆயிர
கோடிசேர்ந் தென்னக்
கனக மாமணித் தவிசொன்று
போந்தது கடிதின்.

51

532 நித்தி லப்படு பந்தருஞ்
சிவிகையும் நெறியே
முத்த மிழ்க்கொரு
தலைவனாம் மதலைக்கு
முதல்வன்
உய்த்த வாரெனக் குமரவேள்
வீரனுக் குதவ
அத்த லைப்பட வந்தது
மடங்கலேற் றணையே.

52

533 பன்னி ரண்டெனுங்
கோடிவெய் யவரெலாம்
பரவப்
பொன்னின் மால்வரை
திரைக்கடல் அடைந்தவா
போல

மின்னு லாவிய
பொலன்மணிப் பீடிகை
விறல்சேர்
மன்னர் மன்னவன்
அவைக்களத் தூடுவந் ததுவே. 53

534 சிவன் மகன்விடு
பொலன்மணித் தவிசுசேண்
விளங்கிப்
புவன முற்றுறத் தன்சுடாட
விடுத்தலிற் பொல்லாப்
பவம னத்தொடு தீமையே
வைகலும் பயிற்றும்
அவுணர் மெய்மையுந்
தெய்வதப் படிவமாக் கியதால். 54

535 அயிலெ யிற்றுடை
அவுணர்கள் அணிகலந்
தன்னில்
குயிலு டைப்பல மணிகளுங்
குமரவேள் உய்த்த
இயலு டைப்பெருந் தவிசொளி
பரத்தலின் இரவி
வேயிலி டைப்படு மின்மினி

போல்விளங் கிலவே.

55

536 செக்கர் வானிற மதிக்கதிர்
உடுக்களின் திரட்சி
தொக்க பாயிருள் பலவகை
எழிலியின் துளக்கம்
மிக்க லாஞ்செறி மாலையின்
உம்பர்மேல் வெய்யோன்
புக்க தேயெனத்
தொலைத்ததால் அச்சபைப்
பொலிவை.

56

537 திசைமு கத்தனுஞ் செயற்கருந்
தவிசொளி செறிந்தே
அசைவ ருந்திறற் சூரபன்
மாவெனும் அவுணன்
இசைமை தன்னையும்
ஆணைதன் னையும் அவ
னியாக்கை
மிசைகொள் பேரணிக்
கதிரையும் விழுங்கின
விரைவில்.

57

538 அனைய வான்தவி

சவுணன்றேர் இருத்தலும்
 அதுகண்
 டெனது நாயகன் விடுத்தனன்
 போலுமென் றெண்ணி
 மனம மகிழ்ச்சியால் அறுமுகப்
 பிரானடி வழுத்தி
 இனைய நாடுவான்
 இருந்தனன் ஆங்கதன் 58
 மிசையே.

539 பெருந்த னிச்சுடர் எறித்திடு
 பொன்மணிப் பீடத்
 திருந்து மேதகு சிறப்பொடு
 விளங்கிய ஏந்தல்
 விரிந்த பல்கதி ருடையதோர்
 வெய்யவன் நடுவட்
 பொருந்தி வைகிய கண்ணுதற்
 பரமனே போன்றான்.

59

540 மின்னி ருந்தவேல்
 அவுணர்கோன் எதிருறும்
 விடலை
 முன்னி ருந்தஆ டகன்றனை

அடுமுரட் சீயஞ்
செந்நி ணங்கவர்ந் தலமர
அணுகிமுன் நெற்றப்
பொன்னி ருந்தவி சிருந்திடும் 60
வீரனே போன்றான்.

541 வெம்மைக் காலிருள்
வேலைபோல் மூடிவிண்
புவியைத்
தம்முட் சித்தரிற் காட்டலுஞ்
சதுர்முகத் தொருவன்
நம்மொத் தாரிலை என்றிடச்
சிவன்புகழ் நவிலுஞ்
செம்மைத் தொல்குண
மாலுநேர்ந் திருந்தனன்
திறலோன்.

61

542 இவற்றி யற்கையால்வீரவா
குப்பெயர் ஏந்தல்
நிவப்பின் மிக்கதோர்
பொன்மணித் தவிசின்மேல்
நெஞ்சின்
உவப்பும் வீரமும் மேதக

இருத்தலும் உற்ற
அவைக்க ளத்தினர் யாவருங் 62
கண்டனர் அதனை.

543 நோற்றல் முற்றுறும்
வினைஞர்பால் நொய்தின்வந்
திறுத்த
ஆற்றல் சால்வளம் போலவே
அரியணை அதன்கண்
தோற்று மேலவன்
நிலைமையைக் காண்டலுந்
துளங்கி
ஏற்ற அற்புதம் எய்தினர்
அவைக்களத் திருந்தார். 63

544 வேறு
வாரிலங் கியகழல் மன்னன்
முன்னரே
தாரிலங் கியமணித் தசிவின்
உற்றுளான்
வீரனும் போலுமால்
வினையம் ஓர்கிலேம்
யாரிவன் கொல்லென இயம்பு
வார்சிலர். 64

545 முந்திவட் கண்டிலம் முடிவில்
ஆற்றல்சேர்
எந்தைமுன் இதுபொழு
திருத்தல் மேயினான்
நந்தமை நீங்கியே நடுவ
ணையிவன்
வந்ததெவ் வாரென வழங்கு
வார்சிலர்.

65

546 ஒப்பருஞ் சனங்களோ
டொன்றி நம்மெலாந்
தப்பினன் புகுந்தனன் தமிழ
னென்னினும்
இப்பெருந் தவிசிவண் இருந்த
தாற்றவும்
அற்புதம் அற்புத மாமென்
பார்சிலர்.

66

547 சீயமெல் லணையொடு
செம்மல் முன்னறே
ஏயெனும் அளவையின் ஈண்டு
தோன்றினான்
ஆய்ப்பவர் உண்டெனின்

அறைவன் நம்மினும்
மாயன்இங் கிவனென
வகுக்கின் றார்சிலர்.

67

548 அறைகழல் ஒருவனை
அவையத் தென்முனங்
குறுகிய விடுத்ததென்
குழாங்கொண் டரெனா
இறையவன் நங்களை யாது
செய்யுமோ
அறிகில மெனப்பதைத்
தழுங்கு வார்சிலர்.

68

549 ஓட்டலன்ஒருவனை ஒறுத்தி
டாதிவண்
விட்டதெ னென்றிறை
வெகுளு முன்னரே
கிட்டினம் அவன்றனைக்
கெழுமிச் சுற்றயே
அட்டனம் வருதுமென்
றறைகின் றார்சிலர்.

69

550 விளிவிலாத் திறலுடை
வேந்தன் தன்னெதிர்
களியுலா மனத்தொடு கடிதின்

உற்றுளான்

தெளவினா மாயையின்

திறலன் போலுமால்

அளியனோ நுங்களுக்

கவனென் பார்சிலர்.

70

551 மன்னவன் எதிருற வந்து

ளான்றனை

அன்னவன் பணியினால்

அடுவ தல்லதை

முன்னுற அதனையா முன்னு

வோமெனில்

பின்னது பிழையெனப் பேச

வார்சிலர்.

71

552 யாரிதை அறிகுவர் இனையன்

இவ்விடைச்

சூருற உன்னியே துன்னி

னான்கொலோ

சேரலர் பக்கமாய்ச் சேர்ந்து

ளான்கொலோ

ஓருது மேலென உரைசெய்

வார்சிலர்.

72

553 கடுந்தகர் முகத்தவள்

கையொன் றற்றநாள்
தடிந்தனன் காவலோர் தம்மை
மன்னவன்
தொடுங்கழல் இவன்வருஞ்
சூழ்ச்சி நோக்கியின்
றடும்பலர் தம்மையென் றச்சுற்
றார்சிலர்.

73

554 வாசவன் முதலினோர் மருளத்
தொல்லைநாட்
தேசறும் விஞ்சையர் வடிவிற்
சேர்வுறீஇ
ஆசிலோர் புன்னிறுத் தாணை
காட்டிட
ஈசனே இங்கிவன் என்கின்
றார்சிலர்.

74

555 ஆயதோர் காசிபன் அதிதி
தங்கள்பாற்
சேயனாய் வந்தொரு சிந்தன்
போன்றுலாய்த்
தூயவான் புவியெலாம்
அளப்பச் சூழ்ந்திடு
மாயனே இவனென மதிக்கின்

றார்சிலர்.

75

556 விண்டொடு சூளினை விளம்பி
விண்புவி
உண்டொரு கணந்தனில் உந்தி
காட்டிய
புண்டரி கத்தனே புணர்ப்பின்
இவ்வுருக்
கொண்டன னாமெனக் கூறு
வாஃசிவர்.

76

557 முவரு ளாகுமோ முடிவின்
மாதிரத்
தேவரு ளாகுமோ சேணில்
வைகியே
தாவரு முனிவரர் தம்மு
ளாகுமோ
ஏவரு ளாகுமோ இவனென்
பார்சிலர்.

77

558 மாலைதாழ் மார்புடை மன்னர்
கின்னமும்
ஆலமார் கண்டனே அருளின்
இன்னதோர்

கோலமாய் வரந்தரக் குறுகி
னான்கொலோ
மேலியாம் உணருதும்
விளைவென் பார்சிலர்.

78

559 காற்றுடன் அங்கியுங் கடுங்கட்
காலனுங்
கூற்றனும் ஒருருக் கொண்டு
வைகிய
தோற்றமி தன்றியிச் சூரன்
முன்வரும்
ஆற்றலர் யாரென அறைகின்
றார்சிலர்.

79

560 குன்றமும் அவுணனுங்
குலைந்து பாடுற
ஒன்றொரு வேலினை ஒருவ
னுய்த்தனன்
என்றனர் அன்னவன் ஈண்டு
மன்னன்முன்
சென்றன னோவெனச் செப்பு
வார்சிலர்.

80

561 செற்றிய பன்மணிச்
செம்பொன் மன்றமும்

முற்றிடும் அவுணரும் ஓளற்று
வான்கதிர்
மற்றிவன் அணிகளின் தவிசின்
வாள்பட
அற்றது பகற்சுட ராயென்
பார்சிலர்.

81

562 இருந்திடும் அவுணர்கள்
யாரும் இத்திறம்
வருந்திறம் நினைகிலர்
மறந்தும் இவ்விடை
தெரிந்திடின் இங்கிது
திறல்கொள் மன்னனே
புரிந்திடு மாயையின்
புணர்ப்பென் பார்சிலர்.

82

563 நென்னலின் இறந்துயிர் நீத்த
தாரகன்
முன்னுறு தன்னுரு முடிய
இப்பகல்
இன்னதோடீடு பொன்னுரு
வெடுத்து முன்னைபால்
துன்னினன் கொல்லெனச்
சொல்கின்றார்சிலர்.

83

564 வேறு

சங்க மேவினர் இனையன
அளப்பில சாற்ற
அங்கண் ஓரரி மான்றவி
சிருக்கையில் அவுணன்
துங்க மெத்துணை அத்துணைச்
சிறப்பொடு தோன்றிச்
செங்கை வேலவற்
புகழ்ந்துவீற் றிருந்தனன்
திறலோன்.

84

565 அறிவர் மேலவன் தவிசில்வீற்
றிருத்தலும் அவுணர்க்
கிறைவ னாங்கது நோக்கியே
எயிற்றணி கறித்துக்
கறுவி யேநகைத் துரப்பிமெய்
வியர்ப்பெழக் கண்கள்
பொறிசொ ரிந்திடப்
புகையுமிழ்ந் தினையன
புகல்வான்.

85

566 சுற்ற நீங்கியே இலையுண்டு
விலங்கெனச் சுழன்று

வற்றன் மாமரக் காட்டகத்
திருந்துடன் வருத்துஞ்
சிறு ணர்ச்சியோர் வல்லசித்
தியல்பிது சிறியோய்
கற்று ளாய்கொலாங்
காட்டினை நமதுமுன் காண.

86

567 துன்று வார்சடை யோகினோர்
அல்லது தொலைந்து
பின்று தேவரும் வல்லரிச்
சிறுதொழில் பெரிதும்
ஒன்று மன்னதை இவ்விடைக்
காட்டலர் உன்போல்
நன்று நன்றுநீ நம்முனர்க்
காட்டிய நடனம்.

87

568 சித்த ராயினோர் செங்கண்மால்
முதலிய தேவர்
இத்தி றத்தன காட்டுதற் கஞ்சுவ
ரென்முன்
தத்தம் எல்லையிற் புரிந்திடல்
அல்லது தமியோய்
பித்த னேகொலாம் நமக்கிது

காட்டுதல் பிடித்தாய்.

88

569 உரைசெய் இந்நகர் மகளிருஞ்
செய்வரூன் முற்றாக்
கருவி னுள்ளுறு குழவியுஞ்
செய்திடுங் கருத்தில்
வரைக ளுஞ்செயும்
மாக்களுஞ் செய்யுமற் றதனால்
அரிய தன்றரோ பேதைநீ
புரிந்திடும் ஆடல்.

89

570 என்னை எண்ணலை எதிருற
இருந்தனை இதனான்
மின்னல் வாட்படை
யுறைகழித் தொய்யென வீசிச்
சென்னி வீட்டுவன் நின்செயல்
முற்றவுந் தெரிந்து
பின்னர் அத்தொழில்
புரிவனென் றேயுளம்
பிடித்தேன்.

90

571 ஏணுற் றரெலாம் வழுத்திய
அவுணரும் யாமுங்
காணக் காட்டினை நீயறி

விஞ்சையைக் கண்டாம்
பூணித் தாயென வருமுனக்
கித்துணைப் பொழுது
பாணித் தாவியை அளித்தனன் 91
அன்னது பரிசே.

572 வாச வன்கரந் தோடினன்
பிறரிது மதியார்
கேச வன்னிது நினைகிலன்
மறைகளின் கிழவோன்
ஆசி கூறியே திரிந்திடும்
அவர்க்கெலாம் முதலாம்
ஈசன் என்னிடை வருகிலன்
யாரைநீ யென்றான். 92

573 தீயன் இத்திறம் உரைத்தன
கேட்டலுந் திறலோன்
காய மீனெனக் காயமேல்
வியர்ப்பெழக் கனன்று
மாயை செய்துழல் வலியிலார்
போலெனை மதித்தாய்
ஆய புந்தியை விடுமதி
கேளிதென் றறைவான். 93

574 புரந்த ரன்குறை அயன்முதல்

அமரர்தம் புன்மை
வருந்தும் வானவர்
சிறையெலாம் நீக்கிமற்
றவர்தந்
திருந்து தொல்லிறை
உதவுவான் செந்திமா நகர்வந்
திருந்த ஆதியம் பண்ணவன்
அடியனென் யானே.

94

575 துன்னை தானைகட் கரசராய்
அறுமுகத் தொல்லோன்
பின்னர் வந்துளார் ஒன்பதோ
டிலக்கமாம் பெயரால்
அன்ன வர்க்குளே
ஒருவன்யான் நந்திபாங்
கமர்ந்தேன்
ஒன்ன லார்புகழ் வீரவா
கெனும்பெய ருள்ளேன்.

95

576 தாரகப் பெயர் இளவலைத்
தடவரை தன்னை
ஓரி றைக்குமுன் படுத்தவேல்
அறுமுகத் தொருவன்
சூரெ னப்படு நின்னிடைத்

தமியனைத் தூதாப்
பேர ருட்டிறத் துய்த்தனன்
என்றனன் பெரியோன்.

96

577 கொடுத்தி டாதவென்
கொண்டவன் உரைத்தசொற்
கொடுங்கோல்
நடத்து மன்னவன் கேட்டலும்
ஆங்கவன் நம்மேல்
விடுத்த காரணம் என்னையோ
விளம்புதி யென்ன
எடுத்து மற்றிவை எம்பிரான்
தூதுவன் இசைப்பான்.

97

578 மருத்து வன்றனைச் சசியொடு
துரந்துசேண் வதிந்த
புரத்தை ஆரழற் கூட்டியே
அனையவன் புதல்வன்
ஒருத்த னோடுபல் லமரரை
உவளகந் தன்னில்
இருத்தி னாயென வினவினன்
அறுமுகத் திறைவன்.

98

579 இந்தி ராதிபர் அயன்முதற்
பண்ணவர் யாரும்

வந்து வந்துவேண் டிடுதலும்
அவர்குறை மாற்றப்
புந்தி கொண்டுபன் னிருபுயத்
தெம்பிரான் புவிக்கண்
அந்த மின்றுறை பாரிடத்
தானையோ டடைந்தான்.

99

580 தரையின் நண்ணிநின்
இளவலை வரையொடு தடிந்து
நெருக லேவந்து செந்தியின்
வைகினான் நினையும்
விரைவின் வந்தட
உன்னினான் இன்றுநும்
மிசையே
அருள்கொ டேசில
புகன்றெனைத் தூண்டினன்
அதுகேள்.

100

581 நிறையும் இந்துவைப்
படவராக் கவர்ந்தென நிகளச்
சிறைப டுத்தியே அமரரை
வருத்தினை செய்யும்
மறையொ முக்கமும் நீக்கினை

உலகம்ஆள் மன்னர்
அறமும் அன்றிது வீரர்தஞ்
செய்கையும் அன்றால். 101

582 தாதை யாகியோன் காசிபன்
ஆங்கவன் தனயன்
ஆத லானுனக் கமரரைச்
சிறைசெய்வ தறனோ
வேத மார்க்கமும்
பிழைத்தனை சிறுபொருள்
விழைந்தாய்
நீதி யாலுல களிப்பதே
அரசர்தந் நெறியே. 102

583 உலத்தின் மாண்டதோட்
சலந்தரன் அந்தகன் ஒருங்கே
கலத்தல் இல்லதோர் புரத்தவ
ராதியோர் கடவுட்
குலத்தை வாட்டலின்
இமைப்பினில வீந்தனர்
கொடியோய்
நிலத்தின் உம்பரை வருத்துதல்
அழகிதோ நினக்கே. 103

584 மெய்மை நீங்கியே

கொலைகள் வியன்றுமே

லுள்ள

செம்மை யாளரைச் சீறியே

அணங்குசெய் தீயோர்

தம்மில் ஆற்றரும் பழிசுமந்

தொல்லையில் தமரோ

டிம்மை வீடுவர் எழுமையுந் 104

துயரினூ டிருப்பார்.

585 இங்ங னந்திரு நீங்கியே

துயருழந் திறப்பர்

அங்ங னம்பெரி தாரிருள்

மூழ்குவர் அதற்பின்

உங்ங னம்பிறந் தயருவ

ரென்றுமீ துலவார்

எங்ஙன் உய்வரோ பிறர்தமக்

கல்லல்செய் திடுவோர்.

105

586 தீது நல்லன ஆயிரு திருத்தவுந்

தொடிந்தே

ஏதி லார்க்கவை செய்வரேல்

தமக்குடன் எய்தும்

பேதை நீரையாய் அமரரைச்
சிறைசெய்த பிழையால்
மாது யர்ப்படல் அன்றியே
இறுதியும் வருமால்.

106

587 அண்டர் ஆற்றலை வவ்விய
தாரகன் ஆவி
உண்ட கொற்றவேல் இருந்தது
விடுத்திடின் உனையுங்
கண்ட துண்டம தாக்குமால்
அறநெறி கருதித்
தண்டம் வல்லையிற்
புரிந்திலன் இத்துணை
தாழ்த்தான்.

107

588 கெடுதல் இல்லதோர் அமரர்கள்
சிறையிடைக் கிடப்ப
விடுதல் செய்தனை பல்லுகம்
அவர்தமை இன்னே
விடுதல் உய்வகை யாகுமால்
மறுத்தியேல் விரைந்து
படுத லேநினக் குறுதியாம்
முறையுமப் பரிசே.

108

589 ஆண்ட ளப்பில நோற்றனை

வேள்விநின் றாற்றி
மூண்ட தீயிடை மூழ்கினோய்க்
கெந்தைமுன் னளித்த
மாண்டி டாதபே ராயுளைத்
திருவொடும் வாளா
ஈண்டொர் புன்னெறி
யாற்றியே இழுக்குவ
தியல்போ.

109

590 சைய மேற்படு வளத்தொடு
நீயுநின் தமரும்
உய்ய வேண்டுமேல்
அமரர்தஞ் சிறையினை
ஒழித்து
வைய மேலறத் தியல்புளி
வாழிமற் றிதனைச்
செய்ய லாய்எனின் ஈங்குவந்
தடுவனால் திண்ணம்.

110

591 என்று மற்றிவை யாவையும்
வரைபக எறிந்தோன்
உன்ற னக்கறை கென்றன்
ஈங்குநீ உம்பர்
வன்ற ளைச்சிறை நீக்கியே

அறத்தின்இவ் வளத்தை
நன்று துய்த்தனை நெடிதுநீ
வாழ்கென நவின்றான்.

111

592 மறம கன்றிடா வீரனிங்
கினையன வகுத்தே
அறையும் வாசகங் கேட்டலும்
வெகுளிமூ ளகத்தன்
பொறியு மிழ்ந்திடு
கண்ணினன் புகையுமிழ்
உயிப்பன்
எறியும் அங்கையன்
இறந்திடும் முறுவலன்
இசைப்பான்.

112

593 மேலை யாயிரத் தெட்டெனும்
அண்டமும் வென்றே
ஏலு கின்றதோர் தனியிறை
யாகிய எனக்குக்
கோல வாலெயி நின்னமுந்
தோன்றிலாக் குதலைப்
பால னேகொலாம் இனையன
புந்திகள் பகர்வான்.

113

594 விறலின் மேதகும் அவுணராம்
வலியிலார் மிகவும்
வறிய ராகிய தேவராம்
மேலவர் மழலைச்
சிறுவ ராந்தனி முதல்வற்கும்
அமைச்சியல் செய்வார்
எறியும் நேமிசூழ் உலகத்து
வழக்கம்நன் றிதுவே. 114

595 நறைகொ டார்முடி
அவுணாதங் குலத்தினை
நலித்து
வறுமை செய்தனர் கடவுளர்
அவர்திரு மாற்றிக்
குறிய ஏவலுங் கொண்டனன்
ஒழுக்கமுங் கொன்றேன்
சிறையும் வைத்தனன் நங்குடித்
தமர்முறை செய்தேன். 115

596 நெடிய மால்மகன் உறங்குநாள்
ஆணையை நீங்கித்
தொடுபே ருங்கடல்
உலகெலாங் கொள்ளினுஞ்

சுரரை

விடுவன் அல்லன்யான்

வீடருஞ் சிறையினை

விண்மேல்

உடைய அண்டத்தின்

உச்சியின் ஒருதலை

உய்ப்பேன்.

116

597 தப்பல் செய்திடு மகபதி

முதலினோர் தமையும்

இப்ப திக்கணை

கொணர்ந்தனன் சிறைசெய

இருந்தேன்

கைப்பு குஞ்சிறை விடுவனோ

விடுகிலன் கண்டாய்

ஒப்ப ருந்திறல் சூரனென்

றொருபெய ருடையேன்.

117

598 மின்னு வச்சிரப் படிவமும்

வேறுபல் வரமும்

முன்னொர் ஞான்றுதன்

தாதைளற் களித்திடு

முறையைப்

பின்னர் யாவரே பெயர்ப்பவர்

பெருஞ்சமர் இயற்றி
என்னை ஆற்றலால் வென்றிடு
நீர்மையோர் எவரே. 118

599 தான மாமுகத் தாரக
எம்பியைத் தடிந்த
மான வேற்படை யவன்மிசை
வருவது வலித்தேன்
பானல் வாய்ச்சிறு சேயொடு
நீயமர் பயிறல்
ஊன மேயெனத் தடுத்தனர்
ஆதலால் ஒழிந்தேன். 119

600 தூங்கு கையுடைத் தாரக
இளவலைத் தொல்லை
ஓங்கல் தன்னொடும் அட்டது
நென்னலே உணர்ந்தேன்
பாங்கி னோரையப்
பாலன்மேல் உந்தியென்
பழியும்
வாங்கு கின்றனன் நாளையே
காண்டியான் மன்னோ.

120

601 அரிகள் எண்ணிலர் இந்திரர்

எண்ணிலர் அல்லாச்
சுரர்கள் எண்ணிலர் அண்டங்க
டொறுந்தொறும் இருந்தார்
செருவின் ஆற்றலர்
வழுத்தியே போயினர்
சிவன்கண்
நெருநல் வந்திடு சிறுவனோ
என்னெதிர் நிற்பான்.

121

602 ஓதி என்பல அமரரை விடுலின்
உணர்ச்சி

ஏது மில்லதோர் மகவுதன்
புன்மொழி ஏற்றுப்
பேதை ஆதலின் ஒற்றனாய்
வந்தனை பிழைத்துப்
போதி நின்னுயிர் தந்தனன்
யானெனப் புகன்றான்.

122

603 அகில மார்பவன் இங்கிவை
மொழிதலும் ஐயன்
வெகுளி வெங்கனல் சிந்திட
வுளஞ்சுட வெகுண்டு
புகையும் அங்கியும் உயிர்ப்புற
மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப

நகையும் வந்திடச் சிவந்திட
விழியிவை நவில்வான். 123

604 உய்ய லாவதோர் பரிசினை
உணர்வுறா துழலுங்
கைய கேண்மதி கட்செவி
மதியொடு கலந்த
செய்ய வார்சடைப்
பரம்பொருள் திருநுதல்
விழிசேர்
ஐயன் மேதக உணர்ந்திலை
பாலனென் றறைந்தாய். 124

605 மாணு டத்தரைத் தேவென்பர்
வானகத் தவரை
ஏனை முத்தொழி லவரென்பர்
இருவர்தங் களையும்
நானி லத்தினிற் பரம்பொருள்
இவரென நவில்வார்
ஆன சொற்றிறம் முகமனே
சரதமற் றன்றால். 125

606 ஆய புல்லிய புகழ்ச்சிபோற்
கொள்ளலை அறிவோர்
தேய மாவது யார்க்குமெட்

டாதது தெளயில்
தூய வீடுபே றருளுவ துபநிடத்
துணிவாம்
வாய்மை யாவது புகலுவன் 126
கேளென வகுப்பான்.

607 மண்ண ளந்திடு மாயனும்
வனசமே லவனும்
எண்ண ரும்பகல் தேடியுங்
காண்கிலா திருந்த
பண்ண வன்நுதல் விழியிடைப்
பரஞ்சுடர் உருவாய்
உண்ணி றைந்தபே ரருளினான்
மதலையாய் உதித்தான். 127

608 முன்ன வர்க்குமுன்
னாகுவோர் தமக்குமுற் பட்டுத்
தன்னை நேரிலா தீசனாந்
தனிப்பெயர் தாங்கி
இன்று யிர்க்குயி ராய்அரு
வுருவமாய் எவர்க்கும்
அன்னை தாதையாய்
இருந்திடும் பரமனே
அவன்காண்.

609 ஈச னேயவன் ஆடலால்
 மதலையா யினன்காண்
 ஆசி லாவவன் அறுமுகத்
 துண்மையால் அறிநீ
 பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு
 பேதகன் அல்லன்
 தேச லாவகன் மணியிடைக்
 கதிர்வரு திறம்போல்.

129

610 பூதம் ஐந்தினுட் கீழ்நிலைத்
 தாகிய புவியுள்
 ஓது கின்றபல் லண்டத்தின்
 ஓராயிரத் தெட்டுங்
 கோதில் ஆக்கமும் ப்டைகளும்
 உனக்குமுன் கொடுத்த
 ஆதி ஈசனே அவனெனின்
 மாற்றுவ தரிதோ.

130

611 ஏத மில்புவி அண்டங்கள்
 பெற்றனம் என்றே
 பேதை யுன்னினை சிறிதவன்
 தன்னருள் பெறுவோர்
 பூதம் மைந்தனும் ஏனைய

திறத்தினும் புறத்து
மீது மாமண்டம் எவற்றிற்கும்
வேத்தியல் புரிவாஃர்.

131

612 ஆதி யாகிய குடிலையும்
ஐவகைப் பொறியும்
வேதம் யாவையுந் தந்திரப்
பன்மையும் வேறா
ஓத நின்றிடு கலைகளும்
அவ்வவற் றுணர்வாம்
போதம் யாவையுங் குமரவேள்
பொருவிலா வருவம்.

132

613 எங்க ணும்பணி வதனங்கள்
எங்கணும் விழிகள்
எங்க ணுந்திருக் கேள்விகள்
எங்கணுங் கரங்கள்
எங்க ணுந்திருக் கழலடி
எங்கணும் வடிவம்
எங்க ணுஞ்செறிந் தருள்செயும்
அறுமுகத் திறைக்கே.

133

614 தாம ரைக்கணான் முதலிய
பண்ணவர் தமக்கும்

ஏழு றப்படு மறைக்கெலாம்
ஆதிபெற் றியலும்
ஓமெ னப்படுங் குடிலையே
ஓப்பிலா முருகன்
மாழு கத்துளன் றாமவன் 134
தன்மையார் வகுப்பார்.

615 முக்கண் மூர்த்தியும் ஆங்கவன்
முண்டகா சனனுஞ்
சக்க ரப்படை அண்ணலும்
ஆங்கவன் தானே
திக்குப் பாலங் கதிர்களும்
முனிவருஞ் சிறப்பின்
மிக்க தேவரும் ஆங்கவன்
யாவர்க்கும் மேலோன். 135

616 ஈட்டு மன்னுயிர் எவற்றிற்கும்
இருவினைப் பயனைக்
கூட்டு வானவன் ஆங்கவை
துலையெனக் கூடின்
வேட்ட மேனிலைக் கதிபுரி
வானவன் மேலாய்க்
காட்டு வான்முதல் திறமெலாம்
ஆங்கவன் கண்டாய். 136

617 சிறுவன் போலுறும் குரவனே
போலுறும் தினையில்
குறியன் போலுறும் நெடியவ
னாகியுங் குறுகும்
நெறியின் இன்னணம்
வேறுபல் லுருக்கொடு நிலவும்
அறிவர் நாடருங் கந்தவேள்
ஆடலார் அறிவார்.

137

618 சிவன தாடலின் வடிவமாய்
உற்றிடுஞ் செவ்வேள்
அவன தாணையின் அன்றியே
பெயர்கிலா தணுவும்
எவர வன்றனி ஆற்றலைக்
கடந்தவர் இவண்நீ
தவம யங்கினை அவன்தனி
மாயையிற் சார்வாய்.

138

619 எல்லை இல்லதோர்
பொருளெலாம் ஆகுறு
மியாவும்
அல்ல னாகியும் இருந்திடும்
அருவமு மாகும்

பல்வ கைப்படும்
உருக்கொளும் புதியரிற்
பயிலுந்
தொல்லை யாதியாம் 139
அநாதியும் ஆகியே தோன்றும்.

620 வாரி வீழ்தரும் புன்னுனித்
துள்ளிகண் மான
நேரி லாதமாடி குமரவேள்
நெடிய பேர் உருவின்
ஒரு ரோமத்தின் உலப்பிலா
அண்டங்கள் உதிக்கும்
ஆர வன்றிரு மேனியின்
பெருமையை அறிவார். 140

621 தொலைவி லாவுயிர்த்
தொகுதியுந் தொல்லையைம்
பூதத்
தலகி லண்டமும் ஏனவும்
ஆதியங் குமரன்
நிலைகொள் மேனியின்
நிவர்தரும் உரோமத்தின்
நின்றே

உலவை யின்றிமுன்
னுதித்திடும் இறுதிநாள்
ஒடுங்கும். 141

622 ஆவ தாகிய வடிவத்தின்
அகிலமுஞ் செறிந்து
மேவு மந்நிலை அனையனே
அல்லது வேறிங்
கேவர் கண்டனர் அவ்வுரு
வியற்கையை எங்கோன்
தேவர் யாவர்க்குங் காட்டிடக்
கண்டனர் சிறிது. 142

623 தண்டல் இல்லதோர்
ஒன்றொரு மயிர்நுனித்
தலையின்
அண்ட மெண்ணில கோடிகள்
கோவைபட் டசையப்
பண்டு மேருவிற் கந்தவேள்
கொண்டதோர் படிவங்
கண்டி லாய்கொலாங்
கணிப்பிலாப் பவம்புரி
கடியோய்.

143

624 அன்று கந்தவேள்
அமைந்ததோர் பெருவடி
வதனுள்
ஒன்று ரோமத்தின் இருந்ததற்
காற்றிடா துனதாய்த்
துன்றும் ஆயிரத் தெட்டெனும்
அண்டமாந் தொகையும்
இன்று நீயது தெரிகிலை
சிறுவனென் றிசைத்தாய். 144

625 அளப்ப ருங்குணத் தாதியாம்
எம்பிரான் அமரர்
தளைப்ப டுஞ்சிறை மாற்றவுஞ்
சதுர்முகன் முதலோர்
கொளப்ப டுந்துயர் அகற்றவுங்
கொடியரை யறுத்து
வளப்ப டும்பரி சுவகெலாம்
போற்றவும் வந்தான். 145

626 வாழி யானநின் ஆயுளும்
வன்மையும் வரமுங்
கேழில் சுற்றமும் படைகளும்
வான்றொடக் கிளர்ந்து
பூழி யாலுயர் மால்வரைச்

சூழலிற் புகுந்த
ஊழி மாருதம் போலடும்
எம்பிரான் ஒருவேல்.

146

627 ஆகை யாலிவை
உணாநீந்திலை இணையிலா
தமர்ந்த
ஏக நாயக முதலவனைப்
பாலனென் நிகழ்ந்தாய்
சேகு லாவிய மனமுடைக்
கற்பிலாச் சிறியோய்
போக போகயாம் இவ்வொரு
தவற்றையும் பொறுத்தாம்.

147

628 நொய்ய சொற்களால்
எந்தையை இகழ்ந்தனை
நொடிப்பின்
வெய்ய நாத்துமித் துன்னுயிர்
வாங்குவம் விடுத்த
ஐயன் ஆணையன் றாதலின்
அளித்தனம் அதனால்
உய்தி இப்பகல் வேற்படைக்
குண்டியாய் உறைவோய்.

148

629 உறுதி இன்னமொன்
றுரைக்குவம் நீயுமுன்
கிளையும்
இறுதி இன்றியே எஞ்சுதல்
வேண்டுமேல் அமையோர்
சிறைவி டுக்குதி இகலினைத்
தவிருதி செவ்வேள்
அறைக ழற்றுணை
அரணமென் றுன்னியே
அமர்தி.

149

630 வேறு
என்றிவை பலப்பல
இகப்பில்பெரு மாயைக்
குன்றெறி படைக்குரிசில்
கொள்கைய தியம்பப்
புன்றொழில் படைத்துடைய
பூரியன் உணர்ந்தே
கன்றினன் உயிர்த்தினைய
கட்டுரைசெய் கின்றான்.

150

631 கூரெயி நெழாதகுழ
விச்சிறுவன் உய்த்த

சாரென நினைந்துனது
தன்னுயிர் விடுத்தேன்
பேரலை அவன்பெருமை
பின்னுமொழி கின்றாய்
வீரமும் உரைக்குதியென்
வெய்யசின முன்னாய்.

151

632 கொஞ்சமொழி கொண்டகுழ
விச்சிறுவன் மேலாய்
எஞ்சலில் தோர்முதல்வ
னையெனினு மாக
அஞ்சிடுவ னோசிறிதும்
அண்டநிலை தோறும்
விஞ்சியமர் பண்ணவர்கள்
யாவரையும் வென்றேன்.

152

633 சேண்பரம தாகியமர்
தேவர்சிறை தன்னை
வீண்படு கனாவினும்
விடுக்கநினை கில்லேன்
ஏண்பல பகர்ந்தனை
எனக்கெதிர் இருந்தே
காண்பன தெலாமொரு
கணத்திலினி யென்றான்.

153

634 கொற்றமிகு சூரனிலை
கூறிஅயல் நின்ற
அற்றமறு மானவருள்
ஆயிரரை நோக்கி
ஒற்றுமைசெய் தோனாயிர்
ஒறுத்தல்பழி வல்லே
பற்றியிவ னைச்சிறை
படுத்திடுதி ரென்றான்.

154

635 என்னலுமவ் வாயிரரும்
ஏற்றெரி விழித்துத்
துன்னுகன லைப்புக்கை
சுலாவுவது மானப்
பொன்னின்மிளிர் பீடிகை
அமர்ந்தபுகழ் வீரன்
தன்னைவளை குற்றனர்
தருக்கினொடு பற்ற.

155

636 மிடற்றகுவர் சூழ்வரலும்
வீரனெழுந் தன்னோர்
முடிச்சிகை ஓராயிரமும்
மொய்ம்பினொரு கையால்
பிடித்தவுணர் மன்னன்அமர்
பேரவை நிலத்தின்

அடித்தனன் நொடிப்பிலவா஢்
ஆவிமுழு துண்டான்.

156

637 மார்புடைய மொய்ம்பொசிய
வார்புருதி சோர
ஓர்புடையின் யாவரையும்
ஓல்லைதனின் அட்டே
சூர்புடையின் முன்னநனி
துன்னும்வகை வீசிச்
சீர்புடைய நம்பியிவை
செப்பல்புரி கின்றான்.

157

638 எந்தைநெடு வேலுனை
இனித்தடிதல் திண்ணம்
மந்தமுறு முன்னமுன
தைம்புலனும் வெ•க
வந்தபல துப்புரவும்
வல்லைபெரி தார்ந்தே
புந்திதெளர் வாய்அமர்தி
போந்திடுவ னென்றான்.

158

639 சீயவிறல் அண்ணலிவை
செப்பியகல் காலை
ஆயவன் இருந்திடும்

அரித்தவிசு தானும்
மீயுறவெ முந்துவிசும்
பிற்றலையின் ஏகி
மாயையென ஒல்லையின்
மறைந்துபடர்ந் தன்றே.

159

ஆகத் திருவிருத்தம் - 639

This file was last revised on 8 August
2008.